திருக்குறள் நாடகம்

காமத்துப்பால்

களவியல் கற்பியல் இரண்டும்

3854

தமிழ்ப்புலவர் திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை
அவர்கள மாணவர்
மயிலை சீனி. கோவிந்தராசன்
அவர்களியற்றியது

ஆசிரியரவர்களின் மாணவரும்
'கலாசிந்தாமணி' என்னும் மாதப்பத்திரிகையின்
பதிப்பாசிரியருமான
மயிலை க. மாணிக்கவேல் முதலியார்
பதிப்பித்தது

பதிவு செய்யப்பட்டது] [விலை ரு: 1-4.

1923.

MAHAMAHOPADHYAYA
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR
TIRUVANMIYUR, MADRAS

சிறுமனவூர் முனிசாமி முதலியார் சன்ஸ்,
சிவகாமி விலாச' அச்சுக்கூடம், சென்னை

பதிப்புரை

திருக்குறள் என்பது அறம், பொருள், இன்பம் என்னும மூப்பாலுடையது. அவற்றில் இன்பம் காமத்துப்பால் என்று வழங்கப்படுகிறது; இன்பமும் காமமும் ஒரே பொருளன வாகையால். இந்தக் காமத்துப் பாலானது தலைவன் தலைவியிடத்தில் அகத்தின்கண் உண்டாகு நிகழ்ச்சியைக் கூறுவது. இதை,

> "காதலிருவர் கருத்தொருமித்—தாதரவு
> பட்டதே யின்பம்"

என்பதா லுணர்க.

'நாடக வழக்கினும்' என்னும் தொல்காப்பியம் அகத்திணையியற் சூத்திரத்தில் இதற்கிலக்கணம் கூறியிருப்பதால், இதைத் தமிழ்ப்புலவர்கள், 'நாடகத் தமிழ்' என்று கூறுவார்கள்.

ஆகையால் அக்காமத்துப் பாலையே, எமது ஆசிரியப பெருந்தகையரான திருவாளர் மயிலை, சீனி. கோவிந்தராசன் என்னும் தமிழ்ப்புலவர் 'திருக்குறள் நாடகம்' என்னும் பெயரிட்டு வரைந்தனர்.

இதில் காமத்துப்பால் குறட்பாக்களை விடாமலும், பரிமேலழகர் உரையை யாவரும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய வெள்ளிய நடையில் விளக்கியும்

இடையில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் விரித்துச் சேர்த்தும், நாடக உறுப்புக்கமைந்த களம், காலம், கூத்தர் முதலாகப் பிரித்து நாடகத் தமிழாக இயற்றியுள்ளார்.

இது அகப்பொருள் விளக்கணங் கற்பார்க்கு ஓர் விளக்கா மெனச் சொல்லலாம்.

இவருக்குச் சங்கநூற்களில் நிரம்பிய புலமையும், அவற்றுள் பொதிந்து கிடக்கும் நுட்பதிட்பங்களை இனிதுற எடுத்து விளக்கும் பேராற்றலும் இயற்கையின் அமைந்தன. எமது 'கலா சிந்தாமணி' யின் கண் இவர்கள் வரைநதுள்ள 'தொகைநூல்', 'முல்லைக்கொடி' முதலிய பொருட்களைக் காணுவார்க்கு இவரது ஆராய்சசித் திறன் எளிதின் விளங்கும்.

இவரது உரைநடை, சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பிப், படிக்குந்தொறும் படிக்குந்தொறும் யாற்றொழுக்கா யின்பம் பயக்கும் சீரியல் பமைந்த தென பதை அறிஞர் மறுக்கார். உரைநடை போன்றே இவரது பாக்களும் தேனொழுகும பெற்றியவாம். இவரியற்றிய 'மயிலை நான்மணிமாலை' என்னும் சிறுநூலைக் காண்பார் எவரும் இவரது இலக்கண இலக்கிய வன்மையையும் உள்ளத்து உவகையூட்டுமாறு செய்யுள் பாத்தலில் அமைந்த அரும் பெற்றியையும் தெள்ளிதிற் காண்பர்.

மிகச் சிறு வயதிற்றானே கல்விக் கடலைக் கரைகண்டவாறே இவர் தம் வாழ்நாளுக்கும் விரைவில் எல்லை

கண்டகன்றூர். இவரது பிரிவால், இவரது குடும்பமும் தமிழ்ச்சுவை விழையும் எம்போன்றூரும் துயருழத் தலே யன்றி, மிக ஆய்ந்து அறிந்து கொள்ளற்கும் அரியவாய்ப் பண்டைய நூற்களில் அமைந்து கிடக் கும் நம்மவராம் பண்டையோரது சிறந்த பல செய்தி களேத் தமிழுலகுக்கு அளிக்க எண்ணங் கொண்டு இவர்கள் கண்ட அரிய ஆராய்ச்சிகளும் இனி வெளி வருதற்கு இல்லேயாயின.

இந்நூல் பலநாட்களுக்கு முன்னரே வெளி வந் திருக்கக் கூடுமாயினும் இடை யிடையே இயைந்த இடரப்பாட்டுக்களான் இன்றே வெளி வருகின்றது. இதமுட்டின்றி முடியுமாறு அருள் சுரந்த இறைவன் 'கலா சிந்தாமணி' வாயிலாய் வெளி வந்துள்ள இவரது ஆராய்ச்சிகளே யெல்லாம் இனி வெளியிடக் கருதியிருக்கும் எம்முயற்சிக்குந் திருவருள் புரியும் படி இறைஞ்சுகின்றேம்.

மயிலே
தங்குபி யரண்டு
பங்குனி-உ அ.

மயிலை க. மாணிக்கவேலன்.
(1923)

சிறப்புப்பாயிரம்

தமிழாசிரியர் சூலை

அப்பன் செட்டியாரவர்கள் மாணக்கரும்,

மருத்துவாகிரியரும் தமிழ்ப்புலவருமான

திருவாளர் மா. வடிவேலு முதலியாரவாகள்

இயற்றியது

திருவளர் கயிலைச் சிவனருள பெறீஇப்
பெருவளங் கற்பா பெறமருஉ திஇமுயர்
சால்பிற் ருகத் தந்தனர் குறஇுல
பால்மூன் றெனவே பகுததனர் பண்டைத்
தமிழ ரவைதாம தனியறம பொருளோ
டமர்கா மத்துப் பாலென வறைவன
இம்மூன் றினிலே யிறுதிப் பாஇும்
மம்மா மண்ணில் வாழ்னிருப பினர்க்கு
மதுவென் சுட்டை யறநீத தவாக்கும்
பொதுவாத் தோன்றினும் பொருட்பின னிருத்தலி
வீட்டின் முன்னா விளங்கி யிருததலின் [ன்
அதணை யடைவா னணித்தா நெறியெனக்
குதலே மொழிமலைக் கோன்மகள் பங்கர்
அருளா லறிவர் யாவையு மவனருள்
புரிவா லாநதாம் புரிதொழி லொன்றிலைத்
தனியே யெனுமுறை தமமு ளோர்நதோதா
இப்பா லெபபா லியங்கும் புலவருஉ
தப்பா நெறியிற் சாற்றுவர் நாடகத்
தமிழென வதனைத் தமிழ்மறை யாளர்
அமரிய லிசைத்தமி ழவைதணை யாக

என்பைப் பெண்ணா வியற்றிய வருளொடு
அன்பைப் பெருக்கி யம்மயில் போற்றும்
நண்பைப் பெறற நன்னக ருள்ளான்
சண்பை யடிகள் தனியடி வணங்குங்
கண்பெற் றிலங்கு கந்தசா மிக்கோன
மைந்த னாவான் மாணிக்க வேலெனும்
பைந்தார் வேளாண் பழமைக குலததினன்
தனக்குறு தமிழை யீந்தரு டன்மையன்
கனம் பயில் பொழினிறை கட்டழகுறற
மயிலைச் சீனி வாசநா யகனின்
பயிலற மகனாய்ப பார்மிசை யுதித்தோன
திருமயி லாப்பூர் திகழ்தர வந்த
சண்முகம் பிள்ளைத தகுமா ணாக்கன்
ஐந்திலக் கணமு மவையமை சங்கநூல
தந்திர முறையிற் றவிரா துணாந்தோன்
கோவிந்த ராஜ குரவன் பாலசென
றக்குற ளந்நக ரமர்மாப் பெரியோன்
அருள்வண் மையனெனு மக்குறி தோன்றத்
திருவள் ளுவனெனச் செப்பிடுந தூயோன
செய்த தாகமுன் செப்பப் பாலை
நாட்க முறையி னவின்றீ கெனன
அன்னான் பெரிதுள மன்றே மகிழ்நது
பன்னாள் பயின்றும் பான்மையி னமையாப்
பொருளிலக் கணத்தாற் பொருத்தி மிகவே
விருப்புட னெவரு மீக்கொளு மாற்றால்
காலமுங் களமும் கூத்தரு மெளவிக
காலத துறுநா கண்டு மகிழ
வெள்ளிய நடையில விளககிக்
கொள்ளெனத தநதனன் குவலய மீதரோ

தமிழ்ப்புலவர் திருவாளர்

மா. வடிவேலு முதலியாரவர்களை மாணவரும்

சிறுமணவூர் முனிசாமி முதலியாரவர்களை மைந்தருமான

திருவாளர் சிறு முனி நடேசமுதலியார்

இயற்றியது

உலக முவப்ப வொருநான் முனிவராக்
கால நிழற்கீ ழறநான் கீந்து
ரயாவற நந்தி மாமுனி தனக்கு
முயாகிவ நெறிமறை யுய்யுமா றருளியு
மிருடீ மேனு ளிரீஇய விறைவனே
பொருதிரை யுதித்த விருநில வரைப்பிற்
றெலலியின் மக்கள் தோன்றித் திகழு
மெலலியின் மறைநெறி யெழிலுற் றேங்கும்
வியனுல கெஙகு மேயதாய்த் துணைதரு
முயாதனித் தமிழ்மொழி யிருநதொளிராந திலங்கு
மொழுகமுஞ் சீமையு மோஙகிய தெரிப்பா
னெழுதெல் காப்பிய தொகைகணக் கெண்ணில
பல்கிப் பிறஙகு பல்வள தமிழகத
திலலடை வான்புக கினத்தினர் பல்லோர்
மேவா திழிமையின் மிளிராதம் முறையினைத்
தாவாத துன்புகூ தாமுது நெறியினைப்
பன்னு ளுறவால் பதிவுறக் காண்டலின்
முன்னு ளருநெறி முற்று மிழிநதே
யூழிவாய்த் துயாபுக் குழற்றுபு மக்களைப்
பாழிவாய் மீட்டுப் பழிச்சுதல் புரிநரா
சகலர்க் கருள்கூர் சால்புறு வழக்கா
னகலத் தருமரு ளகற்றுதல் செய்வான்
திருவள் ளுவனெனுந் திருத்தகு பெயர்கொண்
டொருமா முனிவ னுறுவடி வேற்றிங்
கறம்பொரு ளின்ப மடைதகு வீடெனத்
திறம்பெறு நாற்பொரு டெள்ளிதிற் றெருத்து

நான்மறை யிதனை நாடுமி னென்னைத்
தேன்றரு பேரருட் டூதகல் பேறினு
ளொளிசுவை யூறுட னேஞசை நாற்றமென்
றளிதரு பெற்றி யைம்புலன் களுமகிழ்
இருத்தல் பிரித லிரங்க லூடுத
லொருவா தினைதலென் றிருளிருங் காமப்
பாலினிற் பிறங்குவ பாங்குறத் தெரிகவும்
பொலிதரு மின்பப் புதவக திறக்கவும்
வீழுமியோ களிகக விளக்கித தருகெனப்
பரிதி வானவன் பாங்குறத தோனறும்
விரிகட லெழுதிரை விசும்புறக் காலும்
புன்னேயங கானம் புறமெலாங தளிதருங
தென்னஞ சோலைகள் தீங்கதய கொழிககு
மேறுகொ ளிறைவ னிடங்கொள் மலைமக
ளிருமுலை சுரக்கு மின்னருட் டம்பா
லினபவாய் மணககு மிருமறைக் குழவி
யென்பு பெண்ணுகக வினிதெழுந தருளு
மயில்விழி யிறைவி மயிலவடி வேற்றுநீ இ
யெயிலெரி யிறைவனே யேததுபு நோற்குந
தன்னிய பெருமான ரேற்றருள் கொழிக்கும்
நன்னா வளமலி மயிலநன் னாட்டில
மல்லிப் பெருமான் மலரடி பரவி
யெல்லையி னருமபணி யென்றும் புரிவோன்
வள்ளுவா வாயமொழி வாயப்பப் போற்றி
யுள்ளுவோ ரொண்கழ லுயரிய தன்மைவன்
பெரியாப் பேணிப் பேரற மியற்றுவோ
னரியபல கலைக ளிரிறப வுணாநதோன்
கலைபல கொழிக்குங் ‘ கலாசிக தாமணி ’
நிலைபல தெரிகரு நிகழ்நன் னூல்பல
வெவருமோ தி யிருமையும் பெறுவா
னவைதீாக தொழுகப் பதித்து நலகுவோ
னுழுவித் துண்னு மிருஙகுடி வேணாண்
கெழுதகை யான்ற கேள்வியின் மிகுகான்
கந்த சாமிநற் காராளன் செய்
கந்தலில் வேள்வியா னன்னிப வரும்பெற
லென்பா லனபன் றன்பா லெரியன்
பொன்மக னின்புகொள் பொற்புறு வாழ்வினன்
மானிக்க வேலெனு மாட்சிமை யாளன்

பணிமொழி யுடனே பாவுகுற விழைந்தாங்
கவளிருள் கூவா ணமாந்தருள் குரவன்
சைவசித் தாந்த தருங்கனி யுண்டோ
னிலகிய விலக்கண விருங்கடற் றிளைத்தோன்
பலகலை யாவும் பயன்பெற வாய்ந்தோன்
உரைநடை யியற்று மொப்பில் வழகனிலேனுன்
சொற் பொருட் சுவைமிகத் துகளறயாப்போன்
கற்பவை கற்றுக் கற்றவா றொழுகிலேனுன்
மபிலைச சண்முக மாண்பனன் மாணவன்
மயிலைவா ழிறைவன் மன்கழல் சூடுவோன்
கோவிந தராச நாயகன் கோதிலான்
பேசிய காமப் பாலினைப் பெற்றிங்
காசி லின்புகூ டகப்பொரு ளியையக
காலங களனே தலைவண் றலைவி
தோழன் சூழி சாந்தா னீன்ரு
ரெனறித தகையா வேற்ற பெற்றியா
லொன்ரோ வருத்த வாட்சி யானே
வின்பு மிக்குற வினியங்ன் னடையா
னிசைத்தனன் றிருகுற ணுடக மெனவே
அதனே,
மூதுமொழிக குரவன் மொழிபிற ழாமல்
கதுமெனக கற்ரோ களிப்புற மாரு
நிலைபெற வசசில் நிகழ்தினன்
கலையி கெனகடகேள் கலைவல் லவனே.

நாடக உறுப்புக்கள்

1. கூத்தர்

1. தலைமகன்:—அறிவு நிறை ஓர்ப்பு கடைப்பிடி என்னும ஆண் குணம நானகும அமைந்த ஆடவன்.

2 தலைமகள்:—நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும பெண்குணம நான்கும் பெற்றமடவரல். இவ் விருவரும் பிணி மூப்பு இறப்பு முதலிய துன்பங் கள் இலலாமல் எந்தநாளும் ஒரு தன்மையராய் உரு வும் பருவமும் குலமும குணமும அன்பும் முதலிய வற்றுல் தமமுள் ஒபபுமை உடையவர.

3 பாங்கன்:—தலைமகனுக்கு உயிர்தோழன்.

4. தோழி:—தலைமகளுக்கு உயிரப்பாங்கி.

2. களம்

கூட்டம குறிஞ்சியிலும்; பிரிதல் பாலையிலும்; இல்லிருதல் முலலையிலும; இரங்கல் நெய்தலிலும; ஊடியும கூடியும இன்பம உண்ணல் மருதத்திலும நிகழ்கினறன.

3. காலம்

கூதிர, கார், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில் முதுவேனில் என்னும் அறுவகைப பெரும் பொழு தும்; யாமம, விடியல, காலை, நண்பகல், மாலை என் னும் ஐவகைச் சிறு பொழுதும் விரவிய காலம்.

திருக்குறள் நாடகம்

(காமத்துப் பால்)

களவியல்

களவாவது தலைமகனும் தலைமகளும்
காதல்கொண்டு கலத்தல்.

முதலாம் நாள்

க இயற்கைப் புணர்ச்சி

களம்:—குறிஞ்சியில் ஒரு பொழில்.
காலம்:—கூதிரில் ஒரு யாமம்.
கூதகர்:—தலைமகன், தலைமகள்.

[தன்னைத் தோழியர் பலரும் சூழ்ந்து வர, தலைமகள் தன்னில்லத்தை விட்டுப பொழிலிடம் புகுந்தாள். அங்கே, பொழில் விளையாட்டு விருப்பினால, தோழியர் எலலாம் நீங்கிச சென்றார். செல்லவே, அதனிடத்தே தனியே நிற்கின்றாள் தலைமகள். தலை

மகனும் தன்னைப் பற்பல தோழரும் சூழந்துவர, குறிஞசியில் வேட்டையாடவந்தான். அங்கேவேட்டை விருப்பினால் தோழர் எல்லாம நீங்கிச சென்றனர். செல்லவே, தலைமகனும் தனியனாய் அவவிடததே வந்து, தனியளாய் நின்ற தலைமகளைக் கண்ணுறுகின்றான். கண்ணுறறு, அவள் வனப்பு தன்னை வருத்துகின்ற வகையை வகுத்துச் சொல்லுகின்றான.]

தலைவன்:—(அவள உருவு முதலியன முன் கண்டறியாத சிறபபுடையனவாகக காணபபடுகின்ற படியால், அவளை ஐயுற்று) "ஆ! இக் கனவிய குழையை யுடையாள யாரோ? இவள் எழுதலாகா உருவம என்னைவருத்துகின்றதே! இவள,—இவள், இச் சோலையில வசிககினற ஒரு தெயவமகளோ? அல்லது இக்காவில் நிற்றலாலும, மயில் போலும சாயல் உடைமையாலும ஒரு மயில் விசேடமோ? அல்லது, ஒரு மானிட மாதரோ? இவளை யாரெனத துணியாமல், அநதோ! என் மனம் மயங்குகின்றதே!—இல்லை. இவள் ஒரு மானிடபபெண்ணே ஆதல வேண்டும. அல்லளாயின், என் உளளம அங்கே ஓடுமோ? அவளும எதிர நோக்குவாளோ?

அணங்குகொல ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொல்.மாலும்என் நெஞ்சு. (௧௦அக)

(மானுட மாதரெனத தெளிந்து அவள் நோக்கினால் வருந்தி) "ஆ! என்ன அழகு! இவ்வகையான அழகினை உடையாள், தன்னுடைய அழகால் என்னை வருத்துவதே போதாதா? மேலும்,

குறிப்பு நோககாலும் வருத்துகின்றாளே! இதுவும் வேண்டுமா? அநதோ! இவள் என் நோககத திற்கு எதிர நோக்குதல், தானே தாககி வருத்துவ தோர் அணங்கு, தாக்குவதறகுப் படையையும் கொண்டு வநதாற்போல அல்லவோ உள்ளது? இதற்கு என்செய்வேன்!

நோககினாள் நோக்கெதிர் நோக்குதல் தாக்கணஙகு
தானைக்கொண் டன்ன துடைத்து. (௧௦௮௨)

"ஆமாம! இவள் தன்னுடைய அழகாலும் குணத்தாலும் எனககு இன்பமும விளைக்கின்றாள்! அந்த இன்பத்தைக் காட்டினும் மிகுதியாகத துன்பமும விளைககின்றாள். இதனால்இவள் நூலோர் சொல்லும கூற்றமோ?—கூற்றத்தை முன்னெல் லாம கேட்டே அறிநதேன. அதைக் கணடறி யேன். இதுபொழுது அதைக் கண்டும அறிநதேன! ஆம; அது நாணம், மடம, அச்சம், பயிரபபு என் னும் நாறகுணங்களுடனே பெரியவும் போர் செய் தலுமுடைய கண்களை உடையதாய் அதோ! நிற் கின்றது.

பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை இனியறிந்தேன்
பெண்தகையால் பேரமர்க் கட்டு. (௧௦௮௩)

"ஆ! இவள் எவ்வளவு பெண்தகை உடையாள்! எவ்வளவு பேதமை உடையாள்! ஆயினும, இவள் கண்கள் மட்டும் இவ்வளவு கொடியனவாக இருக் கின்றன! ஏனோ? அந்தோ! இவள் குணங்களுக்

கும் அழகிற்கும்—பேதைமைக்கும் இக்கண்கள் தகுமா? இவை, தம்மைக் கண்டாரது உயிரை உண்ணும் தோற்றத்திடனே கூடி இவளுக்குமாறு படுகின்றனவே!

கண்டார் உயிருண்ணும தோற்றத்தால் பெண்தகைப் பேதைக் கமைத்தன கண். (க0அச).

"என்னே! இந்த மடந்தையின் கண்கள்! இன்பமும் துன்பமும இரண்டையும் செய்கின்றன!—என்னை வருத்துதல உடைமையால் கூற்றமோ? என்மேல் ஒழுதல் உடைமையால கண்தானோ? இயல்பாக வெருவுதல் உடைமையால் பெண்மானோ அறிகின்றிலேன். இவள் கண்களின் நோக்கமும இந்த மூன்று தன்மையும முதிர்ந்துடையன! கனடாய்!

கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கம் இம்மூன்று முடைத்து. (க0அந)

"அந்தக் கொடும் புருவங்கள் விலக்கின வாயின், அவற்றைக் கடந்து, இவள் கண்கள் எனக்குத் தியரைச் செய்யுமோ?—நான் நடுங்குதற்கு ஏவாகிய தியரைச் செய்யுமோ? செய்யமாட்டா. இவள் கண்களுக்கு பிரியா நட்பா யிருப்பன அப் புருவங்களே! இருந்து பயன் என்ன? இயல்பாகவே கோடுதலுடைய புருவங்கள்!—செமமைக் குணம் இல்லாத புருவங்கள்!— அவைகளோ இக் கண்களைத் திருத்தமுடியும்? தமது நண்பரைக்

குற்றத்திலிருந்து திருத்த விரும்புவோ, தாமும் குற்றமில்லாத குணமுடையராய் இருத்தல் வேண்டாமா? தாமே குற்றமுடையராஞல், பிறரை எப்படித் திருத்த முடியும்?

கொடுமபுருவம் கோடா மறைபபின் நடுங்களுர்
செய்யலீ மன்னிவள் கண். (க0அசு)

(அவள் தோள வனபபினுல வருந்தி) "ஐயோ! இமமாதருடைய தோள்களின வெமமையும் பெருமையும, எத்தணை! அவற்றின ஆற்றல எத்தணை!—சாயாத தோளகள்!—அவற்றின்மேல் இட்டதுகிலே, அவை எண்ணக்கொல்லாமல் காக்கின்றது. கண்ணே மறைதது தடுகின்றது. அதுவே கொல்வதாகிய மதயாணையின்மேல இட்ட முகபடாத்தினே ஒத்திருகின்றது! அத்துகில் சிறிது மறைக்காவிட்டால், தோளகள என்னைக் கொன்றே விடாவோ?

கடாஅக் களிற்றின் மேற்கட் படாம்மாதர்
படாஅ முலைமேல் துகில் (க0அள)

(அவள் நெற்றி வனப்பினுல் வருந்தி) "அது கிடக்கட்டும். என் பெருவலியெல்லாம் இவள் சிறு நுதலுக்கே தோற்றதே! ஒ! என்ன வியப்பு! எனக்கு நேராத பகைவரும் போர்களத்தே வந்தபின், என் வலியை நேர்ந்தார வாயிலே கேட்டு அஞ்சுவாரே! அப்படி அஞ்சுதறகு ஏதுவாகிய என் மன வலியும் காய வலியும் எல்லாம இவள்

ஒள்ளிய நெற்றி ஒன்றிற்கே உடைந்தனவே! முழு திலும் அழிந்துவிட்டதே! இதுஎன்ன வியபபு!

ஒள்துதற் கோஎ உடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணரு முட்குமென் பீடு. (கoஅஅ)

(அவள் அணிவனப்பினைல் வருநதி) "ஐயோ! இவளுக்கு ஏனே இநதப் பூணெயெல்லாம வீணே பூட்டினர்? வெளியே, இவள் பெண் மானைப் போன்ற மடநோக்கினை—மருண்ட நோக்கினை—உடையாள், உள்ளே, நாணம் என்னும் நற்குணத்தையுமு உடையாள். இந்த நாணமும நோக்குமே இவளுக்கு ஒற்றுமையுடைய அணிகளாக அமைநதுள்ளனவே! இன்னும பொன்னும மணியாலும் இவளுக்குப் பூண்களைப படைத்தணிதல என்ன பயன் உடைத்தோ?—அவையெல்லாம் இவளுக்குப் பாரம் ஆயின; எனக்குத் தூயரம ஆயின; அணிந்தார அறிவிலா ஆயினர்! அவ்வளவே! வேறென்ன?

பிணையேர் மடநோக்கும் நாணும் உடையாட்கு
அணியெவனே ஏதில தந்து (கoஅசு)

(இவ்வாறு இதுவரையும் தலைமகளுடைய அவயவத்தின் அழகினைல் வருந்திய தலைமகன், இப் பொழுது அவள் குறிபபினை அறியத்தொடங்கி) "ஆ! காமம்போலச் சிறந்ததும் உண்டா? இது காய்ச்சப்படும் தேனையும் காட்டினும் சிறந்ததே. ஆம்! காய்ச்சப்படும் தேனை, தன்னை உண்டவ

ரிடத்தே மிகவும் மகிழ்ச்சியைச செய்யும். இக் காமமபோலக் கண்டவரிடத்துங்கூட மகிழ்ச்சி யைச் செய்யுமா? செய்யாதே!—காமம இவ்வளவு சிறந்ததாயினும் இதுவரையும் இவள் குறிப்பை நான் ஆராய்ந்து அறியாதபடியால் அக்காமத்தா லாகிய மகிழ்சசியைப பெற்றிலேன். இபபொழுதே பெறுகின்றேன்.

உண்டார்கண் அல்லது அடுநறுக் காமம்போல்
கண்டால் மகிழ்செய்த லின்று. (கo௯o)

(அவள் உள்ளக் குறிப்பினை அவள் நோக்கினால் அறிந்து) "அம்மா! என் வருத்தம் தீர ஒரு வாயி லும் பெற்றேன். இனி பிழைத்தேன். இதோ! இவள் மைபுண்ட கண்ணிடத்து உண்டாகிய நோக்கம் இதுபொழுது என்மேல் இரண்டா கின்றது பார்!—ஒரு நோக்கு இவள் மனத்தில் உண்டாகிய காமக்குறிப்பினை வெளிப்படுத்துகின் றது. வெளிப்படுத்தி, என்னிடத்து நோய் செய் கின்றது. மற்றொரு நோக்கு இவளுக்கு என்மேல் நிகழ்கின்ற அன்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது! இதுவே என் நோய்க்கு மருந்தாகின்றது.

இருநோக் கிவளுண்க ணுள்ளது ஒருநோக்கு
நோய் நோகொன் றந்நோய் மருந்து. (கo௯௫)

"ஆ! அ! இனி இவளை எய்தலாம்! அடையத் தடையே இல்லை! நான் பார்க்கின்றபோது நாணித் தலைதாழ்கின்றாள். நான் பாராதபோது என்னை

உற்று நோக்குகின்றாள்! இப்படி இவள் கண்கள் என்னைக் களவு கொள்கின்றதே! இந்தச் சிறுநோக்கம்—நான் காணுமல் என்மேல் நோக்குகின்ற இந்த அழகிய நோக்கம், இவளுக்கு என்மேல் உள்ளம் இல்லாவிட்டால் உண்டாகுமா? இந்தநோக்கம் காமத்தில் செம்பாகம் அல்ல.—மெய்யுறு பூணாச்சியின் ஒத்த பாதி அளவும அல்ல! அதனினும் மிகும்.

கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம காமத்தில்
செம்பாக மன்று பெரிது. (கoகூ)

(நோக்கினுளும நாணினுளும் அறிந்து) "என்னே நான் நோக்கா அளவில் என்னை அன்போடு நோக்கினுள். நோக்கி, ஏதோ ஒன்றை எண்ணி நாணங் கொண்டு இறைஞ்சுகின்றாள். இந்த நோக்கமும் நாணமும் ஆ! என்ன குறிப்பு!—இந்தக் குறிப்பு எங்கள் இருவரிடத்தும் தோன்றிய அன்பாகிய பயிர் வளர அதனிடத்து இவள் வார்க்கின்ற நீரே அல்லவோ?

நோக்கினுள் நோக்கி யிறைஞ்சினுள் அஃதவள்
யாப்பினு ளட்டிய நீர். (கoகூ)

(நாணினுளும் மகிழ்ச்சியினுளும் அறிந்து) "ஆம்! ஐயமே இலலீ! நான் இவளை நோக்குங்கால், தான் என்னை எதிர் நோக்காமல் தலை இறைஞ்சி நிலத்தை நோக்குகின்றாள்! அதை அறிந்து நான் நோக்காக்கால், தான் என்னை நோக்கி வெளிப்படாமல்

மெல்ல நகைக்கின்றாள்—தன்னுள்ளே மகிழ்கின்றாள்! இவள் உள்ளக் கருததை இது உணாத்த இல்லையா?

யானோக்குங் காலை நிலநோக்கும் நோக்காக்கால்
தாநோக்கி மெல்ல நகும். (௧௦௯௪)

"இன்னொன்று பார்! நேரே குறிக்கொண்டு என்னை நோக்குகின்றதே இல்லை. இலலையாயினும், ஒரு கண்ணைச சிறங்கணித்து—சுருங்கி—நோக்குகின்றாளே! இப்படி ஓரக்கண்ணால் தான் நோககுவதும் நான் அறியாதபடி மறைததுச் செய்கின்றாளே! வெளிப்படாமல் புறங்கண்ணால் எனனை நோக்கி நோக்கிப் பின் தன்னுளளே மகிழ்கின்றாளே! இதெல்லாம் இவள் உள்ளக் குறிப்பினை உரைக்க இல்லையா? இனி, இவளை அடைதல் அரிதலல!

குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால் ஒருகண்
சிறக்கணித்தாள் போல நகும். (௧௦௯௫)

[இவ்வாறு தலைமகள் உள்ளக் குறிப்பினைப் பலவாற்றானும் அறிந்த தலைமகன் அவளைச் சார்கின்றான்; சார்ந்து, அவள் தோள தீண்டித் தோய்கின்றான்; தோய்ந்தபின் முயக்கத்தின மகிழ்ந்து மொழிகின்றான்.] "ஓ! இந்த இனபம் எங்கே உண்டு? கண்ணால் கண்டும, காதால் கேட்டும், நாவால் உண்டும், மூக்கால் மோந்தும், மெய்யால் தீண்டியும் ஐம்புலனாலும்—அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்கள் எத்

தணியோ உண்டு. அவை யெல்லாம் ஒரே காலத்தில் ஒர் இடத்தில் உள்ளன ஆகுமா? வேறு வேறு காலங்களில் வேறு வேறு பொருள்களால் அடையப்படுவன அல்லவோ? அவ்வாறே ஆயினும், அந்த எல்லா இன்பத்தையும், இதோ—இன்றே—இவளிடத்தே—ஒருங்கே—உண்டு விட்டேனே! ஆ! இவ்வகை இன்பம வேறு எவ்விடத்தே உள்ளது? எங்கும் இல்லை! எங்கும் இல்லை!

கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடிக் கண்ணே யுள (நகoக)

(தன் நயப்பு உணர்த்த வேண்டி) "ஆ! என்ன என்பேன்? இந்தப் பணி மொழியின் மணிவாயில் ஊறிய தேறலே என்ன என்பேன்! பால் என்பேனோ? தேன் என்பேனோ? பாலும் தேனும கலந்த கலவை என்பேனோ? ஆம! பாலும் தேனும் கலந்த கலவைதான்!—பாலின் சுவை ஒன்று! தேனின சுவை ஒன்று! ஆயினும் இந்த இரண்டும் கலந்த கலவை இன்னதென்று அறியலாகாத இன்சுவை உடையது அல்லவோ? இவள் எயிறூறிய நீரும் இன்னதென்று அறியலாகாத இன்சுவை உடையது அலலவோ? அ தனால இது கலவையே ஆகும்.

பாலொடு தேன்கலந தற்றே பணிமொழி
வாலெயில் ஊறிய நீர். (நகஉக)

(அவள் நலம்புனைந்து உரைக்க வேண்டி, அருகிருந்த அனிச்சப்பூவை நோக்கி) "அனிச்சப்பூவே!

மென்மையால் நீயே மேலானாய்! உன்னுடைய மென்மைத்தன்மை ஒரு பூவிற்கும் இல்லை! நான் அதை நன்றாய் அறிவேன். ஆயினும், என்னால் விரும்பப்பட்ட இவள் இயற்கை இன்னதென்று அறிவாயா? நின்னைக் காட்டினும் மெல்லியல்! ஆம! மெல்லியல் எனபதை இபபொழுதே நான் நீண்டி அறிந்தேன! ஆகையால பூவே! நீ இனி 'உலகத்தில் நானே மெல்லியல்என்னும தருக்கினை ஒழிவாயாக.

நன்னீரை வாழி அனிசசமே நின்னினும்
மென்னீரள் யாம்வீழ்ந் பவள. (ஙஙஙக)

இவவாறு தன்னுடைய நலத்தைத் தலைமகன் புனைநது உரைக்கக்கேட்டு—நிகழ்ந்தது தெய்வப் புணர்ச்சியாகையால் இது வரையும் தலைமகள் உணாச்சி அழிந்திருநதாள்—முன்னைய உணர்ச்சி வரப் பெற்றாள். பெற்று, இவன் நமமிடத்தே சூழியாத அனபுடையனே? நம்மைப் பிரிவானே? பிரிந்தாலும் பின்னும் தலைப்பெய்வானே? என்று பல வாறு எண்ணினாள். எண்ணி முகம வேறுபட்டு வாடுகின்றாள். அவ்வாட்டம் அறிந்த தலைமகன் அவளைத் தெளிவிக்கவேண்டி, தான் அவளைப்பிரிய அஞசுவதாகிய பிரிவசசம பேசுகின்றான்.

"ஆ! இந்த மடந்தையொடு நட்புக்களை என்ன சொல்வேன்? இவளோடு என்னிடத்து உளவாகிய நட்புக்கள் உடம்போடு உயிரிடத்து உளவாகிய நட்புக்கள் தாமோ? ஆமாம! அவையே ஆகும். உடம்பும்உயிருமாகிய இரண்டும் தொன்றுதொட்டு

வேற்றுமையின்றிக் கலந்து வருகின்றது. இன்பத் தின்பங்களே இரண்டும் ஒக்க அனுபவிக்கின்றது! ஒன்றை ஒன்று இன்றியமையாதாகின்றது! அது போலவே, இவளும் என்னோடு பல பிறப்பினும் பயின்று வருகின்றாள்; இன்பத்தின்பங்களை ஒக்க அனுபவிக்கின்றாள்; நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையா தாகின்றோம்!—ஆதலால் இவளை நான் பிரியவும் பிரியேன்! பிரிந்தாலும, நெடுங் காலம் தரியவும தரியேன்!"

உடம்பொடு உயிரிடை யென்ன மற்றன்ன
மடந்தையோ டெம்மிடை நட்பு. (கசஉஉ)

(என்பது கேட்டு, தலைமகள் முகம் மலர்கின்றாள். பின்னர் இருவரும் பிரிகின்றாகள்.)

இரண்டாம் நாள்

உ. பாங்கன் கூட்டம்

களம்:—தலைமகன் இல்லைச சார்ந்த இடம்.
காலம்:—கூதிரில் ஒரு காலை.
கூத்தர்:—தலைமகன், பாங்கன்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகன், "உன்னைப் பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேன்' என்று சொல்லிப் பிரிந்தேன். என்னைக் காணமல் எப்படி வருந்துகின்றாளோ அவள்!" எனத் தலை

மகள் நிலைமையைத் தன்னுள்ளே நினைந்து முகம் வேறுபட்டு வாடி யிருந்தான். இருந்தானை, மறு கான் 'சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்து' அவன் உயிர்ப் பாங்கன் எதிர்ப்பட்டான். பட்டு, தலைமகனை அடி முதல் முடிமுழுதும் நோக்கினன். நோக்கி, அவன் வேறுபாட்டு வாட்டத்தை வினவுகின்றான்.

பா: (தலைமகன் அருகேநின்று, அதிக ஆராமையோடு) "ஏட! உனக்கு உற்றது என்ன? என்னே! தோளும் இப்படி மெலிந்தாய்! முகமும் புலர்ந்தாய்! அன்ப! உள்ளம வாட வருத்துவது என்ன? எனக்கு உரைக்க ஒண்ணுதா?"

தலை:—(முகம் சிறிது மலர்ந்து) "உனக்கு ஒளிப்ப தும ஒன்று உண்டா? தோழ! நேற்று—ஒன்று—நடந்தது. அது—சிற்றிடைச்சிறுமான விழிசகி யார் ஒருவரைக் கண்டேன். கண்டேனுக்கு, என னுடையஉள்ளம், பள்ளத்துப பாயும் வெள்ளம் போல ஓடி இவ்வகை ஆயிற்று!"

பா:—(நகைத்து) "ஆயிற்றா? பெருந்தகாய்! உன் பெருமை என்ன?—ஆ! உன குணங்கள் எங்கே குடிபோயிற்று?—செங்கண்மால உலகத்துப பேரின்பத்திறகு நீ உரியவனை அல்லவோ? ஐயோ! இநதச சிறறின்பத்திற்கு இவ்வளவு ஆதல் ஆகு மோ?—"

தலை:—(பெருமூச்சு எறிந்து) "ஏல! என்ன சொன் னாய்? அந்தச செங்கண்மால் உலகம்—பேரின்பம், வருந்தாமல் பெறலாமோ? நமக்கு அது கிடைக்

குமோ? நாமோ, ஐமபுலன்களையும் அடக்கலும அனுபவிபபோர். விரும்பும மகளிர் மெல்லிய தோளின்மேல் மென்துயில் கொள்வோர். இந்தத் துயில்போல அவ்வுலகமும் எளிதாக எய்தலாமோ? ஆகாது!—இந்த இன்பததை எல்லாம இகழ வேண்டும்! யோகத்தானும தவததானும் தேகம் வருந்தவேண்டும்! அபபொழுதே அதை அடைய லாம!"—(இனனும் ஒரு பொருள்) "ஏல! நமக்கும் பேரினபமா? அதுவும் இபபருவததிலா? இப் பொழுது நாம ஐமபுலன்களையும் அனுபவிக்கும இல்லறத்தையும உடையோம்! இளமைப் பருவத தையும் உடையோம! நமக்கு, நாமே விரும்பும் மகளிருடைய மெல்லிய தோளின்மேல் துயிலும் துயிலே இன்பம்! இந்தத் துயில்போல நீ சொலலு கிறை செஙகண்மால் உலகம நமக்கு இனிதாகு மோ? ஆகாதே!"

தாழ்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலின் இனிதுகொல் தாமரைக் கண்ணு லுலகு. (ககoக)

பா:—"அப்படியானால், அதை விடு. நண்ப! உன னால் காணப்பட்ட உருவம் எப்படிப்பட்டது? அதை எவ்விடத்தே கண்டாய்? சொல்லு."

தலை:—(முகம் மலர்ந்து) "ஏட! அவள் அழகை அத் தனையும் சொல்ல முடியுமா? முடியாது. ஆயினும் ஒருவாறு கேள். அவளுக்குத் தோள்கள், வேயைப் போல் உருண்டு திரண்டு ஒள்ளியதா யிருக்கும்! மேனியோ மாந்தளிர்போல மாமை நிறமாகும்!

பல்லு முதலைப்போல ஒத்திருக்கும்! நறு நாற றமே இயல்பாகிய நாற்றம்! ஆ! அவள் மையுண்ட கண்ணோ, நெய்யுண்ட வேல்தான்! வேறென்ன சொல்வேன்?—அவளைக் குறிஞ்சிப பொழிலிடத் தே கண்டேன்!"

முறிமேனி முத்த முறுவல வெறிநாற்றம்
வேலுண்கண் வேய்த்தோ ளவட்கு. (கககரு)

பா:—" அன்ப! சற்றே நீ ஆற்றியிரு. நான் போய்க் கண்டு வருகின்றேன்."

—பெயர்கின்றான்.

அன்று யாமத்திலே, தலைமகன் குறித்த இடத்தை நோக்கிப பாஙகன் சென்றான் சென்று, அவன் சொன்ன பொழிலையும உருவதலையும கண்டான். கண்டு, அவற்றின அழகினைப் புகழ்ந்துகொண்டே, தன்னை எதிர்பார்த்திருககும தலை மகனிடம திரும்பி வருகின்றான்.

பா.—(தலைமகன் நேரே நின்று) "ஏட! நீ குறிதத பொழிலில் போய்ப் பாரததேன். ஆ! அதன் மரகதக்கொடியும்—மாணிக்கப பாறையும—நிலவு மணலும—நிததில ஒளியும, என்ன அழகு! ஆம! அது துறநதாரையுங் கூட துறவு விடுககசசெய்யும! அதில் நின்ற திருவுருவோ, எனன சொலவேன்?—அள்ளிககொளளும பேரழகுடைய கொல்லிப் பா வையே! அவ்வளவும் கண்டு, ஆற்றிக்கொண்டு, இவ்விடம் வந்து, இதுவரையும் இருந்தாயே! ஏட!

உன் ஆண்மையே ஆண்மை! நான் அறியாமல் உன்னை இகழ்ந்தேன்!"

களம்:—குறிஞ்சியில் முன்னை நாள்கூடிய பொழில்

கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள்.

மூந்திய நாள்போலப் பொழிலிடத்தே தலைமகள் வந்திருப்பதைப பாங்கனால் கேட்டறிந்த தலைமகன் அவ்விடம் சென்றான். சென்று, அங்கே தனியளாய் நின்ற தலைமகளைத் தலைப்பட்டான். தலைப்பட்டும அவள் உள்ளக் குறிப்பினை உணராமல, அவளைச சாராதல் ஆகாமையால், அதை அறியவேண்டி அவளுடைய நலத்தைப் புனைந்து நவில்கின்றான்.

தலை:—" மாணிழாய்! இந்த நிலப்பூக்களைக் கண்டாயா? எப்படி நிமிர்ந்து நிறகின்றன பார்!—ஐயோ பாவம! இவை காணும் தொழிலை உடையன அல்ல! உடையனவாயின், உன்னுடைய கண்களைக் காணக்கூடும். கண்டதும, " இவள் கண்ணழகை நாம் ஒவ்வேம்" என்று கருதி, அந்நாணத்தினால் தலைகவிழ்ந்து நிலம் நோக்கும்.—இவற்றிற்கு நாணும இல்லை! காடசியும இல்லை. செம்மாந்து வானை நோக்கின, கண்டாயா?"

காணிற் சுவனை கவிழ்ந்து நிலமேனகுமம
மாணிழை கண்ணெவ்வே மென்று. (கசகச)

இவ்வாறு தன்முன்னே நின்று தன் கண்ணின் நலத்தைத் தலைமகன் புகழக்கேட்ட தலைமகள் நாணங் கொண்டு, கையினால் தன் இரண்டு கண்ணையும் புதைத் தாள். புதைக்கவே, 'இனிசசாரலாம' என்று குழலித் திருத்திக் கூட்டம் பெற்றான் பெற்றபின், அவளை ஆயத்தினுள்ளே அனுப்பிவிட்டு அவள், தன்னைக் காணுதே தான் அவளைக் காண்பதோர் இடத்தே நின்றான். நின்று, அவளால் தன் காமத்தீ வெளிப படுதலினால், அத்தீயை அவள் தந்ததாகக் கருதி வியக் கின்றான்.

தலை:—" ஆ! இத்தீயை எங்கிருந்து பெற்றாள்? எனக் குத்தர இவள எவ்விடம் பெற்றாள்? எந்த உலகத்தி லிருந்தோ?—தன்னை அகன்றால, சுடுகின்றது! (கூடாத துன்பம, கூடிய இன்பம்) இவ்வகைத் தீயும இவ்வுலகத்தில் உண்டா? இல்லையே! எனக் கரக இதை எங்கிருந்து பெற்றாளோ?"

நீங்கின் தெறூஉம் சுறுகுங்கால் தண்ணென்னும் தீயாண்டுப் பெற்ற எிவள். (கக0ச)

[இவ்வாறு அவள் பிரிவு, தன்னை வருத்தும் வகை யைச் சொல்லிக்கொண்டே பெயர்கின்றான்.]

இப்பாங்கன் கூட்டம நிகழாதாயின் இடம் தலைப் பாடு நிகழும்.

கூ. இடம் தலைப்பாடு

களம்—குறிஞ்சில முன்னாள் கூடிய பொழில.
காலம்.—கூதிரில ஒரு யாமம
கூததா.—தலைமகன, தலைமகள.

'என்னே! நேற்று நான் இவளை எய்தியது செய்வதானே! அதெய்வமே இன்றும் கைகொடுக்குமாயின் காண்பேன்' என எண்ணி, முன்னாள தலைமகளை தலைப்பெய்த தனியிடம நோக்கிசென்று, அவளைக கண்ணுற்ற பொழிலிடம் போயப புகுந்தான் தலைமகன். புகுந்தானுக்கு அப்பொழில பெரிதும துணைபாகி, தான கொண்டிருந்த ஆற்றமை தணிந்தான. என்னெனில, இனியவரோடு எதிர்பட்ட இடம கண்டதும அவ இனியவரைக கண்டாலே போன்று இனபம பயபபது இயறகை அலலவோ? இது நிருக்க;

தலைமகளும், முன்னை நாள் போலத் தனனைத தோழியா பலரும தொடர்ந்துவர, அப்பொழிலிடம வந்து புகுந்தாள். அங்கே தோழியர் எல்லாம விளையாட்டு விருப்பினால நீங்கி வேறு வேறிடம் சென்றார். செல்ல, தலைமகள் ஒருத்தியே ஆயினாள். ஆகி, "நேறறு 'நின்னைப்பிரியேன்; பிரியினும் தரியேன்' எனறு சொல்லிப் பிரிந்த என் அன்பர் எவ்வழி வருவாரோ?" என நாற்புறமும் நோக்கி நின்றாள. அது பொழுது தலைமகன் 'இவளைச சார்தற்கு இதுவே சமயம!' என்று அவளை நோக்கிச சென்று சாந்து

கூடினன். பின்னர்க் கூட்டத்தில் மகிழ்ந்து கூறினரென.

தன்—"அணிமிழாய்! நோயும் நீயே ஆனாய்! அந் நோய்க்கு மருந்தும் நீயே ஆனாய்!—இரவெலலாம் உனையே நினைந்து வருந்தினேன். அவ்வருத்தம் எந்த மருந்தாலும் எளிதாகத் தீரப்பெற்றேனை? இதோ உன்னை இடம் தலைப்பட்டே தீர்ந்தேன்! நேற்று நீ கொடுத்த பிணியை இன்று நீயே கெடுத்தாய! இது என்ன வியப்பு! பிணியும் தானே ஆகி, அப்பிணியைத் தணிப்பதும் தானே ஆகுமோ ஒரு பொருளும் உலகத்தில் உண்டா? வாத முதலிய பிணிகளுக்கு மருந்தாவன அவற்றிற்கு நிதான மாயினவா? அலலவே! அவற்றிற்கு மாறுகிய இயல் பையுடையன அலலவோ மருந்து?

பிணிக்கு மருந்து பிற, மன அணியிழை
தன்னெய்க்குத் தானே மருந்து. (கக0உ)

—(அவள் நலமபுனைந்து உரைக்கவேண்டி, தன நெஞ் சை நோகின) "நெஞ்சே! உனக்கு என்ன அறிவு? ாலாகளைக்கண்டால் இன்னும் மயங்குகின்றாயே?—இவள கணைகளைக் காணுதபோது இவ்வாறே ஒரு புடை ஒக்கும் மலாகளைக்கண்டு மகிழ்ந்தாய்! இப பொழுது இவள் கண்களின் நலம் முழுதும் கன் றிய்க் கண்டறிந்தாய்! கண்டறிந்தும தாமரை வேல் நீலமெல்லாம இவள் கண்களை ஒக்குமென்று சுருத லாமோ? அப்பூக்கள், பலராலும பார்க்கப்படு

வன! இவள் கண்களோ நான் ஒருவனே காணப் பெற்றன! சீ! இவற்றை அவை ஒக்குமோ?"

மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே இவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று. (ககக உ)

இவ்வாறு தலைமகள் நலத்தைப் புனைந்து உரைத்து அவளிடம் தனக்குள்ள அன்பினை அறிவித்து, அவளை ஆயத்துள்ளே அனுப்பினான் தலைமகன். அவளும் நீங்கிச் செலகின்றாள். அதுபோது தலைமகன் தன் காதலின் சிறப்பினைக் கட்டுரைக்கின்றான்.

த-ன்:—"என் கண்ணிலே—கருமணியிலே—உறையும் பாவாய்! நீ அவவிடம விட்டு அகன்றுவா! வாரா விட்டால், என்னால் விரும்பபபட்ட இவளுககு—இந்தத் திருநுதல உடையாளுக்கு—இருக்க இடம இலலையாம.—இவளை நான் காணாமலும் அமையேன்! இவள், புறத்தே போகத்தககவளும் அல்ல! என் கண்ணுள்ளே இருக்கததக்கவள்! இருக்குங்கால் உன்னோடு ஒருங்கு இருக்க இடம் போதுமா? போதாது! ஆகையால், பாவாய்! உன்னைக்காட்டினும் சிறந்தாள் இவள்! இவளுக்கு அவ்விடத்தைக் கொடுத்து நீ அப்புறம வா!"

கருமணியிற் பாவாய்நீ போதாய், யாம் வீழும்
திருநுதற் கில்லை யிடம். (ககஉ௩)

—பெயர்கின்றான்

மூன்றும் நாள்.

ச. மதி உடம்பாடு.

கரும:—குறிஞ்சியில ஒரு திணைப்புனம்.

காலம:—கூதிரில் ஒரு பகல்.

கூத்தர.—தலைமகன், தோழி, தலைமகள்.

கள்ள ஒழுக்கத்தைக் கையகலாத தலைமகன் பின்னும் தலைமகளைத் தலைப்பெய்ய வேண்டி, அதற்குதவியாகுமபடி அவள் உயிர்த்தோழியை நாட நினைந்தான். நினைந்து, திணைபுனத்திலே தோழியும தலைமகளும் ஒருங்கிருந்த செவ்வி அறிந்து, தன் கையில் தழையும மாலையும் தாங்கி, அவ்விடம் சென்று நின்றான். நின்றும், தன்குறை இனனதென்று எடுத்ததும் தோழிகரு வெளியிட இல்லை. தான, அவளை இருந்து பின்னிறகவும் கருந்த மொழியால் தன் கருத்தறிவிக்கவுமே எண்ணினான். 'என் கையம்பால் மெய் வெம்பியது, ஒரு கலைமான் இங்கு வந்தது, அதைக் கண்டீர்களோ?' என்றான். 'பன்றி ஒன்று சென்றது, பார்த்தீர்களோ?' என்றான். 'இத்தழையும் பூவும் நல்லது' என்றான். 'உங்களுக்கு இடை இலையோ?' என்றான். அவன் கேட்ட இத்தனை கேள்விக்கும் தோழியாவது தலைமகளாவது வாய்திறவாமல் வாளா இருந்தனர். இருகவே, பின்னும் அவன் 'நீங்கள் வாய்திறந்தால், உங்கள் வாய்முத்தம் சலக்கென உதிருமோ?' என்றான்.

இவ்வாறு வம்புவார்த்தை யாடககேட்ட தோழி, அவனை ஐயப்பட்டுத் தன்னுள்ளே ஆராய்கின்றாள்.

"என்னே! தழையும்பூவும கையில்ஏநதினான்! வேட்டையைக கொண்டாடுகினறான! அவவேட்டைச் குரிய வில்லையும் அமபையும காணோம. இவன பேசும் பேச்சோ, இரண்டிற்கும் பொருததமிலலா திருசகினறது—இவவிடம விட்டும அகலான்! நமமிடம பேசாமலும போகான்! பாவம! ஏதோ குறை உடையவன் போலக் காணபபடுகின்றான். அதுவும் நமமிடத்தேதானோ? (தலைமகளைப் புறங்கண்ணால் நோககி) எனனே! இவள களிபபு! இவன் வரவு கண்டு முகம மலாந்தாள், வாயமொழி கேட்டு அகம மகிழ்நதாள். என்றும இல்லாத எழிலும் இதோ! இவள் முகத்தில விளஙகுகின்றதே!—(தலை மகனையும் தலை மகளையும நோக்கி) ஆ! இதெனன? இவவிருவரும் புதுவோர்போல—முன்னறியாதார போல — ஒருவரை ஒருவர் பொது நோக்கால் நோக்குகின்றார்கள்! நோக்கி, உளளததிலே மகிழ்கின்றார்கள்.—மதுவை மறந்து உண்டவர் மகிழ்ச்சிபோல வெளிபபடாமல மகிழ்கின்றாகள! இபபடி ஒருவரை ஒருவா நோக்குவதும உள்ளததிலே மகிழவதும இவர் — இருவரிடத்தும் இருக்கின்றதே! இசசெய்கை காதலரிடத்தே காணபபடுவது அல்லவோ? இவரும காதலை உடையவர்தாமோ? ஆம்! காதல் உடையவரே ஆகும!

ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்
காதலார் கண்ணே யுள. (௧௦௯௯)

"ஆ! இதோ! பார! ஒருவர கண்களோடு ஒருவர் கண்கள நோக்கால் ஒக்கினறன! இனி வாய்ச்சொற்களால் வரும பயனும உண்டோ? இவர கண்கள் காதல் நோக்கினை உடையன! இவர பேசுகின்ற பேசசெல்லாம மனததிலே தோன்றுவன அலல. வாயவவில தோன்றுகின்ற வெறுஞ சொற்கள. இச்சொற்களும ஒரு பயனை உடையனவா? கொள்ளப்படுவனவா? அலல! அல்ல!—மெய்யாக இவள் புனம காபபவளும அல்லள்! இவன வேட்டம செலபவனும் அலலன்! இதுவரையும இவனபேசிய தெல்லாம வமபு மொழியே! நமபுவன அலல!"

கண்ணொடு கண்ணினை நோககொக்கின்வாய்சசொற்களெனன பயனு மில. (கக00)

இவ்வாறு அக்காதலா இருவரின் உள்ளக கருததையும, அவர் கணணின் குறிபபினால கண்டு தெளிகின்றாள தோழி.

ஏழாம் நாள்.

---

௫ மடல் திறம்.

களம்:—குறிஞ்சியில் ஒரு தினைப்புனம்.
காலம் —கூதிரில ஒரு மாலை.
கூத்தர்:—தலைமகன், தோழி.

கரநத மொழியால் தன் கருத்தறிவிததுப் பிரிநத தலைமகன், தோழிக்குத் தன் குறையைக கூறி இரக்

கும் பொருட்டு, அவள் காக்கின்ற தினைப்புனத்திலே பலநாளும் போய்ப் புகுந்தான். புகுந்தானெடு, அவள நாணம் உடையவளாதலால சொல்லாடாமல் இருந்தாள். இருக்கவே, அவனுக்கு நாளுக்கு நாள் ஆற்றுமை பெருகிற்று. பெருகிப் பெருகி, 'இவன் ஆற்றுமை இதன்மேலும் பெருகும் வகை இல்லை' என்று சொலலும்படி பெருக்கதற்கு ஓர் எல்லையில் வந்து நின்றது. அவன் ஆற்றுமைப பெருக்கத்தாலும், அவ்விடம் பலகாலும் வந்து திரியும் பழக்கத்தாலும் தோழிககும் நாளுக்கு நாள் நாணம் சுருங்கிறது. சுருங்கிச் சுருங்கி, 'இவள் நாணம் இதனமேலுப் சுருங்கும் வகை இலலை' என்று சொல்லுமபடி சுருக்கத்திற்கு ஓர எல்லையில் வந்து நின்றது. அந்த நிலையிலே, தலைமகன் அவளிடம சென்று தினறு தன் ஆறறுமையினாலே அழுகின்றான்.

தன்:—"நங்காய்! இன்று நாளை என்று எத்தனை நாள் கழிந்தது? என் குறை இன்னும் முடிந்ததா? இக் காரியம உன்னால் முடியுமென்று இதுவரையும் இங்கே வநது முயன்றேன். இன்றே முடியாமை அறிந்தேன். இனி இழிந்த செய்கை செய்தாவது, ஆம்! மடல் ஊர்ந்தாவது முடிப்பேன்.— 'தன் புற்ற ஆடவருக்குத தினையாவது மடலே அல்லவா? அரியவராகிய மகளிரோடு ஆடவர் இன்பம் உண்ணுவார்; பின்னே அவ்வின்பம் பெறுமல் வருந்துவர். அபபடி வருந்துவோருக்கு அருந் தினையாவது மடலே ஆகும். ஆமாம! அவருக்குப் பனை மடலே பழமையான தினை! நெடுநகால

மாக இதுவே துணையாகி வருகின்றது!—எனக்கும் இனறு இமமடனமாவே துணையாகினறது. அதைக கொணடே, நஙகாய்! இழநத இன்பதைத நான அடைவேன்."

காம முழநது வருநதினாக தேம
மடலலால தில்லை வலி (ககஙக)

தோழி —"அகைக கொணடா, அடையப போகின நீர? ஐய! மடல ஊரதல மறறெலலோருககும முடியுமே. உமககும அது முடியுமா? நீஙகள நாணம உடையவா அலலவா?"

தலைவன் —"ஆம உடையேனதான! முனனெலலாம அநத நாணமே நடுவே நினறு எனனை மடல் ஏற மல மறிதததது இபபொழுது உடமபும உயிரும ஒருஙகிருநதுகொணடு அநநாணததையும அகறறி விட்டது! இநத நாணம அகலுமுனனமே என் காறகுணமும அழிநதிருநதேனே! அறிவு நிறை ஓரபபுக கடைபபிடி எனனும ஆடவா காறகுண முமம எனனை விட்டு அபபொழுதே அகன்றதே! இப பொழுது எனககு உளளதெலலாம உடமபும உயி ருமே! இவையும ஒன்றை ஒனறு நீஙகாதபடி தமக குத துணையாகிய மடனமா ஏற எண்ணுகினறன."

கோணை வுடமபு முயிரும மடலேறுமம
நாணினை நீககி நிறுதது (ககஙஉ)

தோழி —" அவை எணணுனனும உமககு அது ஆகாது !—ஐய! இழிவானசெயலைச் செய்யாமல்

விலக்குவதாகிய நாணமும உடையீர. ஒன்றற்கும் தளராமல் நிற்றலாகிய ஆணமையும உடையீர். இவவிரண்டும உடைய உமக்கு மடல ஏற எபபடி முடியும ?"

த-ன்:—"நல்லாய்! இன்றும அவற்றை உடையேனோ? உடைனோயின் முடியாதுதான். நீ சொலலுகின்ற நாணமும நலலாணமையும முனனெலலாம உடையேன். அவை காமத்தால நீஙகி விட்டன. இன்று காமம் மிககாா ஏறுகின்ற மடலையே உடையேன! ஆம! அது ஒன்றையே உடையேன்! நான கருதியது இன்று கடிதிலே முடியாதா ?"

நாணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் இன்றுடையேன்,— காமுறறா ரேறு மடல் (ககநந)

தோழி:—"என்ன! ஐய! நாணமும நலலாண்மையும் காம வெள்ளத்தால நீங்குவனவா? அலலவே? அவை அல்லவோ இதறகுப் புணை?"

த-ன்.—"அல்ல நான் என காமமாகிய கடிய புனலைக் கடப்பதற்கு அவற்றையே கொண்டேன்— அநத நாணத்தையும் ஆண்மையையும் புணையாகக் கொண்டேன். நான் கொண்ட புணை நின்றதா? அந்தப் புணையை இந்தப புனலே என்னிடததிலிருந்து பிரித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. ஆதலால், இப்புனலுக்கு அவை புணை ஆகுமா? ஆகாது"

காமக் கடும்புன லுய்க்குமே நாணொடு
நல்லாண்மை யென்னும் புணை. (ககநச)

தோழி —"அது கிடசகட்டும இவ அறறாமையும மடலும உமககு எபபடி வநகன? ஐய!"

த-ன் —"வநத வகையை நீ அறியாயா? நஙகாய! உன் தோழியே தநதாள தொடலைக குறுநகொடி உன தோழியே தநதாள மாலைப பொழுதிலே அனுப வீககும துயரினை முனனே அறிவேனா? அலலது, அகதுயருககு மருநதாகிய மடலினை முனனே அறி வேனா? இபபொழுதே எனககு உன தோழியே தநதாள நீ கூறியதே கூறும இளமையளாகிய அவள கொடுதத துயரினை நீ நீககலாகாதா?"

தொடலைக குறுநதொடி தநதாள மடலொடு
மாலை யுழககுந துயா (ககநூ)

தோழி —(புனனகையோடு) "ஐயோ! எனனசெயவீர? மடல ஊரும பொழுது இனறைககுக கழிநததே நாளை—"

த-ன —'நாளையா? நலலாய! உன பேதைககு—உன தோழி சாரணமாக—என கணகள ஒருகாலும உறஙகுதலைப பொருநதா. இரவும பகலும எலலா நேரமும விழிததே இருககினறன அதனால் எல் லாரும உறஙகும இடையாமததிலும நான இருநது மடல ஊர உளளுவேன் எனககும மடல ஊரும காலம எனபது ஒனறுஉண்டா? இலலை.—நஙகாய! குறைமுடிப்பது நாளை எனன வேண்டா"

மடலூாதல யாமதது முளளுவேன் மனற
படலொலலா பேதைககென கண. (ககநூசு)

தோழி:—"ஐய! மகளிரே பேதையர்; அவரே கண் உறங்காமல் கவலுவர். நீங்கள் அறிவுடைய ஆடவர் அல்லவோ? ஆற்றியிருக்க வேண்டாமோ?"

தலை-ன்:—" ஆற்றியிருக்க ஆடவருக்கும் ஆகுமா? பெண்களே கடல்போன்ற கரையற்ற காம நோயினை அனுபவிப்பார்! அனுபவித்தும், மடல் ஊர்தலைச் செய்யாமல் ஆற்றியும் இருப்பார்! அவர் பிறப்புப் போல மிக்க தகுதியினை உடைய வேறு பிறப்பும் உலகத்தில் உண்டா? இல்லை. நான் ஆணுகப்பிறந்தும், பெண்ணிடத்தே உள்ள அடக்கமும் என்னிடத்தே இல்லை ஆயினேன. நங்காய்! நீ அதை அறிய இல்லையே!"

கடலன்ன காம முழுதுண்டும் மடலேறாப்
பெண்ணின் பெருந்தக்க தில். (ககஙஎ)

இவ்வளவில் பொழுது மறைந்தது. தோழியை அழைத்துப்போக அதற்கிணைப்புனம நோக்கி ஆயமும வந்தது. அதுகண்டு, தலைமகன் அவ்விடம விட்டுப் பெயர்கின்றன்.

—நாள்

சு. சேட்படை.

களம்:—குறிஞ்சியில ஒரு தினைப்புனம்.

காலம்:—கூதிரில் ஒரு மாலை.

கூத்தன்:—தலைமகன், தோழி; தலைமகள்.

பலநாளும தன்னிடம் வந்து இரத்தலும் குறை நயத்தலும் செய்து ஆற்றுளைச் செல்கின்ற தலைமக

னைக் கண்டு தோழி மனம் இரங்கினாள். இரங்கிய பின் தலைமகளிடத்தும் அவன் குறையை எடுத்துச் சொல்லி அக்குறையை அவள் நயக்கும்படியும செய்தாள். செய்து தனைலாகிய கூட்டத்தைக் கூட்டவும் விரும்பினாள். விருமபினவள் தனது முயற்சியின் அருமையும தலைமகளது பெருமையும தலைமகன் அறியவேண்டு மென்றும், அவ்வாறு அறிந்து தலைமகளை அவன் விரைந்து வரைந்து (மணந்து) கொள்ள வேண்டுமென்றும் எண்ணி, 'இதற்கு யாது செய்வோம்?' என்று ஆராய்ந்திருந்தாள்.

அதுபொழுது கண்ணியும் தழையும் கையில் ஏந்திக்கொண்டு வழக்கம்போலத் தலைமகன் அவ்விடம் வந்தான். வந்தவனைத் தோழி கடுகடுத்து நோக்கிக் கண்ணோட்டமின்றிக் கடிகின்றாள்.

தோழி:—"இவ்விடம் பெண்கள் இருக்குமிடம்; காவல் மிகுதி உடையது. நீங்கள் இங்கே வரலாகாது. எமது அண்ணன்மார் திண்ணியர்; கொடியவர். உங்களைக் கண்டால் ஏதம செய்வார். எங்கள் அன்னையும் முனிவாள். இங்கே நில்லாதீர். போய் விடுங்கள்."

தலைவன்:—(அவள் சொல்வதைக் கேளாதவன்போல நின்று, தன்னுள்ளே) "காவலாம்! கொடியராம்! முனிவாளாம்! இதென்ன?—ஆ! இவள் என்னிடம் மிகவும பரிவுடையவள். இல்லையானால் இவ்விடத்தின் தன்மையை எனக்கு உள்ளபடி உரைப்பாளா? ஆம்! பரிவுடையவளே! இவ்வளவு பரிவுடையவள்

என் குறை முடித்துத் தரமாட்டாளா? தருவாள்! தடை இல்லை!—இவள கடுகடுதத மொழியின கருத்தை நான் அறிவேன! என் குறை முடிககவே என்னைச சேட்படுத்துகின்றாள்—இரக்கமின்றி அகற்றுகினறாள. அகத்தே அருளுடையவள்! புறததே மட்டும அயலாரபோலக கடுஞசொல சொலகின்றாள்!—இசசொற்கள நன்மையைத தருமென்று நான் அறியேனா?

உறாஅ தவாபோற் சொலலினும செறாஅாசொல்
ஒல்லை யுணரப படும. (௧௦௯௬)

—"பின்னே இனிதாகி முன்னே இன்னாதாகும் சொல்லைச சொல்லுவா. நெஞசிலே சினவாதிருப பார். இருந்தும வெளியே சினநதார போலச சீறி நோக்குவார. இவை யாருடைய செயகை? யான அறியேனா? அன்பாயிருநதும் அயலார் போல நடிப்பவாசெய்கை அல்லவா? இசசெய்கை—இக்குறிபபு—உள்ளே ஒரு பயனைக்குறித்துச் செய்கின்றதே! இவருக்கு இயலபலலவே! இதற்கு நாம அஞசவேணடுமோ?"

செறாஅச சிறுசொலலும் செற்றார்போல் நோக்கும்
முறாஅர்போன் றுற்றார் குறிப்பு. (௧௦௯௭)

இவ்வாறு தன்னுள்ளே நினைநதுகொண்டு, பேச்சின்றிப் பித்தன்போல நின்ற தலைமகனை நோக்கித் தலைமகள் மகிழ்கின்றாள். அவள் மகிழ்ச்சியைக்கண்ட தலைமகன் தன்னுள்ளே சொல்லுகின்றான்.

த-ன்.—"ஆ! என் அசைநத இயலாள்! இவள் நகையிலே ஒன்று நான் அறிகினறேன! அது வாய் விட்டுச் சொலலுவதா?—'தன்னை அகறறுகின்ற சொலலுககு ஆறறுனாகினறான! ஐயோ! பாவம! எபபடி இரநது நோககுகின்றான்!' எனறு பல வாறு என பணிநத பாரவையைப பாரததுப பசக்கினறாள! உளளம நெகிழ்கினறாள! பினபு, உளளே மெலல நகுகின்றாள. இநத நகையினிடததே ஒனறு தோன்றுகின்றதே! அநத நன்மைக குறிபபு இனிப் பழுதாகுமா? ஆகாது!"

அசையியற் குண்டாண்டோ ரேஎர்யா னோககப
பசையினள பைய நகும. (௪௦௯அ)

இவ்வாறு தன் எணணததில மூழ்கித தலைமகன நிற்கினறான். தலைமகள சறறே விலகிச செலகின்றாள. அது பொழுது தோழி, தலைமகனைப பாரதது தரும்ம உரைக்கின்றாள.

தோழி:—"ஐய! இனி இவவொழுககத்தை மறநதுவிடுங்கள. இவளை இபபொழுதே மணந்து கொணடு வாழுங்கள்—இலலத்திலிருநது இல்லறம் நடததுங்கள். இதுவே உலக தருமம, எல்லா இனடமும எஞ்சாமல் அடையலாம."

த-ன்:— "அரிய மாமை நிறத்தையுடைய அரிவை—உன் தோழியின் முயக்கம இவவுலகததின்பம ஒன்றைமட்டுமோ தருகின்றது? பேரின்பததையும தருகின்றதே!—இலலத்தில் இருநது முயற்சியி

ஞலே பொருளைத் தேடுவர்; தேடிய பொருளைத் தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, சுற்றங்களுக்குப பகுத்துத் தாமும் உண்ணுவார்; இதுவே, இல் வாழ்வார் இயற்றுகின்ற அறம்! இவ்வறத்தால் அவர் அடைவது துறக்கத்தின்பம்! இவ்வின்பத் தையும் உன் தோழி முயக்கமே அளிக்கின்றதே! இன்னும் மணக்கவும வேண்டுமோ? நகாய்!''

தம்மி லிருநது தமதபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு (ககoஎ)

தோழி:—ஐய! நீங்கள் இருவரும் ஒத்த அன்புடை யீர். உங்களுக்கு ஒருபொழுதும் இடைவிடாத முயக்கம் அல்லவோ இனிது? அம்முயக்கம்—''

தலை.—''நல்லாய்! நீ சொலலுகின்றது ஒக்கும! ஒரு வரை ஒருவர் விழைகின்றவராகிய இருவருக்குப காற்றுலும இடையறுக்கப்படாத முயகக இனி யதே, ஆனால, இங்கே இருவா இலலீயே! காக்கை யின் கண் இரண்டிற்கும் கண்மணி ஒன்றே ஆனற் போல உடமபு இரண்டுமஉயிர் ஒன்றும் அல்லவோ நாஙகள்? அதனல், மணததல் வேண்டுமோ?''

வீழு மிருவாக் கினிதே வளியிடை
போழப் படாஅ முயக்கு. (ககoஅ)

தோழி:—''வேண்டாமா? ஐய! மணந்து கொண்டால் மறைத்தல் வேண்டா. ஊடையறுமல் கூடி. வாழ லாம். இடையறவு இல்லாத கூட்டம் இன்பப் பயன் உடைத்தல்லவோ?—''

த-ன்:—"உடைததோ, அன்றோ, அது எங்களுக்கு வேண்டா. மணந்துகொண்டு காமத்தை இடைவிடாமல எய்தியவா பெற்ற பயன்கள் என்ன? ஊடலும் உணாதலும் கூடலும் தானே?—இது வன்றி வேறு உண்டா? ஆடவர் பரத்தையரிடம் பிரிவார். அதை அறிநது மகளிர் ஊடி நிற்பார். அவ்வூடலை தவறு செய்த ஆடவர் தாமே தமது தவறின்மை கூறி அளவறிந்து அகற்றுவார. பினபு அவவிருவரும ஒத்த அன்பினராய்க் கூடுவார். இவ்வளவுதானே மணந்தவர் பெற்ற பயன்? நங்காய்! அப்பயன் எங்களுக்கும வேண்டுமோ? இருதலைப் பறவையின் ஒருயிராகிய எங்களுக்கும் வேண்டுமோ? உழுவல் அன்புடைய எங்களுக்கும் வேண்டுமோ?"

ஊடல் உணர்தல் புணர்தல் இவைகாமம்
கூடியார பெற்ற பயன். (௧௧௦௯)

—நாள்

எ. பகற்குறி.

களம:—குறுஞசியில் ஒரு பொழில்.
காலம:—கூதிரில் ஒரு பகல்.
கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள், தோழி

சேட்படுத்தியும செல்லானாகிய தலைமகன் பின்னும் பின்னும தோழியைச்சார்ந்து, தன் குறைமுடித்துத் தரும்படி இரநதான். அவன் இரத்தலைக்கேட்டு.

அவள மனமிறங்கினாள. இரங்கி, "இன்ன இடத்து வருக" என்று அவளைக் குறிப்பினால் உணர்த்தினாள். அவனும், அவள் குறித்த இடம் சென்றிருந்தான்.

தலைமகனுக்குக் குறியிடம் கூறிப பிரிந்த தோழி, தலைமகளிடம்போய், அவளைப பொழிலிடம் கொணடு வந்து நிறுத்தி, "அன்னாய்! நான்போய் உனகுழலுக்கு மலர் கொய்து வருவேன். அவ்விடம் உன மெல்லடி பொறாத கல்லிடம். உன்னால் வரப்படாது நான் திருமபுமளவும் நீ இவ்விடம நில்லு" என்று சொல்லி நீங்கினாள். நீங்க, தலைமகள் தனியே நின்றாள். நின்றவளைத்தலைமகன் எதிரப்பட்டுச சார்ந்தான். சார்ந்தும், குறிப்பறியாமல் அவளைத் தீண்டுதற்கு அஞ்சி, அவள் நலத்தைப் புனைந்து நயக்க உரைககின்றான்.

த-ன்:—(அவள் பூவணியைக் கண்டு) "அந்தோ! இதென்ன!—எவவளவு பேதை இவள்? தன் மென்மையைத் தானே அறிய இலலை—கொஞ்சமும் அறிய இல்லை! ஐயோ! அனிசசப்பூவை முகிழ் களையாமல் முடித்திருக்கின்றாளே! ஆ! இவள் இடை தரிங்குமா?—இந்த முகிழ்ப்பாரம் பொறாமல், இதோ! இடை முரிந்தது முரிந்தது! ஆம். முரிந்தே விடும்! முரிந்தால் அதற்குச செததார்க்குக் கொட்டும் நெய்தற் பறையும் வேறு வேண்டுமோ? வேண்டா. இடை முரியும் ஒலியே பறை ஒலியும் ஆகுமே!"

அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுசுபபிற்கு
நல்ல படாஅ பறை. (கககரு)

தன் முன் நின்று, தன் கலத்தைப் பாராட்டக் கேட்ட தலைமகள் நாணம வந்து முகம் புதைத்தாள். 'உன் முகம் புதைத்தால் என் அகம் பதைக்குமே!' என்று சொல்லிச் சூளுறுவான்போல அவள் தோளை தீண்டித் தலைமகன் தழுவினன். தழுவியபின் புணர்ச்சியின் மகிழ்ச்சியைப புகழ்ந்துரைக்கின்றான்.

தலை:—"பூங்குழலாய்! உன் பொன்னந் தோள்களை எனன சொல்வேன்? எப்பொழுதும்பெற்றுத் தழுவினும் இன்பம் செய்கின்றதே! புதியனபோல நெஞ்சம் பிணிக்கின்றதே! ஆ! என்ன இன்பம்! என்ன இன்பம!—மிகவும இனியவாகிய இன்பொருள்கள் நமக்கு; அநத இன்பொருள்களை நாம் எய்தப்பெற இல்லை; ஆனால், அவற்றினமேல் விருப்பம் மிருந்திருகின்றோம்; அந்தப பொழுதிலே, அந்தநதப் பொருள்களே வந்து விட்டால், ஆ! அது எவ்வளவு இன்பம் செய்யும்! அந்த இன்பத்திற்கு எல்லை உண்டா?—அதுபோல அல்லவோ உன் தோள்கள்!

வேட்ட பொழுதின் அவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினுள் தோள். (கக0நி)

—"பேதாய்! உன் தோள்கள் அமிழ்தினால் செய்யப் பட்டனவோ? என்ன! உன்னைத் தீண்டத் தீண்ட என்உயிர் தளிர்க்கின்றதே!—இன்பத்தால் தழைக்கின்றதே! ஆம். உண்டாலீ, உயிர் தளிர்க்கச் செய்யும் அமிழ்தம் ஒன்று உண்டு. உன் தோள்கள், இதைக் காட்டினும் இனிமையான அமிழ்தத்தி

னுலே செய்யப்பட்டுள்ளது! தீண்டினுல், உயிர் தளிராக்கச் செய்யும் அமிழ்தத்தினுலே செய்யப பட்டுள்ளது! அலலவா? அல்லாவிட்டால், என் வாடிய உயிரைத் தளிராக்கச் செய்யுமோ?''

உறுதோ றுயிர்தளிர்பபத தீண்டலால் பேதைககு அமிழ்தின் இயன்றன தோள. (ரூகூசு)

இவ்வாறு தன் ஆராமைபற்றிப பாதாட்டிய தலை மகன் அவளைப பிரியக்கருதி தன் காதற சிறப்பினைக் கட்டுரைக்கின்ருன்.

—''ஆயிழாய்! கூடும்போது, எனக்கு நீ வழி நிற்கின்ருய்!—வேற்றுமைபின்றி விரவுகினருய்! நீஙகும்போது, வருத்தம செய்கின்ருய்! அதனுல், நீயும நானும உயிரும் உடமபும் தானே? உயி ருக்கு உடம்போடு கூடியபோது வாழ்தலும்உண்டு; உடமபோடு நீஙகியபோது சாதலும முண்டு வாழ் வையும சாவையும் நீயே எனக்குத் தருகின்ருய்—உன்னைப பிரிதலும் ஆறறுவேனே? ஆற்றேன்! ஆற்றேன்!''

வாழ்த லுயிர்க்கன்னள் ஆயிழை சாதல் அதற்கன்னள் நீங்கு மிடத்து. (ககஉச)

—பெயர்கின்ருன்.

தனியளாய் கின்ற தலைமகளிடம் தோழி வந்து தான் கொண்டுவந்த மலர்களைக் காட்டி, அவளை அழைத்துக்கொண்டு அகல்கின்ருள்.

—நாள்

அ. இரவுக் குறி

களம்:—குறிச்சியில தலைமகள் இல்லைச் சார்ந்த ஒரு [பொழில்.

காலம்:—கூதிரில் ஓர் இரவு

கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

பகற்குறி புணர்ந்து விலக்கபபட்ட தலைமகன், பின்னும் அக்களவொழுக்கத்திலேயே விருப்பம் வைத்து, தோழியை எதிரப்பட்டு, "நங்காய்! இன்றை இரவு நான் உங்கள் சீறூர்க்கு விருந்து வந்தேன். என்னை ஏற்றுக் கொள்ளாயோ?" என்று வேணடினான். அது கேட்ட தோழி, "ஐய! இரவிலே எஙகள் ஊரார் சநதனசசாநது அணிவார்; சுனைககுவளை சூடுவார; வேங்கைப பொழிலிலே விளையாடுவார். அவர்களைப் போலக் கோலம் செய்துகொண்டு வாருங்கள், அப்பொழுது உங்களை ஒருவரும ஐயபபடார்!" என்று குறியிடம் கூறினாள். அவனும, அவள் சொன்னபடியே அணிந்தும்சூடியும அவ்விடமசென்று நின்று, தன் வரவினைத் தோழியும தலைமகளும் அறியும்படி மயில் எழுப்பினான். அவன் மயில் எழுப்பக் கண்ட தோழி, தலைமகளை நோக்கி, "அன்னாய்! மயில் எல்லாம் துயில் ஒழிந்து அகவுகின்றது. இதற்குக் காரணம் கண்டு வருவோம்; வா!' என்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு பொழிலிடம் வந்து புகுந்து, "அம்மா! உன் குழலுக்கு மலா தருவேன்; இங்கே நில்லு." என்று அவளை அவ்விடமே நிறுத்திவிட்டு

அகன்றாள். அகல, தனியே நின்ற தலைமகளைத் தலைமகன் தலைப்பட்டுத் தழுவினான். தழுவியபின், அவள் மடியின்மேல் தன்முடியை வைத்துச் சாய்ந்து கிடந்து, அவள் நலம் புனைந்துரைத்து நயக்கின்றான்.

த-ன்.—(வானத்தை நோக்கி, தலைமகள் முகததையும் நோக்கி) "என்னே! இநத வானத்து மீன்கள்! அவ்வளவும் அறிவே இலலை! அஙகும் இங்கும் அலைகின்றன; பார். தங்கள் நிலையிலே நிற்கின்றனவா?—மடந்தாய்! உன் முகத்தைக் கண்டு, தஙகள் மதியமென்றே மயங்கிவிட்டன! ஆம்! அதனாலேதான் ஓர் இடத்திலே நிலையாமல் ஓடித் திரிகின்றன! அந்த மதியத்திற்கும் உன் முகத்திற்கும் வேறுபாடு பெரிதாய் இருக்கவும, 'இது மதி; இது முகம்' என்று அறிய மாட்டாமல், ஆ! இநத மீன்கள் அலைகின்றனவே!—ஆமாம்! கலங்காமல் ஓர் இடத்தே நிற்பனவானால் 'இது மதி; இது முகம' என்று அறிய முடியும. இம்மீன்கள். ஓர இடத்தே நில்லாமல் இயங்குவன அல்லவா? இவையும் இந்த வேறுபாட்டை அறிய முடியுமா?

மதியும மடந்தை முகனும அறியா
பதியிற் கலங்கிய மீன். (கககசு)

—"ஏ! அறிவே இல்லை—சிறிதும் இல்லை இம்மீன்களுக்கு! இவற்றின் மதியமானது குறைந்த கலை வந்து நிரமபியே—நிறைந்த பின்பேதான் விளங்கும! மேலும், அது ஒரு மறுவையும் உடையது! அதன்

அழகு அவ்வளவு!—மாதே! உன் முகத்திற்கு மறு உண்டா? தேய்தல உண்டா? அல்லது வளர்தல் உண்டா?—கறையுடைய மதியத்தைக் கண்டு, மறு வில்லாத உன் முகத்தோடு மருண்டு, கலங்கித் திரி கின்றன கண்டாயா? ஓ! என்ன மடமை!

அறுமாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப் போல
மறுவுண்டோ மாதா முகதது. (ககஎ)

—(வானத்து மதியை நோக்கி) "ஏ! மதியே! இவள் முகம்போல ஒளி வீச உன்னால் முடியுமோ? முடியுமானால், என் காதலை நீயும் பெறுவாய்! மெய்யே!—இவள்போல நீயும் பெறுவாய்!—இம மாதின் முகம் மறு ஒன்றும் இலலாமல ஒழுகும் அழகு உடையது! என்னை மகிழச் செய்கின்றது! என அன்பை அடைகின்றது! ஏ! ஏ! மதியே! நீ மறுவையும் உடையாய்! என்னை மகிழவும செய யாய்! என் காதலை எப்படி பெறுவாய்? பெறவே மாட்டாய்!

மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வலலையேல்
காதலை வாழி மதி. (ககஅ)

—"மதியே! என் மலர்போலும் கண்ணாள்! இவள் முகத்தை ஒத்திருக்க நீ விரும்புகின்றாயா? விரும பினால் ஒன்று செய். நானே காணும்படி எனக்கே தோன்று. பலரும் காணும்படி பலருக்கும் தோன் றாதே!—இவள் முகத்தின் நலம் முழுவதும் நானே கண்டேன்! நானே உண்டேன்! ஆதலால,

காதலித்தேன்! ஏ! நீ பலரும் பார்க்கத தோன்று கின்றாயே! உனக்கு நலம் ஏது? இவள் முகத்தை ஒக்க உனக்கு முடியுமா? என்னால் காதலிக்கப் படுவாயா? படமாட்டாய்!"

மலரன்ன கண்ணாள் முகமொத்தி யாயின்
பலர்காணத் தோன்றல் மதி. (௧௧௧௯)

இவ்வாறு தன் நயப்பு உணாத்திய தலைமகனை, 'அழியா அன்புடையான் இவன்!' என்று அறிந்து, அகம் குளிர்ந்து முகம் மலர்ந்தாள தலைமகள். அவள் முகமலர்ச்சி கண்ட தலைமகன், 'இனிப் பிரியலாம்! இவள் ஆற்றுவாள்!' என்று தெளிந்து அவ்விடம் விட்டுப பெயர்நதான். பெயர, தோழி வந்து தலை மகளைச் சார்ந்து, தான் கொண்டு வந்த மலாகளைக் காட்டி மகிழ்வித்து, அவளை இல்லிடம் கொண்டு ஏகினாள்.

—நாள்

௯. வரைவு முடுக்கம்—

களம:—குறிஞ்சியில் ஒரு பொழில.
காலம:—கூதிரில் ஒரு பகல்.
கூத்தர்:—தலைமகன், தோழி.

இரவுக்குறி வந்து இன்பம் உண்ணுகின்ற தலை மகன், தன் வரவினைத் தலைமகளும் தோழியும் அறி யும் பொருட்டு, புனனைக்காயை நீரில் எறிதலும், புள் எழுப்புதலும் முதலிய குறிகளைச் செய்வான. ஓர்

இரவு அந்தக் குறிகள் அவனால் செய்யப்படாமலே நிகழ்ந்தன. நிகழ்ந்தவற்றை அவன் செய்தனவாகவே தோழியும் தலைமகளும் மருண்டு, பொழிலிடம் புகுந்து நின்று; அவனை எதிர்ப்படாமையால் திரும்பி இல்லத்துள்ளே சென்றிருந்தார். இருந்தபின், அவன் வழக்கமபோல அவ்விடம் வந்து அக்குறிகளைச் செய்தான். செய்யக் கண்ட தோழியும தலைமகளும், அடிக்கடி வெளியே சென்றால், தமமை அயலார் ஐயமுறுவார்கள் என்று அஞ்சி, மறுபடியும பொழிலிடம் போகாமல் மனையிடம இருந்தார்.

இவ்வாறு அலல குறிப்பிட்ட தலைமகளுக்குத் தலைமகனைக் காணும்பொழுதைக் காட்டிலும் காணுப் பொழுதே பெரிதாயிறறு. ஆகவே, அவள் ஆற்றுமை வளர்ந்து வேறுபட்டு வாடினாள். அவ்வாட்டம் கண்ட அவள் அன்னை அமபல எடுத்தாள—பழித்துப் பேசினாள். அயலாரும அலா எடுததார்—பழித்தது தூற்றினார்.

அன்னை பேச்சையும் அயலார் தூற்றையும் கேட்டு, மனம புண்ணுகிய தோழி, களவொழுக்கம் ஒழிந்து தலைமகளை வரைந்துகொண்டு வாழும்படி, தலைமகனை வற்புறுத்தத் துணிந்தாள—துணிந்து, அவன் பலகாலும் வந்து பயிலும பொழிலிடத்தே சென்று, அவனை எதிர்பபட்டு,வலங்கொண்டு சார்ந்து, முனனே நின்று மொழிகின்றாள்.

தோழி:—"மன்ன! என் தோழிக்கு—உங்கள் அன்பினாலே இன்று அம்பலே வீழ்ந்தது! அம்புபோன்ற

அம்பலே வளர்ந்தது! உங்கள் தலையளி—பேரன்பு —பலரானும் அறியப்பட்டு அலராயிற்று!—இது வரும்வரையும் நீங்கள் இவ்வொழுக்கம் ஒழுகினீர களே! ஐய! இனியாவது அறம் அறிந்து இவளை வரைந்துகொண்டுவாழ்வீர்களா?—எச்சும் பேசசும் காது கசக்கின்றதே! பொறுக்கமுடிய இல்லையே !"

தன்:—"நங்காய் ! உனக்குக் கசக்கின்ற அலரே எனக்கு இனிக்கினறது! —ஆ! என் அரிய உயிர் உன் தோழியை எய்தப் பெறுமல எவ்வளவு வருந் துகின்றது? இப்படி எய்தற்கரிய உன்தோழியை எளியளாக்கி இவ்வூர் அலர் எடுக்கினறதே—தூற் றுகின்றதே! என்ன மடமை! மடமையாயினும் எனக்கு நன்மையே.—இந்த அலரை அல்லவா என் உயிர் பறறுக்கோடாகக் கொள்கின்றது? கொண்டு, அவளைப பெற்றதுபோல மகிழ்கின்றது? மகிழ்ந்து, நிலேபெறுகின்றது?—அந்நிலேபேற்றை நானே அறிவேன். அயலார் அறியார். அவர் அறி யாதிருப்பதும் என் பாக்கியம்தான்! இதை—அவர் எடுக்கின்ற அலரே எனக்குப் பற்றுகோடாதலை—அந்த அயலார் அறிந்தால், தூற்றுதொழிவார். ஒழியவே,'என் ஆருயிர் ஒழிந்துபோமே!

அலரெழ ஆருயிர் கிற்கு மதணைப்
பல்ரறியார் பூக்கியத் தால். (ககசக)

—"நல்லாய்! எங்களை அலர் எடுக்கின்ற இவ்வுரை நீ அருவருக்காதே.—மலர் போன்ற கண்ணுள்—

உன்தோழியை எதிர்ப்படுவதென்றால் எத்தனை இடையீடு? எத்தனை அருமை? ஐயோ! இவ்வூர் அவள் அருமை அறிய இல்லை. அவளை எளியளாக்கி விட்டது! பழியும் தூற்றிற்று! தூற்றி எனக்குப் பற்றுகோட்டையும் தந்தது! பேதாய்! இவ்வளவு உதவிசெய்த இவ்வூரை நீ வெறுக்கலாமா?

மலரன்ன கண்ணாள் அருமை அறியா
தலரெமக் கீந்ததிவ்வூர். (ககசஉ)

—"நங்காய்! இந்த அலர் எனக்கு எளிதாகக் கிடைப்பதோ? அல்ல.—எங்களுக்குக் கூட்டம் உண்டென்று இவ்வூர் அறிந்தகொண்டதே! ஆ! இப்படி அறிந்துகொண்டதே என் பாக்கியம! அறிந்து கொண்டு, உண்டாக்கிய அலரோ என் பெரும பாக்கியம்! 'எப்படி?' என்னு கேட்கின்றாயோ? அவ்வலரைக் கேட்டே என் மனம் இன்பதை உடையதாகின்றது ஆமாம்! உன் தோழியின் கூட்டத்தைப பெறுதிருந்தே பெற்றோர் போல இனபம் உடையதாகின்றது.—தோழி! இவ்வலர் எனக்கு அருமை யுடையதுஅல்லவா?

உரும்அதோ வூரறிந்த கௌவை யதனைப்
பெருமது பெற்றன்ன நீர்த்து. (ககசங)

—"இதோ பார்! இது பின்னும் ஓர் உதவியைப் புரிகின்றது!—என் காமத்தை வற்றாமல் வளரச் செய்கின்றது —இவ்வூரார் எடுக்கின்றஅலர் இல்லையானால் என் காமம் இப்படி அலருமா?—மேன்

மேலும் மிகுமா? அல்லது இன்பம் பயக்குமா? நங்காய்! தன் தன்மை இழந்து தவ்வெனச் சுருங்கி விடாதோ?

கவ்வையாற் கவ்வித காம மதுவின்றேல்
தவ்வென்னுந் தன்மை யிழந்து. (ககசஎ)

—"என் வேட்கை மிகுதியால் அலருமை எனக்கு இன்பம் செய்கின்றது! ஆமாம்! யாவரும வெறுத்து விலகும் அலருமை எனகு இன்பம் செயகின்றது! களைக் குடிப்போர்க்கு சுளிக்குமபோ தெல்லாம கள் உண்டல் இனிதாகாதோ? அதுபோல, இககா மமும அலராகுமபோ தெல்லாம், ஆ! எனகு எவ்வளவு இனிதாகின்றது! அந்த இன்பத்தை நீ அறிவாயா?—என் உயிர்க்குத் துணையும் ஆகி, அதை நிலைபெறசெய்து, அதற்கு இன்பமும் ஊட்டுகின்றதே! என் காமத்தை மேன்மேலும் வளரச்செய்கின்றதே! ஆ! இவ்வளவு நன்மை செய்கின்ற அலரையும் நீ இகழ்ந்து கூறலாமா?"

களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றால் காமம்
வெளிப்படுந் தோறு மினிது. (ககஅடு)

இவ்வாறு, தனகு அலரே பற்றுக்கோடாகின்றது என்று தலைமகன் சொல்ல. அதுகேட்ட தோழி. 'இவனை வேறொரு வகையால வரைவு கடாவல—மணந்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்தல—வேண்டும்' என்று எண்ணி, அவள் விடைபெற்று அன்று பெயர்கின்றாள்.

—நாள்

கூ. வரைவு முடுக்கம்—உ

களம்:—குறிச்சியில் தலைமகள் சிறையிடம.
காலம்:—கூதிரில் ஒரு பகல்.
கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

தலைமகன் இரவுக்குறி வருது ஒழுகுகின்ற காலத திலே, ஒரு நாள், முதல் யாமத்திலே தாய் உறக்கம் ஒழிந்திருந்து தலைமகளுக்கு அறிவும் ஆசாரமும கற்பித்தாள்; தாய் உறங்கியபின் நாய்கள் உறங்காமல இரவுமுழுதும் குரைத்துக கொண்டிருந்தன. மற் றொருநாள் இரண்டாம் யாமத்திலே ஊர் கொண்ட பெருவிழா நாளாய் உறக்கம நீங்கி விழித்திருந்தது; பின்னே ஊர் காப்போரும் இடங்காப்பொரும விள க்கொடு வெளிவந்து, வீதியின் புறத்திலும வீட்டின் புறத்திலும் சுற்றித் திரிந்தார்கள் வேறொரு நாள் மூன்றும் யாமத்தின் தொடக்கத்திலேயே நிலாவந்து தோன்றிப் பகல்போலக் காய்ந்து விளங்கிற்று; பின் னும் கூகைகள் இடைவிடாமல் குழறியன. இன் னொரு நாள் நான்காம் யாமத்துத் தொடக்கத்திலே சேவற்கோழி கூவிற்று. இவ்வாறு பல இடையீடு களும் பலகாலும் உண்டானபடியால் தலைமகனை எதிர்ப்படாமல் தலைமகள் ஆற்றுளாயினாள். அவள் ஆற்றுமையும் அதனாலே வந்த மேனி வேறுபாடும் கண்டு, அவள் இல்லத்தாரும் அவளை இற்செறித்தார் கள்—இல்லத்தை விட்டு வேறெங்கும் வெளியே செல் லாமல் தடுத்தார்கள். தடுக்கவே தலைமகன், இல்

லைச் சார்ந்துள்ள ஓர் இளமரச் சோலையிலே போய்த் தோழியோடு பொழுதுபோக்கினள்.

இவள் இவ்வாறு இருக்க, தலைமகனும் தலைமகளுக காணுமையால் ஆற்றுனகி, அவளைக் காணும் விருப்பமுடையவனுய், அவள் விளையாடுகின்ற சோலையின் புறத்தே வந்து நின்றன். அவன் வருகை அறிந்த தலைமகள்—தனக்கு அலரால் வரும் நாணத்தையும், அவனைக் காணுமையால் வரும் ஆற்றுமையையும், இவற்றுல் வரும அலலலையும் எல்லாம்—தன் தோழிக்குச சொல்லுவாள்போல அவனுக்குக் கேட்கும்படி சொல்லுகின்றுள்.

தலை:—"தோழி! இது என்ன புதுமை? என் காதலரை நான் ஒரு நாளே கண்டேன்! அந்த ஒரு நாளைக்கே இவ்வளவு அலராகிவிட்டதே! இது திங்களைப் பாம்பு தீண்டியுல் திசை முழுதும் அறிவதுபோல அல்லவா இருக்கின்றது? திங்களோ, மறைவில்லாத வானத்திலே இருக்கின்றது; மேலும் உயரத்திலே இருக்கின்றது! அதைப் பாமபு தீண்டியுல் உலகத்துள்ள பலரும் அறியக்கூடுமே. என் காதலரை நான் கண்டதும் அப்படிதானே? ஆ! என் செய்கையை உலகம எப்படி அறிந்துவிட்டது? கிட்டக்கட்டும்,—இவ்வொழுக்கம் இனி ஆகாது! எஸ் காதலர் இந்த அலரை அறிவாரானுல் உடனே என்னை மணந்துகொள்வார். ஆம்! விரைவில் மணந்துகொளவார். ஆனுல், அவர் அறிவது எப்படி? ஏடி! அவருக்கு யார் சொல்வது?"

சண்டது மன்னு மொருநா ளலர்மன்னுந்
திங்களைப் பாமபுகொண் டற்று. (ககசசு)

தோழி.—"அம்மா! எல்லாம் உன்னல் வந்ததுதானே? இவ்வளவும் நீயே செய்துகொண்டாய! காதலரை இரண்டொரு நாள் காணவிட்டால் என்ன? அவர் பிரி[illegible] பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடாதா? நீ ஆற்றுமல் அழுதபடியால் அயலார் அறிந்தார்கள்; அலர் எடுத்தார்கள். அந்த அலரைக் கேட்டு நம அன்னையும் சிறினள். இனியாவது, ஆற்றியிருப் பாயா?"

தலை—"என்னடி! உனக்கு ஒன்றும் தெரிய இலலை. இந்த அயலார் சொல்லுமை அன்னை சொல்லுமா எனனுடைய காமநோயைக் குறைதது விடுமா? ஒருகாலும் குறைக்காது. என் காமநோயாகிய பயிருக்குப் பெண்கள தூற்றுமை பழியெலலாம எருவாகின்றது! நம் தாய் கூறுமை சொல்லெல்லாம் தண்ணீர் ஆகின்றது! பயிரோ செழிதது வளர்கின்றது—காமம் மேன்மேலும் மிகுகின்றது! ஏடி! என் ஆற்றுமை சுருங்குவதற்கு இவையோ காரணம்? அது பெருகுதற் கலலவோ இவை காரணம்!

ஊரவர் கௌவை பெருவாக அன்னைசொல
நீராக நீளுமிந் நோய். (ககசஅ)

—(தான் சொல்வதைத் தோழி தெரிந்துகொள்ள இலலை என்று எண்ணி) "என்னடி! இன்னுமை உனக்

குத் தெரிய இல்லையா?—'அயலார் எடுக்கும் அலை பைப் பற்றியாவது நீ ஆற்றியிருக்கவேண்டும்!' எனகின்றாய். அது தானே நீ சொல்வது? ஆம்! நீ சொல்வது எப்படி இருகின்றதென்றால், 'நெய்யைச் சொரிந்து நெருப்பை அவி' என்பதுபோல இருக்கின்றது! நெருப்பிலே நெய்யை விட்டால் அது முன்னையிலும மூண்டெரியும் என்பதை மறந்து விட்டாய். அவவளவே நீ செயத பிழை; அதிகம் இலலை அடி!"

நெய்யா லெரிநதுப்பே மென்றறறற் கௌவையாற
காம நதுப்பே மெனல். (ககசஅ)

இவவாறு தலைமகளும் தோழியும் பேசகேகட்ட தலைமகன், "அந்தோ! என் காதலியின் இவவளவு துன்பததிறகும் நானே காரணம் ஆனேன. இனி இவளை மனம நோகவையாமல் மணநதொளளவேண்டும!" எனறு எண்ணிப பெயர்கின்றான.

இவ்வாறு, முன்னியையாகவும் சிறைப் புறமாகவும்—சேரிலும மறைவிலும்—வரைவு கடாவப்பட்ட தலைமகன்; உடன்போக்கு, ஒருவழித்தணத்தல், வரைபொருட் பிரிதல் என்னும் இம்மூனறினுள் ஒன்று செய்து, பின்பு தலைமகளை மணந்து கொள்வான்.

—நாள்

கo. உடன்போக்கு

களம்:—குறிஞ்சியில ஒரு பொழில்.
காலம் —கூதிரில் ஒரு மாலை.
கூத்தர்:—தலைமகன், தோழி.

தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகுகின்ற பொழுது, அவளொழுக்கத்தை அவளூர் அறிந்து அலர் தூற்றிற்று. அவ்வலருக்கு நாணங்கொண்ட தோழி, தலைமகன் பழமையாக வந்து பயிலுகின்ற இடத்தே சென்று, அவனை எதிர்ப்பட்டு, வலங்கொண்டு சாந்து, முனனே நின்று தொழுகின்றாள்.

தோழி:—"ஐய! எங்களுக்கு வந்ததை என்ன சொல் வேன? எங்களிடம் நீங்கள காட்டியஅன்பு, இன்று அலராயிற்று! நமமுடைய ஒழுக்கத்தைப பலரும அறிந்தார்; பழி தூற்றுகின்றார். இதெல்லாம முனனமேஉங்களுக்குச்சொலலியிருக்கின்றேன்.—ஆ! இப்பொழுது, மேலும ஒன்று வந்தது! என் தோழியை—உங்கள் காதலியை, யாரோ சிலர் மணமபேசியும் வந்தார். எங்களுக்குக்கலக்கத்தைத் தந்தார். ஐயோ! இது எப்படி முடியுமோ?—இவ்வ வளவும் உண்டாகும வரையும்நீங்கள் இப்படியே நடந்து வந்தீரே! அன்புடைய நீங்கள்—"

தலை:—"நல்லாய்! நான் என்ன செய்யட்டும்? இதெல்லாம் நாம் எண்ணுமலே வந்தது! என்மேல் வருத்தப்படாதே. இப்பொழுது நீ சொல்வது போலச செய்கின்றேன்."

தோழி:—"மன்ன! நானே உங்களுக்குச் சொல்வது? என் பெண்ணறிவு பேதையறிவு அல்லவா? ஏவற் பெண் நான்! 'இது செய்க' என்று உங்களைச் சொல்லத் தக்கவளோ? அல்ல.—ஆனால், என் தோழி கற்பொன்றையே பொற்பாக உடையவள். உம்மையே அல்லாமல் ஒருவரையும் வேண்டாள்! நீங்களோ, இவளிடத்தில் நீங்கா அன்புடையீர்கள்! வேறொருத்தியை வேண்டீர். ஆகையால், உமது அன்புக்கும இவள் கற்புக்கும் அழிவு வாராதபடி நடக்க, ஐயா! பேரறிவு பெற்ற உமக்கே தெரியாதோ?"

தலை:—"தெரியுமதான். நங்காய்! உன் தோழியை இன்றே உடன்கொண்டு போவேன். என் ஊருக்குப் போனதும் மணம் புரிந்துகொள்வேன். அப்பொழுது, அயலார் எடுக்கின்ற அலரும் அடங்கும். உன் தோழி அழகையும அகலும. உன் பழியும் ஒழியும. என் வருத்தமும் வாடும். ஆனால், ஒன்று உண்டு.—என்ன என்றால், போகும் வழியோ வேகும் பாலைநிலம். முள்ளும்கல்லும் நிறைந்த முரம்பு! அங்கே, நீரும் இல்லை! நிழலும் இல்லை! ஐயோ! மாதரும் அவ்விடம் போதருவது ஆமோ? உன் தோழி என் காதலி மெல்லடி அதைப் பொறுக்குமோ?—மிகவும் மென்மையான பொருள்கள் இரண்டே என்று உலகத்தார் எடுத்துப் பேசுவர். அவை தெரியுமே? அனிச்சப்பூவும் அன்னத் தூவியும்! அவ்விரண்டுங் கூட என் மாதின் அடிக்கு நெருஞ்சிப்பழம் அல்லவோ?—நெருஞ்சிப் பழமானது

பழமென்று பெயரைப் பெற்றும் மேலெல்லாம மென்மையே இல்லாத முள்ளாயிருக்குமே!—இவ் வகையான மெல்லடி உடையாள், கல்லுடைய பாலைவனத்தை எபபடி கடப்பாள்? ஆ! இது ஒன் றுக்கே அஞ்சுகினறேன்!''

அனிச்சமும் அனனத்தின் தூவியும் மாத
ரடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம (ககஉ0)

தோ.—''ஐய! ஒன்றும் அஞசவேண்டா. என் தோழி அன்பை அறியீரா? உம்முடன் போவதென்றால் அவளுக்கு உவபபல்லவா? நீர் சொல்லுகின்றபாலை அவளுக்குச் சோலையே ஆகும! அவள் வழியிலே வருந்துவாள் என்று நீர வருந்தவேண்டா. ஆயி னும், அவளிடம் நான் போய் இதைச சொலலி, அவள் கருத்தை அறிந்து வருகின்றேன. சறறே இவ்விடம் தானே நில்லுங்கள்.'' என்று சொல்லி அவனை அவ்விடமே நிறுத்திவிட்டு தலைமகளிடம் சென்று, அவள் குறிப்பறிநது, ''அனனய! நமமு டைய அன்பா, தம ஊருக்கு உன்னை உடன்கொ ண்டுபோக எண்ணினர். தோழி, உன் விருபபம் என்னவோ?'' என்று உணர்த்தி நின்றாள்.

இவ்வாறு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகள், ''நாமவே! இது என்னை? உடன்போவோமென்றால், நாணம் நமமே நின்று தடுக்கின்றது! போகாமலி இவ்விடமே நிற்போமென்றால், கற்பு அழிவதாகும.—பெண்பிறபி, சில பேய்கள் வந்திருக்கின்றனவே! என்னசெய்வேன்?

ஓ! தெய்வமே!'' என்று சிறிதுநேரம ஆராய்ந்து பார
த்து, 'கறையைக் காப்பதே கருமம்' என்று தெளிந
தாள். தெளிந்தும, 'உடன போவதற்கு உடமபட
டேன்' என்று வாய்விட்டுப்பேச நாணமுற்று, தோழி
முன்னே வந்து தலைசாயந்து நின்று, தான கூறியிருந
தாள். இருக்க, அவள கருத்தைக் குறிப்பினால
உணர்ந்த தோழி, அவளை அழைத்துக்கொண்டுபோய்
தலைமகனிடம நிறுத்தி, அடைக்கலம அளித்து.
''அன்பரே! இவளைக் காக்கவேண்டுமென்று உமககுச
சொலலவும் வேணடுமோ? நீர அனப்பற குணமுட
அனபரென்று நான அறியேனே?—நீங்கள இருவரும
செவ்வனே நகரம சேர்ந்து மலரும மணமுமபோல
மணந்து வாழவேண்டும! இனறுபோல என்றைனறும
இணைபிரியாமல வாழவேணடுப'' எனறு வாழ்த்தி
அனுபபினாள்.

களம:—தலைமகள் ஊருகும தலைமகன் ஊருகும
[இடையிலுள்ள மணற்சாடு.

காலம:—கூதிரில் ஒரு நடுபபகல.

கூததா —தலைமகன், தலைமகள.

தோழியால் வாழ்த்தி அனுபபபபட்ட தலை
மகனும தலைமகளும, வருத்தமின்றி சிலதூரம்
வழிணைபோயாடி நடநதார. நடநதவருக்குக் குறு
க்கே ஒரு கொடுஞசுரம வந்து குறுகிற்று. வெ
யில் கடுமையாக வெதுபபிற்று. தீககாற்று வீசிற்று.
காதலர் இருவரும நெல்லிக் கனியை வாயிலிட்டு

மெல்ல மெலலக் கடநதார். கடநதபொழுது, கொதிக்கின்ற மணல வழியை மிதிககமாட்டாமல் தலைமகள் அடி பதைதது வருநதினாள. அது கணட தலைமகன ஆற்றொணாத் துயரம அடைநதான. அடைநது அவ விடததின தன்மையை ஆராயநது பாரக்க, அதன் நடுவே ஒரு நிழலிடம உண்டெனறு நினைவு வநது, அஙகே சென்று சில நேரம தஙகியிருந்து, தளாவு நீங்கித திருமபவும புறபபட்டுப போகின்றார. அப பொழுது புணர்சசியின மகிழ்சசியைப புகழ்நதுரைக்கினறான் தலைமகன.

த-ன் —(தன்னுளளே) "எனனே! இவள் காதல்! புதிது புதிதாகத தோன்றுகின்றதே! ஆ! காதலும அறிவும ஒனறு தானோ? அறிவுக்கோ ஓர அளவிலலை. அது மேலும மேலும வளரும! வளரும பொழுது, முன்னைய அறியாமையாக அறிகின்றோம். புதிய அறிவு பிறக்கப பிறகக அது பழைய அறிவைப பிழையாகக் காட்டும். இது அறிவின் குணம்'—அதுபோல, இவள் காதலும் செறியச் செறிய—நாளுககு நாள்—புதிது புதிதாகக் காட்டுகின்றதே! ஆ! இவளிடம் நேற்றைச் செறிவு, முன்னைய செறிவைச் செறியாமையாகக் காட்டி விட்டதே! இன்றைய செறிவும் நேற்றைய செறிவை அபபடியே ஆக்கிவிட்டதே! என்ன புதுமை! ஓ! என்ன புதுமை!"

அறிதோ றறியாமை கண்டற்றாற் காமம்
செறிதோறும் சேயிழை மாட்டு. (ககக0)

இவ்வாறு அருஞ்சுரம் கடந்து தன் அணி நகர் அடைந்த தலைமகன், அறிவோரும் அந்தணரும் அறிந்திருக்கத் தலைமகளை வதுவைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு இல்லறத்தில அமர்ந்து வாழ்கின்றான்.

இவ் உடன்போக்கு நிகழாதாயின் ஒருவழித் தணத்தல் நிகழும்.

—நாள்

கக. ஒருவழித் தணந்தல்—க.

களம்:—குறிச்சியில் தலைமகள் இல்லம்.

காலம்:—கூதிரில் ஒரு பகல்.

சூத்தர:—தலைமகள், தோழி.

ஊரெல்லாம் அலர் பரவுகின்றதென்று உரைக்கக் கேட்ட தலைமகன் 'இவ்வலர் அடங்கும் வரையும் இவ்விடம் வாராமல் அகன்றிருப்பேன்' என்று சில காலம தன் ஒழுக்கம் ஒழிந்து, ஓர் இடத்தே அமர்ந்து உறைவானாயினன். அதனால், அவனைக் காணப் பெறாமல் தலைமகள் ஆற்றுமை வளர்ந்து அழிந்து புலமபினாள். புலம்ப, தோழி, 'இவளை ஆற்றும் வகை என்னை?' என்று ஆராய்ந்து கடைசியில் 'அவன்குணங்களைப் பழித்துப் பேசினால், அப்பொழுது அந்தப் பழிப்பேச்சைக் கேட்க அஞ்சியாவது இவள் அழுகையை நிறுத்தி ஆற்றியிருப்பாள்' என்று எண்ணித் துணிந்து தலைவரை எதிரேவந்து நின்றாள். நின்றவள் கருத்து 'இன்ன' தென்று குறிப்பினால் அறிந்த தலைமகள், அவள் கேட்கும்படி தன்னுள்ளே சொல்லுகின்றாள்.

தலை:—"ஆ! என் காதலர் அன்பைக் கணக்கிட—அள விட யாரால் ஆகும்? என் கண்ணிலிருந்து ஒரு கணமும நீங்கார்—ஒரு நொடியும் நீங்கார். எப் பொழுதும் இதோ! என் முன்னே நிற்கின்றார்—என்னை அறியாமலே ஒரொருகால், ஐயோ! நான் இவரை கொட்டுகின்றேன். அதுவும் ஆ! இவரை வருத்தம் செய்கின்றதா? இல்லையே! எப்பொழு தும் என் கண்ணிலே நிற்கின்றார்—ஆ! இவர் எவ் வளவு நண்ணியர்?—காணப்படாதநண்ணியர்!—யாவர் கண்ணுக்கும் அகப்படாத நண்ணியர். இவர் நண்மையை அறியாதவரா ஐயோ! இவரை வீணே பழி சொல்லுகின்றார்களே! இது என்ன பாவம்!

கண்ணுள்ளிற் போகார் இமைப்பிற் பருவரார்
நுண்ணியரெம் காத லவர். (ககஉசு)

"என்னே! இவர் என்னை மறந்துபோனாராம். பிரிந்து நெடுந்தூரம் போனாராம். அந்தோ! எங்கே மறந்தார்? எங்கே போனார்? எத்தெந்த நேரமும் இதோ! என் கண்ணிலே உள்ளாரே! இதனால் அல்லவோ, என் கண்ணுக்கு மையெழுதவும் நான் மறுத்திருக்கின்றேன்? மை யெழுதுவது சிறிது நேரம் தான். ஆனாலும், அந்தச் சிறிது நேரமும் இவர் மறைவாரே என்று மயங்கியே நான் அது செய்யாதிருக்கின்றேன். இது யார் அறிவார்?

கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து (ககஉள)

—"இது மட்டோ? ஒன்றையும் வெம்மையாக உண்ணவும் நான ஒழிந்திருக்கின்றேனே! என்னே! என் நாயகா என் நெஞ்சில் இதோ! எப்பொழுதும் உள்ளாரே—நீங்காமல் நிலையாயிருக்கின்றீரே! நான் சுடுகையோடு உண்டால, அந்தச் சுடுகை உணவு சென்று இங்குள்ளவரைச் சுடாதோ! ஆ! அசுடுகையால் இவர வருந்தாரோ?—அதோ! என்ன பாவம்! என் கண்ணிலிட்டும—என் மனத்தைவிட்டும் சுடுகளினும பிரியாத காதலரை, நெடுந்தூரம் சென்றரென்று கொடுஞ்சொல சொலகினறார களே! என்ன கொடுமை! என்ன செய்வேன!"

நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல
அஞ்சுதும வேபாக கறிது. (ககஉ)

இவ்வாறு தலைமகள் சொல்லிச சொலலி வருந்தக் கேட்டு, இதன்மேலும், தலைமகளை இயற்பழியாதொழிகின்றுள் தோழி.

—நாள்

கக. ஒருவழித் தணைத்தல்—உ

களம்:—குறிஞ்சியில் தலைமகள் இல்லைச்சார்ந்த ஒரு காலம —கூதிரில் ஒரு பகல். [பொழில்.
கூத்தர:—தலைமகன, தோழி, தலைமகள்.

சிலகாலம் தலைமகள் ஊர்ருக்கு வராமல் தவிர்த்திருந்து பின்னர் வந்த தலைமகளை தலைமகளும் தோழியும் சென்று எதிர்ப்பட்டு வலஞ்செய்துநின்று

மகிழந்திருநதார். அதுபொழுது தோழி தலைமகனை நோக்கி "ஐய! உம்முடைய பிரிவைத் தரியாத என் தோழி இவள், இஙகிருநது உற்ற வருத்தமெல்லாம உரைத்திட முடியுமோ? ஐயோ! உடலெல்லாம் வெறுததாள—பசநதாள—மெலிநதாள்--அழுதாள்--விமமினாள்—அரறறினாள. ஆ! எவ்வளவு! ஊசலும் பாட்டும மறநது, உண்ணலும உறஙகலும துறநது, உளளம வாடி வருநதினாள. அதையெலலாம அடி முதல் சொன்னால பனனாள ஆகும. அது கிடக்கட்டும. அன்ப! நீஙகள நீஙகியிருநத நாளில ஒருகாலும் எங்களை நினைததும அறிவீரோ? சொலலுங்கள்!" என்று நகைததுக கேட்டாள்.

த-ன் —(புனனகைசெய்து) "நங்காய்! நீகேட்பதுநன்றாய இருககினறது. உஙகளை நான மறந்திருந்தால் அல்லவோ, மறுபடியும நினைததிருபபேன்? ஒரு இமை நேரமும்—ஒரு இமமி நேரமும் உங்களை நான் மறநததிலலையே?—உன தோழி இவள் கண்ணழகு ஒனறையும ஒருபோதும் என் நெஞசம் மறககுமோ? அதன் ஒளிவும தெளிவும் எபபடி மறபபது? அதன் அமாத்த நோக்கை எபபடி மறப்பது? அதை எண்ணி எண்ணி ஏங்குவதல்லாமல் மறபபதும ஆகுமோ? மடவாய்! அது இருக்கட்டும. உன் தோழியின் நாற்குணத்திலே ஒன்றையாவது என் நெஞ்சம மறக்குமோ? ஒவவொரு குணமும் என்மனததிலே ஊன்றிக்கிடக்கின்றதே! ஆ! அதை எப்படி மறப்பது?—நல்லாய்! உங்கள்

அழகையும் குணத்தையும் அல்லும் பகலும் நான் மறந்தும் அறியேன்; மறுபடியும் அவற்றை நினைத்தும் அறியேன்! ஆம்! இது உண்மை!"

உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியேன்
ஒள்ளமர்க் கண்ணுள் குணம். (கசுஉடு)

என்பது கேட்டு, அவன் காதற்சிறப்பினைக் கண்டு, தலைமகளும் தோழியும் உள்ளம் தழைக்கின்றார்.

இவ்வாறு ஒருவழித் தணந்துவந்த தலைமகன், தலைமகள் ஊரிலாவது தன் ஊரிலாவது அவளை வதுவைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு இல்லறம் அமர்ந்து இனிது வாழ்வான்.

—நாள்

கஉ. வரைபொருட் பிரிவு —க.

களம்:—குறிச்சியில் தலைமகள் இல்லம்.
காலம்.—கூதிரில் ஒரு காலை.
கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

அயலார் எடுக்கின்ற அலருக்கு அஞ்சிய தலைமகன "நம்முடைய குலத்திற்கும குடிக்கும் இம்மறைந்த ஒழுக்கம் இனியும் ஆகாது. ஐயோ! இவள் பெருமைக்கும் இது சிறுமை! இன்னை இவளை மணந்து கொண்டு வாழ்வேன்!" என்று தெளிந்து வரைவுடம்பட்டான். உடம்பட்டு, தலைமகளும் தோழியும் வந்து விளையாடுகின்ற பொழிலிடம் சென்று புகுந்து, அவர்களை எதிர்ப்பட்டு, தோழியை நோக்கி,

"நல்லாய்! நான் போய் தும்மவர் கூறும் பரியப் பொருளோடு வந்து உன் தோழி—இவளை மணந்து கொள்வேன். பிரிந்து நான் வாழேன். நெடு நாள் அவ்விடம் தாழேன். விரைந்து வருவேன். அது வரையும் நீ இவளை ஆற்றுவித்துக்கொண்டிரு!" என்றுகூறி, அவர் பிரியாவிடையைப் பிரிய விடையாகப் பெற்றுப் பிரிந்தான். பிரிந்த விடத்து, அவன் பிரிவிற்கு ஆற்றாமல் தலைமகள் வேறுபட்டாள். வேறுபட, "அன்னாய்! நம் தலைவர் நமக்கு நல்லது புரியவே பிரிந்தார். பிரிய, நீ ஆற்றுயாவதோ தக்கது?" என்று தோழி தெளிவித்தாள். தெளிவித்த தோழிக்கு, "ஏடி! அவர் பிரிவுக்கோ நான் கலங்கினேன்? அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மைக்கே கவலுகின்றேன். என் எண்ணம் அறியாமல் ஏதிலா என்னைப் பழிக்கின்றார் என்றாள்." சிலகாலம் சென்றது. மறுபடியும் தலைமகன் பிரிவை நீங்கித் தலைமகள் ஆற்றுமை மிகுந்து அழுதாள் அழ, 'இவளை ஆற்றுமவகை என்ன?' என்று தோழி ஆராய்ந்தாள். ஆராய்ந்து 'இவள் எதிரே நின்று தலைமகன் குணங்களைப் பழித்துரைப் போம். அந்தப்பழித்துரையைக்கேட்க மனமபதைத் தாவது இவள் அழுகை ஒழிந்து ஆற்றியிருப்பாள்" என்று துணிகின்றாள்.

தோழி:—(தலைமகள் முன்னே நின்று) :'ஆ! இவரோ அன்புடையவர்? இவளைப் பிரியா தோய் செய்த இவரோ அன்புடையவர்? பிரியேனென்று பிரிந்தார். இவளைத் துயிலாமலும் வைத்தீர். ஓ! இவர் எவ்வளவு கொடியவர்!"

தலை:—(தோழிபழிப்பதைக கேட்க மனந்தளராமல்)

"என்னே! காதலா அன்பை நானே அறிவேன்! அவர் என்னிடம் வைத்த அன்பை யார அறிவார்? வேறு யார அறிவார்? ஊரெலலாம் அறிய ஆதுமர?—அவர் அனபுகு ஒரு அளவு உண்டா? என்விழியிலிருந்து ஒருகணமுமவிலகார்-நொடியும் நீங்கார! நான இமைபபேனுயின், அபபொழுது சறறே மறைகின்றார. அந்த மறைவுக்கு அஞ்சியே நான் இமைபபதும இலலை. ஐயோ! இந்த இமை நேரம மறைவதற்கே, அவரை இவ்வூர் பழிகின்றதே! ஆ! இது என்ன பாவம!

இமைப்பின் கரபபாக கறிவல அணைத்திறகே
ஏதில ரென்னுமிவ வூர. (ககஉக)

—"ஏன்! என் கண்ணிலே மட்டுமா? என் உள்ளத்தி லுமஉள்ளாரே! ஒரு கால் என் கணவரிலிருந்து ஒரு கணநேரம பிரிந்தாலும், என மனதிலிருந்து ஒரு நொடிநேரமாவது அவர மறைய இலலையே! ஆ! இவரோ என்னைப் பிரிந்தார! இவரோ அன் பில்லாதவர்! என்னைத்துயிலா நோய் செய்தவர்!—என்னை விட்டு ஒருபொழுதும் நீங்காத அன்பரை ஊர் முழுதும் பழிக்கின்றதே! ஓ! என்னபாவம்!"

உவந்துறைவ ருளளதனுள் எனனும் இகந்துறைவர்
ஏதில ரென்னுமிவ் வூர். (ககஉ0)

எனச சொல்லி வருந்தக் கண்டு, இன்னும் தலை மகன் இயலைப் பழியாமல் ஒழிகின்றாள் தோழி.

—நாள்

உ வரைபொருட் பிரிவு—உ

களம்:— குறிச்சியில தலைமகள் இல்லம்.

காலம்:— கூதிரில் ஒரு பகல.

கூத்தர்:— தலைமகள, தோழி.

"உன்னை பரியமிடடு எனக்கு உரியளாக்கிக் கொள்வேன்' என்று சொலலித தலைமகளைத் தெளி வித்துப பிரிந்த தலைமகன் சில அறிவுடையோரை அவள பெற்றோரிடம மணம பேசிவர, அருங்கலநக ளோடு அனுபபினன் அனுபபபபட்டவர,அவ்வாறே அபபெறறோரிடம சென்று தலைமகனுடைய குலமும குணமும கலவியும செலவமும் எல்லாம எடுத்துர் சொல்லி, "ஐய! எமமுடைய மகனுக்கு நுமமுடைய மகளை மணபபிரோ?" என்று கேட்டார. அதற்கு அப பெறறோர "எமமுடைய மகளுக்கு இவ்வுலகமே விலை போதாது! இருந்தும், நும மகனுடைய கல்விக்கும் செலவுக்குமே இவளைக கலியாண செய்துகொடுக்க இசைந்தோம. ஆயினும, நாங்கள வேண்டுகின்ற பரி சம இது!" என்று தெரிவித்து, தாம் விரும்பிய பொருளொன்றைச சொலலி மணமபேசிச் சென்ற வர்களை விருந்திட்டு விடுதது்தார்கள்.

இப்படியே, வேறு சிலரும் தலைமகளை மணம் பேசி வந்து விருந்துண்டு திருமபினர். இதெல்லாமை கண்ட தலைமகள், "ஐயோ! என்ன செய்வேன்? பல ரும் என்னை மணம் கேட்டு வருவதும் போவதும் ஆயிற்று. என் பெற்றோர் யாருக்கு இசைந்தாரோ?

என் கண்ணையும் நெஞ்சையும் நீங்காத காதலருக் கோ? வேறு நின்றவருக்கோ?" என்று ஐயப்பட்டுச் செய்வது தெரியாமல மனம் வருந்தியும் மேனி வாடியும் வேறுபட்டாள். அவ் வேறுபாடு கண்ட அவள் தாயும் தமரும், பலவாறு அவளைப் பழித்துப் பேசினர். அன்றியும், இவ்விடம் விட்டு எங்கும வெளியே செல்லாதபடிச் சிறைகாவலும் செய்தார். செய்ய, தலைமகளுக்குக்காமம் மிகுந்தும், அதனல் கழிபடர்—மிகப் பெருந்துன்பம்—வளர்ந்தும், வருத்தம பெருகிற்று. பெருக, அது குறையும்படி, குழந்தை அழுதாற்போல, தோழி கேட்கும்படி வாய்விட்டு அழுகின்றாள்.

தலை:—"ஆ! என் காதலை என்னென்று சொல்வேன்? அதன் கொடுமையை என்னென்று சொல்வேன்? 'இவள் மிகவும் நிறையுடையவள; இவள் நிறைக்குப் பெருகி நாம் வளரமாட்டோம்;' இவள் நிறையை நாம் வெல்லமாட்டோம்!' என்று எண்ணி எனக்கு அஞ்சுகின்றதா? அல்லது, 'அன்பரைப் பிரிந்து வருந்துகின்றாள். ஐயோ! பாவம்! என் செய்வாள்? இவள் துயரம் பெரிது!' என்று எண்ணி எனக்கு மனமிரங்குகின்றதா? எவ்வளவு கல்மனம்? எவ்வளவு அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தது? ஆ! என் காதல்! எனக்கு அஞ்சாவிட்டாலும் இரங்காவிட்டாலும் போகின்றது; இன்னொரு தீங்கையும் செய்கின்றதே!—நான் மறைக்க மறைக்க, சிறிதும் மறைபடாமல், ஊரும் நாடும் அறிய

வெளிப்படுகின்றதே! இது ஒன்றுக்கும் என்ன செய்வேனே?

நிறையரியர் மன்னளியர் என்னுது காமம்
மறையிறந்து மன்று படும. (ககஙஅ)

—"ஆம! இதன் எண்ணம் இப்பொழுதுதான் தெரிகின்றது! இதன் காரியத்தைக் கவனித்தால இதன் கருத்து விளங்க இல்லையா? 'நான் இவளிடம இருப்பதை எல்லோரும் அறிய இல்லை. ஏனென்றால் நான் முன் அடங்கி இருந்தேன். இனி அபபடி நில்லேன். நானே வெளிபபட்டு எல்லோருக்கும் அறிவிப்பேன்' என்று கருதிக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டது. அவ்வாறே இவ்வுலெல்லாம்அறிய அம்பலமாகி அலருமாகினறது. ஐயோ!இனிமேலும், நான் மறைப்பதால என்ன பயன்? உண்மையை உரைத்து விடுவதே உத்தமம் அல்லவா?"

அறிகிலா ரிலலாரும் என்றேயென காமம்
மறுகில் மறுகும மருண்டு. (ககஙக)

இவ்வாறு தலைமகள் புலம்புவதை மறைந்திருந்து கேட்ட செவிலி, தோழியை நோக்கி "அன்னாய்! உன் தோழி இபபடி தியரபபடுவதற்குக் காரணம் என்ன? நீ அறிந்தது ஏதேனும் உண்டானால் சொல்லு" என்று கேட்டாள. கேட்ட செவிலிக்கு "முன்னொரு நாள், அம்மா! எங்களைச சோலைக்குச் சென்று விளையாடி வரும்படி அனுப்பினாய். நாங்களும் அப்படியே சென்றுவிளையாடிக்கொண்டி ருந்தோம். அதுபொழுது

கையில் ஒரு செந்தாமரை மலரோடு ஓர் ஆடவன் அவ்விடம் வந்தான். அவனை நோக்கி, என் தோழி 'உமது கையிலுள்ள பூவை என் பாவைக்கு அணியத் தருக' என்று கேட்டாள். அவன், ஒன்றும் சிந்தியாமல் அதை உதவிப் போயினான். இது எங்கள் பேதைப் பருவத்திலே நடந்தது; அவனையே இப்பொழுது நினைந்து வருந்துகின்றாள் போலும்" என்று சொல்லினள். அதற்குச் செவிலி "அன்னாய்! என் மகள் அறிவே அறிவு! சின்னஞ் சிறுவயிதிலே தான் நடந்ததையும் சிந்திக்கின்றாள்! அன்று மலர் கொடுத்தவனையே இன்றுமணங்கொள்ள விரும்புகின்றாள்! இவள் கற்பே கற்பு! நான் மனமகிழ்ந்தேன்— நீசென்று உன் தோழியை ஆற்றுவித்திரு அவனையே இவளுக்கு மணஞ்செய்வோம்!' என்று சொல்லினாள். சொல்ல, தோழி உள்ளம் குளிர்ந்து தலைமகளிடம் வந்து, அவள் முன்னே நகைத்துக்கொண்டு நின்று சொல்லுகின்றாள்.

தோ:—"ஏடி! இனி வருந்தாதே! நமது அன்னை உன் அழுகைக்குக்காரணமென்னென்றாள்நான்'அன்று பூத்தந்தவனை நினைந்து புலம்புகின்றாள்' என்றேன். அவள் உன்னுடைய அறிவுக்கும் கற்புக்கும் அதிக மகிழ்ந்து உன் மனம்போல நடக்க இசைந்தாள். தோழி! நமக்கு என்ன குறை!"

த-ள்.—(தன்முன் நின்று தோழி நகைப்பதைக்கண்டு அவளோடு பிணங்கி) "ஆ! இவர்களோ எனக்குத் துணை? நல்லதுணை? என் காதில் விழவும் பழிக்கின்

ரூர். என் கண்ணில் காணவும நகைககின்ரூர் முன் னே நான் கண்டறியாத காட்சி யெல்லாம் இன்று காணச செய்கினரூர். ஐயோ! நான் படும்பாட்டை இவரும் அறிகதாரா? அறிந்தால், இப்படி என்னை நகைபபாரா? நகையார். அறியாக குறையாலே என்னை அலக்கழிகின்ரூர்!''

யாம்கண்ணிற் காண நகுப அறிவில்லார்
யாம்பட்ட தாம்படா வாறு. (ககசo)

என்பது கேட்டு, தோழி பெயர்கின்ரூள். தலை மகள் தெளிகின்ரூள.

—நாள்

கூ. வரைபொருட் பிரிவு—கூ

களம்:—குறிசசிபில தலைமகள இல்லைச் சார்ந்த ஒரு பொழில.

காலம்:—கூதிரில் ஒரு மாலை.

கூத்தர்:—தலைமகள, தோழி.

• கற்றறிந்த பெரியோரை அனுப்பி மணம் பேசி விரைவில் கலியாணம செய்து கொள்வதாகச் சொல் லிப்பிரிந்த தலைமகன், தன் ஊருக்குச் சென்று சேர்ந் ததும், தன் குலத்தின் மிகசார் சிலரைத் தலைமகளின் பெறரோரிடம் பெண்கேட்டு வரும்படி அனுப்பினான். அப்படி அனுபப்ப பட்டவர் தலைமகள் ஊருக்குச் சென்று, அவள் பெற்ரோரைக்கண்டு பேசி, அச் காரி யத்தை முடித்து வருமுன்னே சில நாள் கழிந்தன.

கழிய, தலைமகளை எதிர்பபடாமல் தலைமகன் ஆற்ருமை யினன். ஆகி, அவளைக்காணும் விருப்பம் மிகுந்து அவள் வருது விளையாடுகின்ற பொழிலுக்கு அருகே போய் நிற்கின்ருன்.

தலைமகளை எதிர்ப்படாமையால தலைமகனும் ஆற்ருளாகி, "என்னே!என் அனபா திரும்பிவருவதா ககுறித்த நாளும கழிந்தது. இன்னமும வரகிலா. ஐயோ! அழியா அன்புடைய என் காதலரும் என்னை மறப்பாரோ? என்னைக்காணமல் நிற்பாரோ? இபபடி பலகாள் பிரிந்திருப்பதற்குக காரணம் என்னவோ?" என்று எண்ணி எண்ணி மனம் ஏகினாள். மெய்யும் மெலிநதாள். அமமெலிவு கண்ட அனனையும அயல கதது மாதரும் அவளைப் பழித்துப் பேசினா. அது கேட்ட தோழி, தலைமகளை ஆறறுவிக்கவேண்டி அவளைப் பொழிலிடம் அழைத்துக்கொண்டு போயி னாள். அதுபொழுது, அவ்விடம் வந்து மறைந்து நின்றிருந்த தலைமகனைக் குறிப்பினல் உணர்ந்து, தலை மகளும தோழியும தம்முள்ளே பேசிகொள்கின்ருர்.

தோழி:-"அம்மா! இப்படி எந்தநேரமும் அழலாகாது! அண்டை அயலெல்லாம் அறியும்படி இவ்வளவு புலமபலாகாது! நீ அழுகின்றதனல் பெண்கள் எல் லாரும் நம்மைப் பழிக்கின்ருர்கள. அவர் பழிக் கின்றது உனக்கு நாணமாயில்லையா? அவர் பேசு கின்ற பேச்சு எனக்குக் கூசுகின்றதே! தோழி! அவருடைய ஏச்சுக்கும் இழிவுக்கும் அஞ்சியாவது நீ வாய்மூடி இருக்கவேண்டும்!"

தலைவன்:—"ஏடி! உனக்கு நாணம்தான். எனக்கும் நாணமா? நம் நாயகருக்கே நாணம் இல்லையே!—என்னை அவர் முதன் முதல் கண்டபோது, என்னென்ன சொன்னார்? 'உன்னைப் பிரியேன்; நான் பிரியேன். அஞ்சாதே' என்றாரே! ஆ! அவர் சொல் எங்கே? இதோ! இவ்வளவு காலும் என்னைப்பிரிந்து எங்கேயோ போய்விட்டாரே! அவருக்கு நாணமென்பது உண்டா? உண்டானால், 'கண்டவர நம்மை நகைப்பார்' என்று அஞ்சி என்னைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாரே! அவருக்கே இல்லையே, நமக்கு நாணம் ஏது? நம்மைக கண்டால நாணுமபடி அல்லவோ நாம இருககின்றோம? அடி!"

அலாநாண ஒல்வதோ அஞசலோம் பெனறூர்
பலாநாண நீத்தக் கடை. (ககசக)

தோழி.—"அது கிடக்கட்டும். ஊர் தூற்றுவதெலலாம் நமககு நலலதுதானே! ஏடி! 'ஊர் தூற்றினால் அதைத்காரணமாக வைத்து நாயகருடனே நடந்து விடலாம்' என்று முன்னமே எண்ணி இருந்தாயே! அபபடியே வந்து சேர்ந்தது!—நீ வேண்டியதே வழிய வந்து சேர்ந்ததே! இது உன் பாக்கியம் அல்லவா?—இனி, நமது காதலருக்கு நாம சொல்வதுதான் குறை. சொன்னவுடனே உன்னை உடன் கொண்டுபோய்விடுவார். அடி! இந்த அலர் நமக்கு நன்றாய் வந்து சேர்ந்தது. இவ்வூர் வாழட்டும்!

தாமவேண்டின் நல்குவர் காதலர் யாம்வேண்டும்
கௌவை யெடுக்கு மிவ்வூர். (ககடo)

இவ்வாறு தலைமகளும் தோழியும பேசிக்கொள்வதை மறைவிடத்தில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்த தலைமகன், "அந்தோ! இவள, ஊர் தூற்றும பழிக்கு மிகவும் நாணுகின்றாள. இவளை ததனியே விடலாகாது. இவள் பெறறோர் எனக்கு மணம் இசைந்தால் நாளையே கலியாணம் செய்துகொள்வேன். இசையாவிட்டால் இவளை என் ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், அங்கே பலரும் அறிய மணந்துகொள்வேன். இவள் மனம நோகவையேன்!" எனறு துணிந்த மனத்தோடு பெயர்கினறான.

களவியல் முற்றும்.

கற்பியல்

கற்பாவது தலைமகனும் தலைமகளும் வரைந்து கொண்டு வாழ்தல்.

முதலாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—க. ஓதல்—த

களம் —தலைமகன் இல்லம.
காலம்:—வேனிலில் ஒருபகல்.
கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

உலகத்து வாழும் மக்கள் உயிருக்கு, உறுதியும் உயர்வும்தருவனவாகிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நால்வகைப் பேறுகளையும் நன்கு கூறுகின்ற நூல்கள் பலவற்றையும், முனனமே தலைமகன் ஓதி யுணர்ந் திருந்தான். உணர்ந்திருந்தமையால், அவனி உம் வந்து பழகிய அயலூட்டு அறிஞர் தமது நாட்டி லே சகடறக் கற்றறிந்த கல்வியாளர் சிலர் உள்ளா ரென்று உரைத்துப் போயினர். அதைக்கேட்ட தலை மகன 'நாம் கற்றதும் கேட்டதும் எல்லாம் கற்றவர் முன்னே காட்டி உசாவுதற்கு அல்லவோ? இவர் முட்டில்லாமல் முறைபடக் கற்றவராமே. ஆதலால், இன்றே இவரிடம் சென்று பழகவேண்டும். இவர்

என்னைக் காட்டினும் உயர்ந்தவராயின், இவரிடம் கற்றவருவேன்; அல்லராயின், கற்பித்து வருவேன்' என்று எண்ணினான். எண்ணி, தலைமகளிடம் தனது விருப்பத்தைச் சொல்லி அவள்விடைபெற்றுச் செல்ல விரும்பினான். பின்னும், அவளிடம் சொன்னால் ஒரு கால் அவள் விடைதராமல் தடைசெய்வாளோ என அஞ்சினான். அஞ்சி, அவளுக்குத் தனது பிரிவைத் தோழியைக் கொண்டு உணர்த்திப் போவதே தக்கது எனத் துணிந்தான். துணிந்து, தோழியைத் தனியே பொழிலிடத்தே கண்டு, கல்விக்குளள எல்லையில்லாத மேனமையை எல்லாம் எடுத்து உரைத்தான். முடிவில், அவ்வகைப்பட்ட கல்வியில வல்ல கலலறிவாளர் அயல் நாட்டில் உள்ளாரெனவும,அவருடன் அளவளாவிவரும்படி அவ்விடம் தான் செல்லவேண்டு மெனவும் தெரிவித்தான். ''நங்காய்! உன் தோழியைப் பிரிந்து நெடுநாள் அவ்விடம் நில்லேன். இவளைப் பிரிந்த ஒவ்வொரு நாழிகையும் ஒரு ஊழிபோல வளர்ந்தது எனக்கு உறுதியா செய்யும. ஆகையால் ஆங்கே நீட்டித்து நில்லேன். இவளை நீ ஆற்றியிரு. கடிதிலே— நானே திரும்பி வருகின்றேன்''—என்றான்

தோழி:—''நானே திருமபி வருகினறேன! ஐய! வருகின்றேனென்று யாரிடம் சொல்லுகின்றீர்கள்? நீர் திரும்பிவரும் பொழுது உமது வரவு காணும்படி உயிரோடுவாழ்ந்திருப்பாருக்கே அதைசசொல்லுங்கள்.என்னிடம் அது வேண்டா. நீர்பிரிந்துபோய்த் திரும்பிவரும் அவ்வளவு காலமும் என் தோழி பொறுத்திருப்பாளா? உயிர்வைத்துப்பிழைத்தும்

இருப்பாளா? இருக்கவே இராள். ஆதலால், நீர் எம்மைப் பிரியாமை உண்டாயின், அதையே எனக்குச் சொல்லுங்கள். பிரிவதைப பற்றிப் பேசாதீர்கள்.''
—பெயர்கின்றாள்!

செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை. (ககடுக)

இவ்வாறு தலைமகனைச செலவு அழுங்கும்படிச் செய்த தோழி தலைமகளிடம சென்று, கண்டு, அவளைச சார்ந்து நின்று ''அன்னாய்! நமது அன்பர் அன்பைக் கண்டாயா! கல்வியிலே மனம வைத்தார்; நம்மைக் கையகன்று செல்வதாகச் சொல்கின்றார். இதற்கு நாம் என்ன செய்வோம்?''

தோழி:—(தலைமகன் பிரிவுக்கு உடம்பட்டுவந்தமையால் தோழியோடு பிணங்கி) ''ஏடி! அவர் பிரிவை நீ உரைக்கவழ்வேண்டுமா? அதைமுன்னமே எனக்கு என் கைவளையே தெரிவித்து விட்டதே! இதோ! என் உடம்பு மெலிந்து, வளையெலாம் கழலுகின்றது; பார், இந்த வளையைக் காட்டினும் நீ என்னடி அதிகமாகச் செய்துவிட்டாய்? அவர் பிரிந்தாரென்று நீயும் வந்து உணர்த்தினாய்; உனக்கு முன்னமே இந்த வளையும் உணர்த்திவிட்டது. அவரைச் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து, எனக்கு நல்லது ஏதேனும் செய்தாயா? இல்லையே!

துறைவன் துறந்தமை தூற்றுகொல் முன்கை
பிறைநிறவா நின்ற வளை. (ககடுஎ)

—"ஆ! நமது தன்மையை அறிந்து நாயகரே இப்படி செய்தால், நாம் செய்வது என்ன? நம்மைக் கூடியிருந்தே அன்பில்லாமல் பிரிய எண்ணுகின்றாரே? எண்ணுவதுமன்றி, நம்முன்னே நின்று பிரிகின்றேனெனப் பேசுகின்றாரே! ஐயோ! இத்தனை கொடியவர், பிரிந்து போனபோது, அன்புடையவர் ஆவாரா? நமது ஆற்றுமையை அறிவாரா? நம்மை நினைவாரா? நினைந்து வந்து நமக்கு இன்பம் செய்வாரென்று நாம் நம்பியிருக்கலாமா? அது வீண் ஆசை! அதைவிட வேண்டும.

பிரிவுரைக்கும் வன்கண்ண ராயின் அரிதுஅவர்
நல்குவ ரென்னும நசை. (ககடுக)

—"காதலரைப் பிரிவது மகளிருக்கு இன்பமாகுமா? இன்பமாகாதென்று அறியாத தோழியரும் தோழியரா? அவ்வகைப்பட்ட தோழியரோடு உறவிலாத ஊரிலே வாழ்தல், ஆ! மகளிருக்கு எத்தனை கொடிது! இதுபோகட்டும். இதனமேலும், இன்னொரு கொடுமையும்—தமது காதலரைப் பிரிவதாகிய கொடுமையும், உளதானால், ஐயோ! அம் மகளிர் இதை எப்படி தாங்குவார்? ஓ! இது கொடிதுகொடிது!" (அழுகின்றாள்)

இன்னது இனனிலனோர் வாழ்தல் அதனினும்
இன்னது இனியாரப் பிரிவு. (ககடுஅ)

தோழி:—(தலைமகள் கண்ணீரைத் துடைத்து) "அன்னாய்! நீ இப்படி அழவேண்டாம். நீ அழுவதைப் பார்த்தால், எனக்கு ஆற்றமுடிய இல்லையே! உன் கண்க

ளைப் பார். ஐயோ! அதன் அழகெலலாம் அழிந்து போயிற்றே.''

தலை:—''ஏடி! அழியட்டும். விடு விடு. என் காதலர் உள்ள நாட்டுகருகு என்னுடைய மனமட்டும்சென்று விட்டதே! அதைபபோல இநதக் கண்ணும் ஏன் கடிதிற் செல்லகூடாது? இதற்கு ஒரு உதவி வேண்டுமாம்-உடம்பைத் துணையாக நாடுகின்றது. உடமபு நடந்து சென்றால், தாமும் அதனோடு சென்று காதலரைக காணலாமென்று எண்ணுகின்றது! உடமபுதான் மெலிநது கிடக்கிறதே. அது, காதலா உளள நாட்டுக்குச செல்ல முடியுமா? என் கணணும அவரைக் காணமுடியுமா? முடியவே முடியாது. செல்லவும் காணவும் மாட்டாத என் கண்கள், தம்மிடத்தே உண்டான வெள்ளமாகிய நீரிலே நீநதவேண்டும. வேறு வகை இலலையே!

உளளமபோன்று உள்வழிச் செல்கிற்பின் வெள்ள
நீர நீநதல மன்னெவென் கண். (ககஎ0)

முதலாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—க ஓதல்—உ

களம்:—தலைமகன் இலலத்தைச் சார்ந்த கானல்—(கறிக்கரைசசோலை.)

காலம்:—வேனிலில் ஒரு காலை.

கூத்தர்:—தலைமக்கள், தோழி.

மணல் மேட்டின்மேலே, தலைமகள், ஒரு காலை நீட்டி மறறொரு காலை மூடக்கிக்கொண்டு, இடது

கையைப் பின்னே ஊன்றி, உடல் சாயந்து உட் கார்ந்திருக்கின்றாள். அவள் தலைமயிர் அந்த இட் திகைமேல் சரிந்து கிடக்கின்றது. அவள் அழுத கண்ணையும், அவிழ்ந்த மயிரையும், கழுவாத சீலையை யும், முழுகாத மேனியையும் பார்த்தபடியே வலப் புறத்தே தோழி உட்கார்ந்திருக்கின்றாள்.

தோழி:—(தலைமகள் முயரைக் காணமாட்டாமல்) "தோழி! அடி! உன் கண்ணெலலாம் அழுது அழுது கருகிவிட்டது; அழகு முழுவதும அழிந்து விட்டது. தோகாய்! இதன பொருட்டாவது நீ ஆற்றியிருக்க வேண்டும்!"

தலை:—(கண்ணீத தடைத்துக்கொண்டு) "ஏடி! இந்த ஆரிய நோயை நாம அறிந்தது எப்படி? இந்தக் கண்களால் அல்லவா? இவை தானே எனக்கு முதல் முதல காதலரைக் காட்டின. அவரைக் கண்டதனால், அல்லவா இந்த நோயும் வந்தது? அன்று எனக்குக் காட்டிய கண்களே, இன்று என் னைக் காட்டச் சொல்லி அழுகின்றதே! இது என்ன கருதி? இவை காட்டினால் நாம் காண்போம; அது வன்றி, இவற்றிறகு நாம் காட்டுவது எப்படி?

கண்தாம் கலுழ்வதெவன் கொலோ தண்டாநோய் தாங்காட்ட யாமங்கண் டது. (களவு)

—"மேலும், அன்று காதலரைப் பார்த்துப்பார்த்துப் பூரித்தாயே? அப்பொழுது 'நாம் இவரைப் பிரிய வும் ஆகும். பிரிந்து, வருந்தவும் ஆகும்.' என்று ஆராய்ந்து அறிந்ததா? அறியாமல் இருந்துவிட்டு,

இன்றைக்கு ஏனை இவ்வளவு தின்பப்படுகின்றது? தின்பப்பட்டுப பயன் யாது? 'இது நம்மால் வந்தது தானே' என்று எண்ணிப் பொறுக்க வேண்டாமா? பின்னே வரப்போவதை முன்னே அறிந்து காத்துக கொள்ளாதவருக்கு அது வந்தபோது, பெரிதுத்துக்கொள்வதே கடமையாகும். என்னடி! இந்தக் கண்கள் அன்று காத்துக் கொள்ளவும் இலலே. இன்று பொறுததுக்கொள்ளவும் இல்லே. வீணுக அழுகின்றதே! இது மடச் செய்கை அல்லவா?

தெரிந்துணரா நோக்கிய உண்கண் பரிந்துணராப்
பைத லுழப்ப தெவன். (ககளஉ)

—(சிரித்து) "ஆ! இந்த மடச் செய்கையைக் கண்டவர் நகைக்கமாட்டாரா? ஏன்! வருமுன்னே காக்கும் அறிவுடையார் யாரும அவசியம நகைபபார். அன்று காதலரை விரைந்து விரைந்து நோக்கிற்றே! இன்று இருந்து இருந்து அழுகின்றது! ஏடி! இது என்ன அறிவு? என்ன செய்கை?

கதுமெனத் தாம்நோக்கித் தாமே கலுழும்
இதுநகத் தக்க துடைத்து. (ககளஙூ)

—"தோழி! இது கண்டாயா? 'மூற்பகல் செய்யின் பிற்பகல விளையும்' என்பது இதோ உண்மையாயிறறு! 'இவர் பிரிகின்றவர; பின் கூடாதவர: இவரை இவளுக்குக் காட்டலாகாது' என்று இவர் குணத்தை அறிந்து இவரை எனக்குக் காட்டாமல்

அன்றே மறைத்திருந்தால், எங்கள் இருவருக்கும் நண்புண்டாய் இருக்குமா? இன்று, அவர் பிரிவினால் பிழைக்கமாட்டாத நோயைப் பெற்றிருப்பேனா? இந்த ஒழிவில்லாத நோயை எனக்கு உண்டாக்கியதின் பலனைப பார்த்தாயா? என் கண்கள் அழுவுமாட்டாமல் நீரும் வற்றிவிட்டன! எனக்குச் செய்த தின்பம் வீண்போகுமா?

பெயலாறாது நீரூலந்த உண்கண் உயலாற்று
உய்வில்நோ யென்கண் நிறுத்து (ககளச)

—"இன்னும் இதன் கொடுமையைக் கேளடி! முன்னே காதலரை எனக்குக் காட்டிக் காட்டி இன்பம் ஊட்டியது; பின்னே கடலைக் காட்டிலும் பெரிதாகிய காமநோயையும் செய்தது. எனக்கு நோய் செய்த பாவம் இதை விட்டுப போகுமா? இதோ! பார். அழுகின்ற தின்பத்தையும் அடைகின்றது! தியிலவும மாட்டாமல் கிடக்கின்றது!

படலாற்று பைதலுழக்கும் கடலாற்றுக்
காமநோய் செய்தனன் கண். (ககளரு)

—"ஏ! வினையே வினை! (சிரித்துக்கொண்டே) இந்தக் கண்கள் தியிலாமல் தின்பமடைகின்றது! அழுது அழுது அல்லற்படுகின்றது! ஓ! இது படுகின்ற பாடு எனக்கு மிகவும் இன்பஞ் செய்கின்றது. முன்னே எனக்குக் காமநோயைச் செய்தது! இப் பொழுது தாமே நோயும்று வருந்துகின்றது! பார்! இதன் வருத்தத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க என் வருத்தமும் ஒருவாறு தீர்கின்றது.

ஓஒ இனிதே எமககிந்நோய் செய்தகண்
தாம இதறபட் டது (ககஎசு)

—"ஆனாலும, தோழி! இந்தக கண்களுக்கு இது போதாது! இன்னும் படவேண்டும! அனறு காதலரை எவ்வளவு விழைந்து விழைநது பார்த்தது! எவவளவு உள்ளம நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பார்த்தது! அவ்வளவுக்கு அவ்வளவும் இன்று இவை துயிலும் விடவேண்டும்! அழுகையும பெறவேண்டும! இடைவிடாமல் துனபப்படவேண்டும்! தம்மிடததே உள்ள நீரெல்லாம அறறே போகவேண்டும! அபபோதே என் மனம மகிழும!"

உழந்துழந் துள்நீர் அறுக விழைந்திழைந்து
வேண்டி அவர்க்கண்ட கண். (ககஎஎ)

தலைமகனைக காணுதற்கு விரைந்து, இவ்வாறு ஓயாமல் அழுது வருநதுகின்ற தலைமகளைப் பார்க்கப் பொறாத தோழி, அவள் அருகே சாரந்து, முன்தானையால் முகம் துடைத்து ஆற்றுவிககின்றாள.

தோழி.—"அன்னாய்! இப்படியும அழலாமா? உன் அழகெல்லாம அழிந்தது; நாணமும் ஒழிந்தது. நமது நாயகர் வந்து 'உன் அழகு எஙகே?' என்றால் என்ன சொல்வாய்? நீ அழுதாயென்று கேள்வியுற்று 'உன் நாணத்தை எங்கேவிட்டாய்?' என்றால் என்ன சொல்வாய்? உன் அழகும நாணும் அழியாதபடி நீ ஆற்றியிருக்க வேண்டும்! இப்படி——"

தலை:—(சிரித்து) "என்னடி! உனக்குத் தெரியாதா? என்னைப் பிரிகின்ற நாளிலே, அவர் இந்தக் காம

நோயை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, சாயலைக் கொண்டு போயினார். இன்னும் நாணத்தையும் அவரே கொண்டு போயினார். அதற்கு மாறாக அவர் எனக்குக்கொடுத்தது எதுஎன்று தெரியுமா? அடி! (உடமபில படர்ந்திருக்கிறபசலையைக்காட்டி) இதுதான். ஆதலால், நாணமும் அழகும அவர் திருமபத்தந்தாலன்றி நம்மிடததே உண்டா? அப் பொழுதே என்நோயும பசலையும் ஒழியும்!"

சாயலும நாணும் அவர்கொண்டார் கைம்மாறா
நோயும் பசலையும தந்து. (கக௮௩)

தோழி:—"அது போகட்டும்! அவா தெளிவித்த சொல்லைத் தெரிவாயே. அவா குணங்களையும் அறிவாயே! நமமிடம் நீஙகாத அன்புள்ளவர் நீட்டித்து நிற்பாரா? விரைந்து திரும்பி வருவார். நீ அழுகையை விடு."

த-ள்:—"ஆமாம். அவர் சொற்களையே யான் எப்போதும் மனத்தால் நினைக்கின்றேன். யான் வாயால் உரைக்கின்றதும் அவர் குணங்களையே. இவையன்றி, எனக்கு வேறு துணை உண்டா? இப்படி இருக்கின்றபோதே எப்படியோ, இந்தப் பாழும் பசலை மெள்ள மெள்ள வந்து என் உடம்பெல்லாம் படர்ந்து விட்டதே! இதன் கள்ளத்தை என்னென்று சொல்வது? அடி!"

உள்ளுவன் மன்யான் உரைப்ப தவர்திறமால்
கள்ளம் பிறவோ பசப்பு. (கக௮௪)

முதலாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—க. ஓதல்—ங

களம்—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த கானல்.
காலம்—வேனிலில் ஒரு மாலை.
கூத்தர்—தலைமகள், தோழி.

தலைமகனை நெடுநாள் காணப் பெறுமையால், தலைமகளுக்கு ஆறறுமை அதிகரித்தது. அவ்வாற்றுமை காரணமாக அவள் மேனி எல்லாம மாமை நிறமாறி, வெளுத்துப் பசலை பூத்தது. பசலையுற்றதனல் அவளுக்கு வேட்கை வளாந்தது. வளரவே, தன் மனததுள்ளே அடக்கத் தக்கனவற்றையும, வேட்கை மிகுதியினலே அடகக மாட்டாமல் அவள் வாய்விட்டுப புலமபுகினறுள்.

தோ:—(தலைமகளைச சாராதது வந்துகின்று) "அன்னய்! உனககு அலலும பகலும அழுகையே தொழிலாயிற்று. காணதையும விட்டாயே!—காணம் அழிகதால் நிறைஅழியும். நிறை அழிந்தால், நம் மனததிலே கிடந்த மறைவான காரியங்களை மற்றவர் அறிந்துகொள்வார். ஆகையால், காணுமம நிறையும் அழியாமல் நாம் ஆற்றவேண்டாமா?"

தலை:—"ஏடி! இனி, யான் ஆற்றுவது எப்படி? எனக்கு நாணமாகிய தாழும் இருந்து! நிறையாகிய கதவும இருந்தது! அதன் வழியை நீயும் அறிவாயே! அந்தத் தாழையும் கதவையும் என் காம வேட்கையாகிய கூந்தலி இன்று முறித்துவிட்டது. இனி

அவை நிற்பது எப்படி? யான் ஆற்றுதல் ஆகாது.

காமக் கணிச்சி உடைக்கும நிறையென்னும
நாணுதடாழ் வீழ்த்த கதவு. (கூடுங்க)

தோழி:—(நகைத்து) "என்னடி! உன் காமவேட்கை கூதாலிபோல அத்தனை வலிதாகி விட்டதா?—அது உன் நெஞ்சிலே பிறந்ததுதானே? அதை அந்த நெஞ்சிலே அடக்க முடியாதா?"

தலை:—"அதை அடக்குவதா? என்னால ஆகாது—எலாரும் தொழில் ஒழிந்து உறங்குகின்ற நள்ளிரவிலுங்கூட அது என் நெஞ்சத்தை விடுகிறதில்லை, வருத்தி வருத்தி வேலை வாங்குகின்றது.—என காதலிடத்தில செலவிடுகின்றது! ஓ! காமமென்பதற்குக கண்ணோட்டம் உண்டா? அது அடக்கப்படாது!"

காம மெனவொன்றே கண்ணின்றுளென் நெஞ்சதனை
யாமத்தும் ஆளுமதொழில். (கூடுங்க)

தோழி:—(பின்னும் நகைத்து) "அடக்கப்படாதா? எனனடி! பெண்கள் யாரும் அதைப் புறத்தே காட்டாமல் மறைக்க இல்லையா?"

தலை:—"ஆமாம், மறைக்கின்றார்கள். யானும்மறைக்க வே எண்ணுகின்றேன். ஆனால், என்ன செய்வேன்? என்னுள்ளே அது அடங்க இல்லையே; தும்மல் இதைத்தால் அடக்கமுடியுமா? அதுபோல, இது

வும் அடக்க அடக்க, அடங்காமல் வெளிப்பட்டே விடுகின்றது. யான், மறைப்பது எப்படி?

மறைப்பேன்மற் காமத்தை யாரே குறிப்பின்றித்
தாமமல்போற் றோன்றி விடும. (சுஉருகூ)

—"முன்னெல்லாம என்னே 'நிறையுடையேன்' என்று எண்ணி யிருந்தேன். அந்த எண்ணம் இன்று வெளியாய் விட்டது! என் காமம்; யான் மறைக்க மறைக்க, மறைபடாமல்—எனக்கு அடங்காமல் —வெளிப்பட்டு விட்டது. பல்லோரும் அறியலா யிற்று. இப்பொழுதும யான் நிறையுடையேனே?"

நிறையுடையேன் என்பேன்மன் யாரே என் காமம் மறைஇறந்து மன்று படும. (கஉருச)

தோழி:—"கேளடி! இதற்குஒருவழி சொல்லுகிறேன. நமமை மறந்தவரை நாம் மறநதுவிடவேண்டும். நாம மறந்துவிட்டால, நமக்கு இந்த நோயும ஓராது. நிறையும் அழியாது. இதுவே தகுதி."

தலை:—(சிறிது நகை செய்து) "ஆமடி! நீ சொல்வது உண்மைதான். இன்பத்தோடு கழியும் காலத்தைத் துன்பத்தோடும கழியும்படி செய்தாரே.—நம்மை அகன்று போனாரே!—அவரை நாம் மனத்தால் நினைத்தலாகுமா? நமது மனத்திலிருந்து அகற்றி விடவே வேண்டும். ஆனால், அப்படிப்பட்டமான நமக்கும் உண்டா? இல்லையே!—அது காம அறிவு தொன்று அல்ல—காதல்நோய் அடையாதவருக்கு அது உண்டு.

செற்றார்பின் செல்லாப் பெருந்தகைமை காமநோய்
உற்றார் அறிவதொன் றன்று. (கஉருடு)

—"சீச்சி! இந்தக் காதல் நோய் நிரம்பக் கொடிது! சாலக் கொடிது! 'இவளைப பிரியலாகாது; பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாள்; தன்பப்படுவாள்' என்று சற்றேனும எண்ணுமல் என்னைத் தின்பத் திலே விட்டுப் போனார். அப்படிப்பட்ட கொடியவர் பின்னே என்னைப 'போ, போ' எனத் தூண்டுகின்றதே—செல்ல வேண்டுகின்றதே. ஓ! இதன் கொடுமை சொல்லவும முடியுமா? அலலது கேட்கவும முடியுமா? பொல்லாதது!"

செற்றவர் பின்சேறல் வேண்டி யளிததோ
எற்றென்னை யுற்ற துயர். (கஉருசு)

முதலாம் ஆண்டு.

அறப்பிரிவு—க ஒதல்—உ

களம்:—தலைமகன் இலலத்தின் புறங்கடைப்பொழில்.
காலம:—கூதிரில ஒரு காலை.
கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

தலைமகன் இல்லத்தின் பின்புறத்தே, சுவரைச் சார்ந்து ஒரு திண்ணை கட்டி இருக்கின்றது. அந்தச் சுவரிடம் எல்லாம் பல கரிக்கோடுகள் கீறியுள்ளன. அவ்விடம் தலைமகள் நாள்தோறும் வந்து அந்தக் கரிக்கோடுகளைக் கணக்கிடுவது வழக்கம். அதுபோலவே இன்றும் அவள் அவ்விடம் வந்து நின்று, அக்

கோடுகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கூட்டிக் கூட்டிப் பார்த்தாள் பிறகு மேடையின்மேல் வந்து உட்கார்ந்து நாள்கள் பலவும் கழிந்ததை எண்ணி, தலைமகனைக் காணுதற்கு உள்ளம் விரைகின்றதனால், அவள் கண்ணீர் சிந்தி அழுகின்றாள்.

த-ள்:—(சுவரை நோக்கி) "அவர் பிரிந்துபோன நாள்கள் இதோ! சுவரில் இருக்கிறது! ஐயோ! எததனை நாள்! இன்னும் எததனை நாளோ இதைத் தொட்டுத் தொட்டு எண்ணிக்கிடபபது! இதுவரையும எணணி எண்ணி, விரல்களும் தேய்ந்தது. அவர் வரும் வழியைப் பாரத்துப் பார்ததுக் கண்ணிரண்டும பூத்தும போயிற்று. இனிப்பார்க்கவும முடியாது! விரல் தேய்ந்தும் கண் பூததும் பயன் என்ன? அவா மட்டும் வரக்காணேம். அவரைக் காண இன்னும் எத்தனை நாள் ஆகுமோ?"

(அழுகின்றாள்)

வாள் அற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும் அவர் சென்ற
நாள் ஒற்றித தேய்ந்த விரல் (கஉ௬க)

தோழி:—(தலைமகளுக்குப்பின்னே மறைந்து கேட்டிருநதவள முன்னே வந்து நின்று) "அன்னாய்! அல்லும் பகலும் அவரையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாய், என்னடி? இப்படி இடைவிடாமல் நினைக்கின்றபடியால் உனக்கு ஆற்றாமை வளர்கின்றது; அழுகின்றாய். தோழி! நீ சற்றே மறந்திருக்க வேண்டும்....."

த-ள்:—(தன்னுள்ளே) "என் நோயை இவள் அறிவாளா? அறிந்தால், இரங்குவாள்" (தோழியை நோக்கி) "என் இலங்கிழையே! என்னை மறக்கவா சொல்கின்றாய்? அதுவும், இந்நாளிலா?—இன்றையோ நாளையோ இறக்கப்போகின்ற இந்நாளிலா?' நன்றய்ச சொன்னாய்! இப்பொழுது யான் மறப்பேனைனல், மறு பிறப்பிலும் இப்படியே—காதலர் பிரிந்து, அழகும் அழிந்து, கலனும் கழிந்து—துன்பப்பட வேண்டாமா? இறக்கின்ற காலத்து எண்ணம்போல மறுபிறப்பு வாய்க்குமே! இக்காலத்தில் இடைவிடாமல் அவரையே நினைந்திருந்தால் மறுமையில் அவரை இடைவிடாமல் கூடியிருந்து இன்பம் அடையலாம்! ஆகையால், யான் மறக்கமாட்டேன்."

இலங்கிழாய் இன்று மறப்பின்என் தோள்மேல்
கலங்கழியும் காரிகை நீத்து. (உரை)

தோழி:—"நீ மறக்காவிட்டால், உயிர் அழிந்து போகும்"

த-ள்:—(தலை அசைத்து) "அழியாது அழியாது! அவர் வருவாரென்ற ஆசையால் இன்னும் சிலகாலம் வாழும். ஆம்ம்.—இதுவரையும் நம்மைக் கூடி வாழ்வதே அவருக்கு இன்பமாய்இருந்தது; நாமே துணையாய் இருந்தோம. இன்றோ, கல்வியிலே ஆசை பிறந்தது; ஊக்கத்தையே துணையாகக் கொண்டார். ஆகையால் நம்மை இகழ்ந்து போயினர். இது எவ்வளவு காலம் நிற்கும்? நம்மை

இகழ்ந்ததுபோலவே, கல்வியையும் ஊக்கத்தையும் இகழ்ந்து, இன்னொருநாள், நமமை நசசி வாராரா? அபபடி வருவாரென்னும ஆசையாலேதான் யான் உயிரோடு வாழ்கின்றேன் அநத ஆசை இல்லையானால, இறநது படுவேனே!"

உரன்நஞசி உளளம் துணையாகச் சென்றார்
வரல்நசைஇ இன்னும உளேன். (கஉசுங)

தோழி:—"ஆ!"

தலை:—"ஆமாம். இன்னும பாரடி! முன்னெல்லாம் இனபநதையேநோகநி நம்மோடு இசைநதிருந்தார். இன்று கலவியை விரும்பிக் காதலி வெறுத்தார. நம்மைப பிரிந்தும போயினார. நீங்கிய காமம், நாளை அவரைக் கூடாதா? அது கூடினால் நம்மை அவர் கூடாரா? கூடுவாரெனறு நினைந்தே என் நெஞ்சு வருந்தம ஒழிந்து வாழ்கின்றது. அநத நினைவு இல்லையானால், நேற்றே இறந்துபோயிருப்பேன்!"

கூடிய காமம பிரிநதார வரவுளளிக்
கோடுகொடு ஏறும் என் நெஞசு (கஉசுச)

தோழி:—"அன்னாய்! அவர் வருவது உண்மையென்று அறிந்தும் நீ ஏன் அழுகின்றாய்? உடம்பெல்லாம் தேமல் மூடிக் கொண்டது, பார்!"

தலை:—"ஏடி! இந்தப் பசப்பு அவர் வருவாரென்ற எண்ணத்தினால் நீங்காது! அவரை—என்காதலரை —என் கண்ணாரயான் காணவேண்டும்! ஆமாம்

அதுவே எனக்கு ஆசை; என கண்ணுக்கண்டபின் இதப் பசப்பெல்லாம்—(தோளைச சுட்டிக்காட்டி) தோளில் உளள பசப்பெல்லாம்—தொலைந்தே விடும்!

காணகமன் கொண்கனைக் கண்ணுறக் கண்டபின் நீங்கும்என் மென்றோள் பசப்பு. (கஉசுநி)

—"இத்தனை நாளும் வாராத கொழுநன் ஒருநாள் என்னிடம் வரவேண்டும்! அப்பொழுது, எனக்குத் தொலையாத துயரத்தைச் செய்கின்ற இந்த நோ யெலலாம எங்கே நிற்கும்? இனி வருவதாகிய நோய்முழுதும் ஒருங்கே அழிய, வாயும் மெய்யுமா கிய வாயில்கள ஐந்தாலும் அவவமுதத்தை உண் ணக்கடவேன்! ஆமடி! அதுவே எனக்கு ஆசை.

வருகமன் கொண்கன ஒருநாள் பருகுவன் பைதல்நோய் எல்லாம் கெட. (கஉசுசு)

—"என் கண்ணுளர்—என் கண்போல் சிறந்த கண ணுளர் வருவாராஞல், புலக்கவும் புல்லவும் கலக் கவும் வேண்டுமென்று விரும்புகின்றேன். ஆனல, அவரை என் கண்முன்னே கண்டபோது, 'வரவு நீட்டித்தீ'ரென்று புலந்துகொள்வேனே? அல்லது சிலநேரம் பிணங்கியிருந்து பின்னே புல்லிக்கொள் வேனே? அல்லது, கலந்தே ஒழிவேனே? யாது செய்வேனே? ஒன்றும் தெரிந்திலேன்."

புலப்பேன்கொல் புல்லுவேன் கொல்லோ கலப்பேன் கொல்—கண்அன்ன கேளிர் வரின். (கஉசுஎ)

முதலாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—க. ஓதல்—டு

களம்:—தலைமகன் இல்லம்.

காலம்:—கூதிரில் ஒரு பகல்.

கூத்தர்:—தலைமகன, தலைமகள், தோழி.

பிரிந்துபோன தலைமகன், தான்குறித்துச் சென்ற காரியங்கள் எல்லாம் குறைவற முடியப் பெற்று, தலைமகளை நினைந்து தரியாமை வளர்ந்து, பரிந்த மனதோடு வந்து அவளைக் கூடினான். கூட, தலைமகளது ஆற்றுமையையும் அழுகையையும் தோழி அவனுக்கு எடுத்துச சொல்லினாள். அவனும தலைமகள் உடல் மெலிந்தும் மேனி பசந்தும் அழுகுஅழிந்தும் இருப்பதை நோக்கி அவளிடம் வேட்கை மிகுந்தான். அம்மிகுதியினல் அவளைப் பண்ணைம் பாராட்டத் தலைப்பட்டான். அதுகண்ட தலைமகள் "என்னை என்றும் இல்லாத தலையளியை என் காதலர் இன்றி செய்கின்றார். இவர் எண்ணம் என்னவோ! பின்னும் ஒருமுறை பிரிவு நேருமோ? அன்றி வேறு யாதாமோ?" என்று எண்ணி அஞ்சினாள். அவ்வச்சத்தைத் தலைமகன் அவள் குறிப்பால் அறிந்து தெளிவிக்கின்றான்.

தோன்:—(தலைமகளை நோக்கி) "மடவாய்! நீ நாண முடையை நல்லாள். அதனால் அடக்குகின்றாய், எனக்குச் சொல்லாமலும் மறைக்கின்றாய். உன் மையுண்ட கண்களும் அவ்வாறு அடக்குமோ? மறைக்க முடிக்குமோ? அது ஏதோ ஒரு காரியத்

தைத் தெரிவிக்கின்றது? அது தெரிவிக்கின்றதை நீயே தெளிவாகச் சொல்லக்கூடாதா?

(பேசாமல்நாணதேதாடு தலை குனிகின்றாள்.)

கரப்பினும் கைஇகந்து ஒல்லாநின உண்கண்
உரைசகல் உறுவதொன் றுண்டு. (கஉஎக)

—(தோழியை நோக்கி) "நங்காய்! உன் தோழி இவளுக்குப் பெண்களுக்குரிய அழகும் குணமும அமைத்திருக்கின்றது. இவள, என் கண் நிறைந்த அழகையும் உடையாள். வேய்போலும் தோளையும் உடையாள். பேதைமையும் உடையாள்.— பெண்பாலாரிடம் நிறைந்துள்ள குணம் மடமையே அல்லவோ? அதுமட்டும் இவளிடம அளவுக்கு மிஞ்சி மிகுந்திருபபதைக் கண்டாயா?

கண்நிறைந்த சாரிகைக் காம்பேர்தோள்பேதைகுப்
பெண்நிறைந்த நீர்மை பெரிது. (கஉஎஉ)

—"பளிங்குமணி கோத்த நூலைப் பார்த்திருக்கிறாயா? நூலானது மணியினுள்ளே கிடந்தும் வெளியே விளங்கும். நூல வேறு, மணி வேறுயினும் ஒன்று போலத் தோன்றும். அவ்வகையாகவே, இவளுக்குக் கூட்டத்திலைகிய அழகும் உண்டு; அந்த அழகினுள்ளே விளங்குகின்ற ஒருகுறிப்பும் உண்டு. அந்த அழகும் குறிப்பும உடன்பிறவாதிருந்தும் உடன் பிறந்தது போலத் தோன்றும். அக்குறிப்புக்கு யான் பொருள் தெரியேன். நீயே தெரிந்து சொல்லவேண்டும்.

மணியில் திகழ்தரு நூல்போல மடந்தை
அணியில் திகழ்வதொன் றுண்டு. (கஉஎ௩)

—"நங்காய! இன்னும் கேள். முகையினது முகிழ்ப்பினுள்ளே உளதாகிய நாற்றம் புறததே தோன்றாது. அவ்வாறே இவளிடத்தே உளதாகிய குறிப்பும இன்ப நகையின் முகிழ்பபினுள்ளே உள்ளது. அது வெளியே விளஙகித தோன்ற இலலை. அது யாது தெரியுமா?

முகைமொக்குள் உளளது நாற்றம்போல் பேதை
நகைமொக்குள உள்ள தொன றுண்டு. (கஉஎச)

—"உன் தோழி எனனிடம இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக எண்ணிக்கொணடாள்—நான் பிரிவேன் எனறு எண்ணினாள்—அதை மனததிலே வைத்து என்னை இவ்வளவும செயதாள். அவள் மறைத்தாலும யான அதை அறியேனா?—தானும் உடன் போக எண்ணினாள—அநதக் குறிப்புக்கு ஒரு மருந்தும உணடு. இனி யான் பிரியேனென்பதை நீ அறிவாயே! ஆகையால் நீ அதை இவளுக்குத் தெரிவித்து இவள் ஐயத்தைத தெளிவிக்கவேண்டும. அப்போது இவள் துயர் தீரும்!"

செறிதொடி செய்திறநத கள்ளம் உறுதுயர்
தீர்ககும் மருநதொண் றுடைதது. (கஉஎரு)

இவ்வாறு தலைமகளது ஐயத்தைத் தோழியைக் கொண்டு தெளிவித்தான். தலைமகளும் நன்கு தெளிந்தாள். பின்னர் தலைவர் இருவரும் உடன் உறைந்து இலலறம் நடத்துகின்றார்கள்.

இரண்டாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—உ. காவல்—க

களம்:—தலைமகன் இல்லம.

காலம்:— வேனிலில ஒருபகல்.

கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

தலைமகன் நாட்டிலே பகைவரும் கள்ளரும் புகுந்து பல தன்பம் செய்தனர், காட்டக்த்து வாழும் உயிர்ச்சாதிகளும் ஒன்று பலவாகப் பல்கி ஒன்றை ஒன்று நலிந்து மக்களுக்கும் கேடு விளைத்தன. நாட்டிலே உள்ள எளியரும, கிழவரும, பிணியாளரும, தமது குறையுமமுறையும் கூறிகொள்ளத் தலைமகன வரவுகரு எதிர்பார்த்திருந்தனர். இதையெல்லாம் ஒற்றரால் உணாந்த தலைமகன, தலைமகளப பிரிக்துபோய் நாடுகாக்க வேண்டுமென்று மனம் எழுந்தான. எழுநதும், தன் பிரிவைத தலைமகளுக் காவது தோழிக்காவது உணர்த்தினால, தனனை அவர் செல்லவொட்டார் என்று எண்ணி, - அவருக்குச் சொலலாமலே செல்லத் துணிந்தான். துணிந்தவன், தலைமகளுக்குத் தலையளியும் பாராட்டும் வழக்கம் போலச் செய்யாமல், புதிது புதிதாகச் செய்வானையினன் அவள் உச்சியும் தோளும் தடவினன்; வகையும் அணியும் திருத்தினன்; அவளை உற்றுநோக்கி,தன்னை அவள் காணமல் மறைத்துப் பெருமூச்சு எறிநதான்; அவள் அழகையும் குணதையும அளவின்றிப்புகழ்ந்தான். இவ்பாறு தலைமகன் செய்கை வேறுபட்ட படியால் 'பிரிவு நேரும்' என்று உணர்ந்த தலைமகள தோழிக்குச் சொல்லுகின்றாள்.

தலை:—"அடி! இவர் கூட்டத்திலே எனக்கு இன்பமே இல்லை. அச்சமே நிறைந்துள்ளது. ஏனென்றால், இவர் நமமைப் பிரியப்போகிறார். ஆம். முன்னே, மாலையும் தலையும் ஏந்திக்கொண்டு நம்மிடம் வருவாரே,—கூட்டதின் குறிப்பைக் காட்டியபடியால், அந்தப் பார்வை நமக்கு இன்பம் தந்தது! இன்று, பிரிவின் குறிப்பைக் காட்டுகின்றபடியால் இவர் நம்மைக் கூடியிருக்கும் கூட்டமும் துன்பம் செய்கின்றது."

இன்கண் உடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சும்
புன்கண் உடைத்தால் புணர்வு. (ககருஉ)

தோழி:—"இவர் செய்கையில் பிரியும் குறிப்பு ஒன்றையும் காணேமே"

தலை:—"காணேமா?—என்னைப் புகழ்கின்றார்; போற்றுகின்றார்; பாராட்டுகின்றார். இதெல்லாம் உண்மைதான். இதனாலேயே 'நம்மிடம் அன்புடையவர் இவர்' என்று நாம் நம்பமுடியுமா?

—பிரியேனென்று நமக்குச் சொல்லியிருந்தார். பிரிந்தால், நாம் பொறுக்கமாட்டோம் என்றும் தெரிந்திருந்தார். எல்லாவற்றையும மறந்து முன்னொரு தரம் நம்மைப் பிரிந்துபோக இல்லையா? ஆகையால் இவர் சொல்லையும் செய்கையையும் பார்த்து அன்புடையவரென்று தெளியலாமா?"

அரிதரோ தேற்றம் அறிவுடையார் கண்ணும்
பிரிவோர் இடத்தண்மை யான். (ககருஉ)

தோழி:—"இவர் சொல்லை நம்பியது நம்முடைய குற்றமை. இனி—"

த-ள்:—"நம்முடைய குற்றமா அது?—என்னை முதல் முதல் எதிர்ப்பட்ட போது, 'உன்னை ஒருகாலும் பிரியேன்; நீ சுறறும் அஞ்சாதே' என்று பலவித மாகப் பாராட்டிப் பேசினர். பின்னும், சொன்ன சொல்லைத் தாமே மறந்து பிரிந்து போயினர். சொல் ஒன்றும், செய்கை வேறுமாக இவர் நடந்தது என்னுடைய குற்றமா? இவர் உரைத்த சொல்லை உண்மை யென்று தெளிந்திருந்தேன். அதுவும் குற்றமாகுமோ?"

அளித்தஞ்சல் என்றவர் நீபபின் தெளித்த சொல்
தேறியாக் குண்டோ தவறு. (ககருச)

தோழி:—"இல்லையா?"

த-ள்:—"அப்படியே இருக்கட்டும். அதைப்பற்றி என்ன? எனக்கு ஒரு உதவி செய்வாயா? ஏடி! என உயிரைசசெலலாமல் காக்க வேண்டுமானால் அந்த உயிரை ஆளுதற்கு அமைந்தவரையும் என்னைவிட்டு நீங்காமல நிறுத்திவிடு. இதுவே நீ செய்ய வேண்டியது. என் உயிரை ஆளுதற்கு அமைந்தவர் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமே! இவர் நம்மைப் பிரிந்துபோகவே எண்ணி இருக்கிறார். தம்மைத் தடுபபார் ஒருவரும் இல்லாமல் இவர் என்னை நீங்கிப் போவாரானால், இவரால் ஆளப்பட்ட என் உயிரும் நீங்கிப்போகும். நீங்கிப்போனால் பின்பு,

இவரைக் கூடுதல் எனக்கு அரிதாகும். ஆகை யால், தோழி! இவர் நீங்காமல் நிறுத்துவாயா?'

ஒம்பின் அமைந்தார் பிரிவோம்பல் மற்றவர்
நீங்கின் அரிதால் புணாவு. (ககடு.நி)

—தோழி பெயர்கின்றுள்.

இரண்டாம் ஆண்டு.

அறப்பிரிவு—உ. காவல்—உ

களம்:—தலைமகன் இல்லத்தைச்சார்ந்த ஒருபொழில்.
காலம்:—வேனிலில் ஒரு பகல.
கூத்தர் —தலைமகள், தோழி.

தலைமகனைப் பிரிந்து செலலாமல் தடுபபதற் காகத் தோழி சென்றுள். சென்று, அவனைக் காணு முன்னமே அவன பிரிந்து போயினன. அவன் பிரிவை ஆற்றமாட்டாத தலைமகள் அதிகமாக வருந தியிருந்தாள்.....ஒரு நாள் அவள், அவனோடு பல நாளும் திரிந்து பழகிய இடத்திலே வந்து உட்கார்ந் தாள். அப்பொழுது அவளுக்குப பழய நினைவெல் லாம் வந்தது. வரவே, தன் கனனத்திலே கையை ஊன்றிக்கொண்டு மனம்கலங்கி அழுகின்றுள் தோழி அவள் அருகே சென்று நின்று ஆற்றுவிக்கின்றுள.

தோழி:—"காதலர் நம்மைப் பிரிநது போக இல்லை. தோழி! நீ ஏன் இப்படி வருந்துகின்றுய்? இன்னும் அவர் நமது நாட்டிலேயே இருக்கின்றுர். இன்

றையே நம்மிடம் வருவார். அவர் வரும்வரை யும் நீ ஆற்றவேண்டாமா?"

தலை:—"அவர்—நம்மை நெஞ்சால் விழைந்த காதலர் முன்னமே பிரிந்துபோயினர். அதை நான் அறி யேனா? நீ ஏன் மறைகின்றாய்? ஆனால் அவர் எனக் குச் சொன்ன சொல்லெல்லாம் இவ்விடத்தே (மார் பிலே கையை வைத்து) உள்ளது! என்னை விட்டுப் பிரியவே இல்லை. அது பிரியாமல் இருந்தும் பயன என்ன? என்னைமட்டுமே அது ஆறுவிக்கின்றது.— ஆம்! நான் ஆற்றியே இருக்கின்றேன்—இந்தக் கண்களை அந்தச் சொல் ஆற்றுவிக்க முடிய இல்லை யே; இவை—என் கண்கள்—அவரையே காண விரும்புகின்றதே! என்ன செய்வேன்? அடி!"

பேணாது பெட்டார் உளர்மன்னோ மற்றவர்க்
காணா தமைவில கண். (ககஎஅ)

இவ்வாறு வருந்தக் கேட்ட தோழி, "ஐயோ! இவள் ஆற்றமுடியாமல் அல்லற்படுகின்றாள்! பாவம்!" என்று தலைமகளைப் பெரிதும் பரிவோடு பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றாள்.

தலை:—(தோழி கவலையைக் கண்டு) "ஏடி! நீ எனக் காகக் கவலைப்பட வேண்டாம். என் பசலையைப் பார்த்து, 'இவள் ஆற்றமாட்டாள்' என்று எண் ணுதே! நான் ஆற்றியே இருக்கின்றேன். ஆயினும், இந்தப் பசலைமட்டும் என்மேனியை மேல்கொண்டு செலுத்துகின்றது. அது ஏன் தெரியுமா? 'என்னை

உண்டாக்கினவர் அவர்' என்னும் உரிமையினல் ஊராகின்றது. இதன செருக்குக்கு என்ன செய்ம் வேன்?''

அவர்.நந்தார் என்னும் தகையால் இவர்தருதென் மேனிமேல் ஊரும் பசப்பு. (ககஅஉ)

தோழி:—''அன்னுய்! அவர் இன்னும் இந்த நாட்டை விட்டுப போக இலலே. நம்மைப பிரிந்து அனி மையிலே இருக்கின்ருர்; இருந்தும் நீ ஆற்ற இல் லேயே. பசலே படர்கின்றதை——''

தலை:—''ஆ! இந்தப் பசலேயா? 'அவர் போனர்' என் ருல், 'இதோ! வருதென்' என்னுமே! பகல் கழியும போதே இரவும், இரவு கழியும்போதே பகலும் தொடர்ந்து வர இல்லேயா? அதுபோல அல்லவோ என பசலே? அவர் அங்கே அகலுகினருர என்ருல இது எனு மேனி முழுதும மூடிக்கொள்ளுமே! இதன் குணம உனக்குத தெரியாதா?''

உவக்காண்எம காதலர் செல்வார் இவக்காண்எஸ் மேனி பசப்பூர் வது. (ககஅடு)

—''முன்பு—கொழுநர் இருந்த காலத்தும்—அவர் என்னே முயங்காமல் சற்றே விலகினவுடன் இது என்னே நெருங்கிவிடும். அவர் பிரிந்துள்ள இந்தக் காலத்தில இதன் கொடுமையைக் கேட்க வேண்டுமா? 'விளக்கு மெலியுமா, மெலியுமா?' என்று பார்த்திருந்து சமயம் வந்ததும் கவிழ்ந்துகொள் ள, அந்த இருளும் இந்தப் பசலேயும் ஒன்று

தானே? இதன் குணமும் அதன குணமும்

விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோல் கொண்கன்
முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு. (ககஅசு)

—"கேளடி! முன்னொரு காள் காதலரை நெடுநேரம் புலலிக்கிடந்தேன. பின்பு, என்னையும் அறியா மலே சற்றே விலகினேன், ஆ! விலகின நேரத்திலே இது என் மேனி முழுதும அப்படியே கப்பிக் கொண்டது. எவ்வளவு தெரியுமா? அள்ளிக்கொள ளலாம! அவ்வளவு நெருங்கியிருந்தது. விலகின மட்டிலே அப்படி ஆயிற்றே! அவரை விட்டுப பிரிந்த இப்பொழுது சொல்லவேண்டுமா?"

புலலிக் கிடந்தேன் புடை பெயர்ந்தேன் அவ்வளவில
அள்ளிகொள் வறறே பசப்பு. (ககஅஎ)

இரண்டாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—உ. காவல்—கூ

களம.— தலைமகன் இலலததைச சாராத ஒருகானல்.
காலம்.—வேனிலில் ஒருமாலை.
கூததர்:— தலைமகள், தோழி.

நன்னுடைய நாட்டைத் காவல் செய்தல் காரண மாகத தலைமகன் பிரிந்தான்; ஆகையால், தான் மேற் கொண்ட காரியத்தை முடிகசும் வரையும், அவன் மனம அதனிடத்தே சென்றது. செல்லவே, தலைமக

ளைப் பிரிந்து தனிமைபபட்டுப, அவன் சுவலியின்றி ,இருகதான். தலைமகளோ, அபபடியின்றி அவன் பிரி வையே பலகாலும எண்ணி எண்ணி ஏங்கினள்.ஆகை யால, மேனி ,எலலாம் பசலை ஆகி, நெஞ்சம எல்லாம் புண்ணையினள.....ஒரு நாள், தனிமையாயிருக கின்ற தனபம தனக்கு மிகுந்திருபபதை நினைந்து கொண்டு மணல மேட்டில் உட்கார்நதிருக்கின்றாள். தோழி, அவள் துயரத்தை ஒழிக்குமபடி சிலவற்றைச் சொல்லுகின்றாள்.

தோழி.—"அனனாய்! அஙகே நமது காதலர் எபபடி இருகின்றாரோ?—உன்னைக் காட்டிலும அதிக மாக வருநதிக்கொண்டே— இருப்பார். ஆம! உன் னைக் காதலித்த அவருக்கு உன் பிரிவு பொறுக்க முடியுமா? நாளையே உன்னிடம் வருவார். அப பொழுது அவரோடு இருந்து நீ பேரின்பம் உண ணுவாய்!"

தலை:—(தலைவி நிமிர்த்திக் தோழியை நோக்கி) "பேரின்பமா? ஏடி!அந்தக்கனி நமக்கும் கிடைக்கு மா? மணுளரை மகளிர் விழைய வேண்டும். விழை யப்பட்ட மணுளரும் மகளிரை விழைய வேண்டும. இப்படி விழைவதற்கு, முன்னே செய்த நல்வினை யும் இருக்கவேண்டும். நல்வினையும் இருந்து ஒரு வரை ஒருவர் விழையவும் பெற்ற• காதலருக்கே அந்த இன்பக்கனி எளிதிலே உண்ண முடியுங் காமோ காதலர் பிரிந்தும், பின்கூடப் பெறுதல இருக்கின்றோம். நமக்கும் அது தடையின்றிக் கிடைக்குமா?

தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவா பெற்றுமே
காமத்துக் காழ்இல் கனி. (ககஙக)

—"மணாளரை இனறி வாழாத மகளிருக்கு, அம்மக னிரை இன்றி வாழாத மணாளர், அறம் நோக்கிப் பிரிந்தாலும் அளவறிந்து வந்து அன்பு செய்வார். அந்த அன்புதான் நீ சொல்லும இன்பமாகும்! அந்த இன்பமே, வானத்தையே வாழும் உயிருக்கு அவவானம் அளவறிந்து மழை பெய்வது போலாம்! நம்மைக்காதலர் விழையவும்இல்லை; அன் பும் இல்லை; இன்பமும் இலலை. மழை வறந்து வாடும் பயிராஞம்!

வாழ்வார்க்கு வானம பயந்தற்றால் வீழ்வார்க்கு
வீழ்வார் அளிக்கும் அளி. (ககஙஉ)

—"ஆ! நமக்கும் இன்பமா? தாம காதலித்த கணவ ரால் காதலிக்கப்பட்ட மகளிர்க்கே அது உண்டு அவரே, காதலர் பிரிந்தாலும் 'நமமை நினைந்து நாளையே வருவார்; வகதால் நாம் இனபம் உண்டு வாழலாம்' என்று செருக்கியிருப்பார். அகதச் செருக்கும் அவருக்கே செல்லும! நமக்கு ஏது?— காதலரால் காதலிக்கப்படாத நமக்கு ஏது? நமக்கு உள்ளது இறங்கிபாடு தானே?

வீழுநர் வீழப் படுவார்க் கமையுமே
வாழுநம என்னும் செருக்கு. (ககஙஙஎ)

—"தோழி! இதோ பார்த்தாயா? என்ன புதுமை? எனக்குத் திடீரென்மல் வருவதுபோல இருந்தது;

வராமலே அடங்கி விட்டதே! ஆ! அவர் என்னை நினைப்பதுபோல நினைந்து உடனே நினையாமலே ஒழிந்தாரோ? அல்லாவிட்டால் எனக்குத் தும்மல் அரும்பியிருக்குமா? தூரத்தில் உறவினர் யாரா வது நினையாமலும் தும்மல் தோன்றுமா?

நினைப்பவர் போன்று நினையார்கொல் தும்மல்
நினைப்பது போன்று கெடும். (கஉ0ங)

—"அடி! என்னுடைய நெஞ்சத்திலே அவர் எப்போ தும்—அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும்—குடிகொண்டிருக்கின்றாரே! இப்படியே அவருடைய நெஞ்சத்திலே நாமும் குடிகொண்டிருக்கிறோமா? இருப்போமானால் அவர் நமமை நினைத்து ஏன் வர இல்லை? ஒருகால் அவர் எடுத்துப்போன காரி யம் இன்னும் முடியாமல் இருக்கலாம்.—ஏன்! அது! முடிந்தும், அவர் நெஞ்சத்திலே நாம் இலலை யானால் எப்படி வருவார்?

யாமும் உளேம்கொல்அவர்நெஞசத்து எம்நெஞசத்து ஓஒ உளரே அவர். (கஉ0ச)

—"தோழி! இது என்ன நாணமற்ற செய்கை! தம் மூடைய நெஞசத்திலே நாம் செல்லாமலும தங்கா மலும செய்து கொண்டாரே,அப்படி நம்மைத தடி த்துக்கொண்டவர் நம்முடைய நெஞசிலே மட்டும் நீங்காமல் வரலாமா? ஒருவரை நமமிடம் வரவெட் டோமாம்; அவரிடம் நாம் மட்டும் ஓடிதடுத்துச் செல்வோமாம்; நன்றாய் இல்லையா இதச்செய்கை? அவருக்கு நாணமென்பது இலலையா?

தமநெஞசத் தெம்மைக் கடிகொண்டார் நாணுர்கொல்
எம்நெஞசது ஓவா வரல. (கஉ0நு)

இரண்டாம ஆண்டு

அமப்பிரிவு—உ காவல்—ர

களம்:—தலைமகன இல்லததைர சாராத ஒரு கானல.
காலம்:—வேளிலில் ஒரு பகல்.
கூத்தா —தலைமகள்.

தலைமகனுடைய பிரிவைபபற்றியும் தன்னுடைய தனிமையைப் பற்றியும் பலநாளும வருத்தபபட்ட தலைமகள், முன் அவனோடு கூடியிருநத காலததில தான் உண்ட இன்பத்தை எல்லாம நினைநது கொண்டே ஓர் இரவு முழுவதுமம உறஙகாளாயினாள. அவ்வாறு புலம்பியவளுக்கு ஆற்றுமையே வளர்நததது; பற்றுக்கோடு ஒன்றும் உற்றதில்லை பின்பு விடியல வந்தது. தான் உணட இன்பத்தை எல்லாம் உடன் இருந்து உண்டது நெஞசமே ஆகையால், அந்த நெஞசத்தையே தனக்குப பற்றுக் கோடாகக் கண்டாள். கண்டு, அதனுடன் சில சொல்லுகின்றுள்.

தோழி:—"என் நெஞ்சே!—பாழும் நெஞ்சே! அவரிடம் நீ செல்லவும் மாட்டாய் அவர் நம்மேல் அன்பிலர் என்று அறியவும் மாட்டாய்.—நம்மேல் அன்புடையரானால், நம்மை நினைவாரே! நினையாத படியால் அன்பிலர் என்று அறியவேண்டாமா? 'வருவார், வருவார்' என்று வழிபார்த்து வருந்துகின்றுயே! இது உனக்கு என்ன மடமை?

காதல் அவர்இலர் ஆகநீ நோவது
பேதைமை வாழிஎன் நெஞ்சு. (௧௨௪௨)

—"நெஞ்சே! நீ ஏன் வருந்துகின்றாய்? நம்மைப் பிரிந்துபோனார்; துன்பமும் செய்தார்; அவர் நமமிடம் அன்புடையரா? நமக்கு இரங்கித் தாமாக வருவாரா? அது இல்லை. நீயே அவரிடம் செல்லவாவது வேண்டும் அல்லது இங்கே இறந்துபடவாவது வேண்டும். இரண்டும் செய்யாமல் நீ வீணே வருந்துகின்றதனால் பயன் என்ன?

இருந்துள்ளி என்பரிதல் நெஞ்சே பரிந்துள்ளல்
பைதல்நோய் செய்தார் கண்இல். (௧௨௪௩)

—"நெஞ்சே! நீ அவரிடம் செல்லும்போது இந்தக் கண்களையும் அழைத்துக்கொண்டு போ. இப்பொழுதே, இவை அவரைக் காண விரைகின்றது. 'நீ காட்டு, காட்டு' என்று என்னை நலிகின்றது. இவற்றை இங்கே விட்டு நீ மட்டும் செல்வாயானால் ஆ! அவரைக் காணவேண்டி என்னைத் தின்றுவிடும்.

கண்ணும் கொளச்சேறி நெஞ்சே இவைஎன்னைத்
தின்னும் அவர்க்காணல் உற்று (௧௨௪௪)

—"நெஞ்சே! நாம் அவரிடம் செல்லவேண்டும். ஆம்! அதுவே நமக்குத் தகும்.—நாம் அவரை விழைகின்றோம்; நம்மை அவர் விழைவதில்லை. ஆயினும், அவரை 'வெறுத்தா'ரென்றுகருதிப்பிணங்கலாமா? பிணங்கிக், கைவிடலாமா? கைவிட்டிருக்கும் வலி

யும் நமக்கு உண்டா? இல்லையே. ஆகையால் நாம் அவரிடம் செல்லவே தகும்!

செற்றாரெனக் கைவிடல் உண்டோ நெஞ்சேயாம் உற்றால உறு தவர். (கஉசரு)

—(தலைமகன் கொடுமையை நினைந்து, அவனிடம் செல்லுதற்கு உடன்படாத நெஞ்சை நோக்கி) "என் நெஞ்சே! அவரை நீ ஏன் பொய்யாகக் காய்கின்றாய்?—நிலையின்றி வெறுக்கின்றாய்? இந்த வெறுப்பினால் உனக்கு என்ன வரும்?—சில வேளை அவரோடு நான் பிணங்கிக்கொள்வேன். அப்போதே அவர் கலவியின்பத்தைக் காட்டி, அதனால மயக்கி, சன் புலவிக் குறிப்பினை ஒழிப்பார். அவ்வளவு வல்லவரிடத்தே நீ என்ன செய்யமுடியும்? அவரை நீ நேரிலே கண்டுவிட்டால, பொய்யாக வாவது ஒருதரம் புலக்கவும் மாட்டாய்! அதுமாட்டாத நீ, அவரைக் காணுதபோது, 'கொடியவர்' என்று ஏன் வெறுக்கின்றாய்? இந்த வெறுப்பினால் பயன் இல்லை. அவரிடம் செல்லவே துணி.

கலந்துணர்ந்தும் காதலர்க் கண்டால் புலந்துணராது பொய்க்காய்வு காய்திஎன நெஞ்சு. (கஉசசு)

—(தலைமகனிடம் செல்ல வொட்டாதபடி தன்னை நாணம் தடுத்துக்கின்றபடியால்) "நல்ல நெஞ்சே! உனக்கு நாணமும் உண்டு; அவர்மேல் வேட்கையும் உண்டு. இவை இரண்டும் என்பெண்மையை நிலைபெறுத்தும் நல்லனவே! ஆயினும் ஒன்றுக்கு ஒன்று பகையானது. இவற்றை நீ தாங்கிஞலும்

நான் தாங்கமுடியாது. நாணததை விடமாட்டா யானால் வேட்கையை விடு; வேட்கையை விடமாட் டாயானால், நாணததை விடு. இரண்டையும பொறுக்க எனககு ஆகாது.

காமம் விடுஒன்றோ நாண்விடு நல்நெஞசே
யானோ பொறேன்இவ் இரண்டு. (௧௨௪௭)

—"நெஞசே! நீ வெறும பேதை! உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது! 'அவர் இவவாற்றாமையை அறியார; அறியாமையால் நொநது வநது பாராட்டாமல் போனாயிர; அவருக்கு அறிவிக்க வேண்டும்' என்று எணணி, நமமைப் பிரிந்துபோனவர் பின்னே ஏங்கிச செல்கின்றாயே! இது என்ன அறிவு? நம முடைய ஆற்றாமையை அவர் கணணாரக கண்டும் இரககபபடாமல பிரிந்து போயினார்; நீ சொல் லக்கேட்ட அளவிலே இரக்கபபட்டுத் திருமபி வநதுவிடுவாரோ?

பரிநது அவா நல்காரஎன் றேங்கிப பிரிநதவர்
பின்செல்வாய் பேதைஎன் நெஞ்சு (௧௨௪௮)

—"என நெஞசே! இது எனன வியப்பு? காதலர் உன்னுள்ளே இருக்கின்றார். முன்னெல்லாம் நீயும் அறிவாய். அறிந்திருநதும, இப்பொழுது புறத்திலே தேடித்திரிகினறாயே. யாரிடத்தே செல் கின்றாய்? இது எனக்குச சிரிப்பாயிருக்கின்றது.

உள்ளத்தார் காத லவர்ஆக உள்ளிநீ
யாருழைச் சேறிஎன நெஞசு. (௧௨௪௯)

—"அவரோ நம்மைக் கூடாதபடி துறந்து போயினார். நாமோ அவரை மறக்கமாட்டாமல் மனத்திலே வைத்திருக்கின்றோம். இதனாலே நாம் பெறுவது என்ன? முன்னமே மாமை முதலிய மேனி அழகெல்லாம் அழிந்தோம. இப்பொழுது உள்ளத்திலே மிகுந்து கிடக்கின்ற நிறை முதலிய அழகையும இழப்போம். ஆகையால, என நெஞ்சே! அவரை மறந்து ஆற்றியிருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தாலே நாம் உயிர் வாழலாம."

துன்னாத் துறந்தாரை நெஞ்சத்து உடையேமா
இன்னும் இழத்தும் கவின். (௧௨௫௦)

மூன்றாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—௩. பகைதணி வினை (அல்லது) தூது—௧

களம்:—தலைமகன இல்லம்.
காலம்:—காரில் ஒரு பகல்.
கூத்தர்:—தலைமகன், தோழி, தலைமகள்.

தலைமகனுக்கு நண்பராகிய வேந்தர் இருவர், ஒருவரை ஒருவர் பகைத்து, போர் புரிவதற்கு நாள் கோலி இருந்தனர். அதை அறிந்த தலைமகன் "ஐயோ! இவ்விருவரும் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினால் எத்தனை உயிர்ச்சாதி சாகும்! எத்தனை ஆள் அழிவர்! இவ்வகைக்கேடு வராதபடி நான் தடுப்பேன்! என்நண்பரை நான் நேரேநின்று இரந்து கேட்டுக் கொண்டால், தமது பகை ஒழிந்து உறவாக

மாட்டாரோ?' என்று ஆராய்ந்து, அவ்வரசர் பகையைத் தணிபபதறகாக, தலைமகளைப் பிரிந்துபோகத் துணிந்திருந்தான். அதனை அவன் குளிர்ந்த சொல்லாலும பணிந்த செயலாலும் கண்டறிந்த தலைமகள் தினபம அடைந்து மனம் கலங்கினள். அக்கலக்கத்தைக கண்ட தலைமகன், தான் பிரியும குறிபபினன் அலலன் என்று தலைமகளுககு உணர்த்தித் தெளிவிக்கும்படி தோழியை அணுபபுகின்றன்.

தலை:—(தன்னிடம வந்து நின்ற தோழியை நோககி) "ஏடி! என் கண் துடைக்க வந்தாயா, அல்லது முகம் துடைக்கவா?— 'காதலர் வந்து சேர்ந்தார்; நமமைத் தேறறிக் கலந்தும இருக்கின்றார். இனி துன்பம ஏது? மகிழ்நதே இருக்கலாம' என்று எண்ணுகின்றாய். இவர் கூட்டத்திலே உள்ளது யாதென்று நீ தெரிய இல்லையே? நான் சொலலட்டுமா? இன்னொரு முறை இவர் பிரிவார்; அதனால் நாம் துன்பம் அடைவோம; அதை அரிதாக ஆற்றியும் இருப்போம். இவர் அன்பில்லாமையை நினைவோம—இவ்வளவையும் இவர் கூடியிருக்கின்ற கூட்டமே தெரிவிக்கின்றதே! இவர் நம்மை ஆற்றியும் போற்றியும் செய்கின்ற அனபெல்லாம் மூடிவிலே கொடுமையே விளைக்கும. இவர் காட்டுகின்ற அன்பு பிரிவதற்கே அடையாளம் அல்லவா ?

பெரிதாற்றிப் பெட்பக் கலத்தல் அரிதாற்றி
அன்பின்மை சூழ்வ துடைத்து (கஉஎசு)

—" அமமா! இவை—என் வளையல்கள்—எவ்வளவு உணாவுடையது கண்டாயா? அடி! நமது காதலர் பிரிநததை—நமமை உடம்பால் கூடியிருந்தே உள்ளத்தால் பிரிநததை-நமக்கு முன்னே தெரிநதுகொண்டதே!—இவா பிரிய எண்ணினார்; அதைக் குறிப பால் அறிநதேன்; நான் தெளிவாக உணர்வதற்கு முன்னமே என்தோள் மெலிந்தது; உடனே வளையும கழன்றது! இதோ! கண்டாயா?

தண்ணம் துறைவன் தணந்தமை நமமினும
முன்னம் உணர்ந்த வளை. (௧௨௭௭)

—" ஏடி! நேற்றே என் காதலா பிரிநது போயினா ஆம். நேற்றுத்தான். ஆனால். அநதப பிரிவுக்கு என் மேனி பசந்து எததனை நாள் ஆயிற்று தெரியுமா? ஏழுநாள்!—ஏழு நாளைக்கு முனனே இவா அன்பிலே எனக்கு ஐபம் தட்டியது! அப்பொழுதே என் மேனி பசந்தது. அன்று முதல் நேற்றுவரை ஐயத்திலே இருநதேன். இவர் பிரியக் கருதியிருப்பதை நேற்றே நான் துணிந்தேன். ஆகையால், இவர் நேற்றுப பிரிநத பிரிவுக்கு ஏழுநாளைக்கு முன்னே என் மேனி பசந்தது; இல்லையா?"

நெருநறறுச் சென்றார்ஏம் காதலர் யாமும்
எழுநாளேம் மேனி பசந்து. (௧௨௭௮)

தலைமகனுடைய பிரிதற் குறிப்பைத் தலைமகள் நன்றாக அறிந்திருக்கின்றாளென்று தெரிந்துகொண்ட

தோழி அவனிடம் திரும்பிச்சென்று, அவனைத் தனிமையில் கண்டு சொல்லுகின்றாள்.

தோழி:—"மன்னவ! நீர் சொல்லியபடியே என் தோழியிடம சென்று அவள் கலக்கத்தை ஒழிக்கப் பலவிதம் பேசினேன். என் பேச்சை அவள் கேட்கவே இல்லை. ஆனால், ஒரு குறிப்பு செய்தாள் — தன்னுடைய தொடியையும் தோளையும் அடியையும் நோக்கினாள்—கண்டீரா? 'வளையலே! அவர் பிரிய நான மட்டும் இவ்விடமே இருப்பேனானால் நீங்கள் நிற்பீர்களோ?' என்று முன்னே தொடியை நோக்கினாள். 'தோள்களே! வளையல் கழலுமபடி நீங்கள் மெலிந்து போவீர்களே!' என்று பின்பு தோளை நோக்கினாள். 'அடிகளே! தோள் மெலியாமலும் தொடி கழலாமலும் நீங்கள் அவர் உள்ள நாட்டுக்கு நடந்துசென்று காக்கவேண்டும்' என்று முடிவில அடியை நோக்கினாள். ஐய! இந்தக் குறிபபுக்குப் பொருள் உடன்போக்கே அல்லவா?"

தொடிநோக்கி மென்தோளும் நோக்கி அடிநோக்கி
அஃதாண் டவள்செய்,தது. (கஉஎக)

தலைவன்:—"ஆமாம். ஆ! உன் தோழியைப் புகழ எனகுத் தெரிய இல்லை. நங்காய்! இவளே, நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நற்குணமும் அமைந்த பெண்கள் நாயகம்! தனக்கு உள்ள பெண்மை மேலும் ஒரு பெண்மை உடையவள் இவள்! எப்படி தெரியுமா? நீயோ இவள் உயிர்த்

தோழி. இருந்தும், தன் காதல நோயை உனக் கும வாயால் சொல்ல இல்லை. கண்ணுல சொல்ல வும இல்லை. உன்னை 'இது தீர்க்கவேண்டும்' என்று இரக்கவும் இல்லை. உடன்போகக் கருதி னள். அதற்கு உதவியாகுமபடி தன அடியையே வேண்டுகின்றுள்? இவள் பெருங்குணத்தின் அரு மையைக் கண்டாயா?"

பெண்ணினுல் பெண்மை உடைத்தென்ப கண்ணினுற் காமநோய் சொல்லி இரவு. (கூஅo)

மூன்றும் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—கு. பகைதணி வினை—உ

களம்:—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஒரு [பொழில்.

சரலம்:—காரில் ஒரு மாலை

கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

தனது நண்பினராகிய பகை அரசர் இருவரைச் சந்து செய்விக்கக் கருதிய தலைமகன் தலைமகளை அன் புடைய மொழிகளால் தேற்றி, ஆதரம் கூறி, அவள் விடைபெற்றுப் பிரிந்து போயினன. போனபின்பு, தலைமகள் தனியே இருந்து அவன் பிரிவு சரியாமல் களர்ந்து பெரிதும் வருந்துகின்றுள். தோழி அவளைச் சார்ந்து ஆற்றுவிக்கின்றுள்.

தோழி:—"அம்மா! காதல் நோய் கொடியது! அது நீயைப்போல, தான் நின்ற இடத்தையே சுடும்!

அதற்கு இடம் தரலாகாது. ஆகையால், நீ ஆற்ற வேண்டாமா?"

த-ள்:—"அடி! ஆற்றுவது எப்படி! தீயினும் சாலக்கொடிய இதை ஆற்றுவது எப்படி? தீயானால், தன்னைத் தொட்டானைறிச சுடாது. மந்திரத்தாலாவது மருந்தாலாவது தமபிக்கப் பட்டாலும சுடாது. ஆ! இந்த நோயோ தனனை அகன்றாரை—உண்ணாமல ஒழிந்தாரை—தபபாமல் சுடும! இதற்கு ஒரு மருநதா? ஒரு மந்திரமா? எதுவும் இலலையே?'

தொடிற்சுடின் அல்லது காமநோய் போல
விடிலசுடல் ஆற்றுமோ தீ. (௬௧௫௯)

தோழி:—"அம்மா! நீ அழாதே. நீ பிரிவையேநினைநது ஓயாமல அழுகின்றதால் அயலாா அறிகின்றார்கள். உனககுத் துயரமே வளாகின்றது. ஆகையால், இங்கு உள்ளவா அறியாமல் மறைக்கவாவது வேண்டும. அலலது, அங்கு உள்ள காதலர் அறியத் தூது அனுப்பவாவது வேண்டும். இரண்டில் ஒன்று செய்யாவிட்டால் நமக்கு இன்பம் வராது"

த-ள்:—"ஏடி! மறைப்பதா, தூதுவிடுவதா—இவை இரண்டும் என்னால் ஆகாது! இந்த நோய் நேரத்துக்கு நேரம மிகுகின்றது! இதை அயல் அறியாமல் மறைப்பது எப்படி? இந்த நோயைத் தந்த காதலருக்கு இதைச சொல்லித் தூது விடலாமென்றால், அவர் 'இன்னும் இவள் இருக்கின்றாள்' என்று எண்ணுவாரே! அதனால், அது செய்யவும் நாணம் தருகின்றது. என்ன செய்வேன்?

கரத்தலும் ஆற்றேன் இந்நோயைநோய் செய்தார்க்கு
உரைத்தலும் நாணுத் தரும். (ககசுஉ)

—"ஐயோ? நாணமும் நோயும் என் மெலிந்த உடம்பைப் பின்னும் நலிகின்றதே! ஒன்றுக்கு ஒன்று வலியில் குறைகின்றதா? இவை இரண்டும் என் உயிரைக் காவடித் தண்டாக வைத்து அதன் இரு மூலையிலும் தொங்குகின்றதே. இவற்றின் பாரம் தாங்கமாட்டாமல் என் உயிர இற்றேவிடும்!"

காமமும் நாணும் உயிர்காவாத் தூங்கு மென்
நோன் உடம்பினகத்து. (ககசுஉ)

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட தோழி, தலைமகனுக்குத்தூது அனுப்புவதாகச் சொலலிப் பெயாகின்றாள். பிறகு சிறிது நேரம் கழிந்து திரும்பி வருகின்றாள்.

தோழி:—(தோழி தூதனிடாமை நோக்கி அவளோடு பிணங்கி) "கட்பு இன்பமே தருமாம். பகை துன்பமே தருமாம். ஐயோ! நட்பாயிருந்தே துன பத்தை விலக்காமல் இருக்கின்றவர் பகையாயிருந்தால் என்ன செய்வாரோ? என்னிடம் பகைகொள ளவும் இல்லை. இல்லாமலே, எனக்கு வருகின்ற துன்பத்தை விலக்காமல் விலகி நிற்கின்றீர்களே, அவர்கள் செய்கையை என்ன என்பேன்?"

அப்பின் எவனவர் மற்கொல் உயர்வரவு
நட்பினுள் ஆற்று பவர். (ககசுஎ)

இது கேட்ட தோழி, தலைமகனுக்குத் தூது அனுப்புகின்றாள்.

மூன்றும் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—கூ பகைத்தணி விளை—கூ.

களம்:—தலைமகன் இல்லதைச் சார்ந்த ஒரு கானல்.

காலம்:—முன்பனியில ஒரு மாலை.

கூதாரர்—தலைமகள், தோழி

தலைமகளை நெடுங்காலம் காணப்பெறாத தலைமகள், உடம்பு மெலிந்து மேனி பசலை பூத்தாள. ஒருநாள் அவள் மணல் மேட்டின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு பசப்பினால் தனக்கு உண்டாகிய வருத்தத்தை நினைந்து புலம்பினாள். அவளுடன் இருந்த தோழியும் அவள் பசலை மிகுதியை உற்று நோக்கி பிரிவற்றைச் சொல்லுகின்றாள்.

தோழி:—"அம்மா! உன் உடம்பெலாம் பசலையாயிற்று! எப்பொழுதும் பிரிவையே நினைந்திருக்கிறபடியால் இந்தப பசலைக்கு நீ ஆளாகினாயே—"

தலைவி:—(அவளோடு பிணங்கி) "ஆ! என்னைப பழிப்பாரை அல்லது பரிவாரை உண்டா? 'இவள் ஆற்றல் இல்லை; அழுகின்றாள்; பசக்கின்றாள்' என்று என்னைத் தூற்றவும் சிரிக்கவும் எத்தனை பேர் இருக்கின்றார்கள்! என்னையே நொந்துகொள்வதன்றி 'இவளைத் துறந்து போயினார்; தனபத்தில் விட்டார்' என்று அவரைக் கூறுவார் ஒருவருமே இல்லையே! என்ன செய்வேன்?

பசந்தாள் இவளென்பது அலால் அவர்தம்
துறந்தார் அவரென்பார் இல் (ககஅ)

—"அவரே நலலவரானால், என் மேனி பசநதே ஒழி யட்டும் —இநதப பிரிவின் கொடுமை, அறியா திருந்தேன. இருநத என்னை இதற்கு உடமபடுத் திப பிரிநதார அவா நன்மையிலே நிற்பவா — தவறிலலாதவா—ஆகவே வேண்டுவது! என் மேனி யும பசபபும யாது செய்தாலும என்ன?"

பசக்கமற் பட்டாங்கென் மேனி நயபபித்தார
நன்னிலைய ராவா எனின. (ககஅகூ)

இவ்வாறு தோழியோடு பிணஙகிய தலைமகள் தலைமகனிடததிருநது தூது வரககாணாமல மனம நொநது பேசுகின்றாள்.

த-ள்.—"என் காதலரைப்பற்றி யாதொரு சொல்லும எனக்கு இனிமையே தரும். என்னால விரும்பப படும் அவரிடமிருநது வருகின்றது எவவகைப பட்ட சொல்லானாலும, அதைக் கேட்கவே நான் விரும்புகின்றேன். நான் விரும்பி என்ன பயன்? ஒரு சொல்லும்பெற இல்லையே! பெறாமலே பிரிவாற்றி உயிர்வாழ்கின்றேனே! நானே கொடிய வள். என்னைப் போன்ற பெண்கள் உலகத்தில் உண்டா? இல்லை; இலலை.

வீழ்வாரின் இன்சொல் பெறாது உலகத்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல். (ககஙஅ)

—"அவர்—என்னால் விரும்பப்பட்டவர்—என்மேல் அன்பில்லாதவர் ஆனாலும் ஆகட்டும். அதனால் என்ன? அவரிடமிருந்துவருகின்ற யாதொரு சொல்

லும் என் செவிக்கு இனியதே! 'வாரேன்' என்று சொல்லி அனுப்பினாலும் அதுவும் எனக்கு இனிதாய் ககும் ஆனால், அதுதானும் வரக்காணேனே! என்ன செய்வேன்?

நசைஇயார் நல்கார் எனினும் அவர்மாட்டு
இசைமம் இனிய செவிக்கு (௧௧௯௯)

—(தன் நெஞ்சை நோக்கி) "என் நெஞ்சே! அவர் தூது வர இல்லை என்று நீ அவருக்குத் தூது அனுப்ப எண்ணுகின்றாய். நீ சொல்லப்போவதோ, அளவில்லாத நோயாகும். அதைக் கேட்பவரோ, உன்னோடு உறவில்லாதவராகும். இது முடியும் சாரியமா? முடிந்தாலும் பயன் இல்லை. இதில் முயலாமல் விடு. முயலாமல் விட்டு, உனக்குத் துயரம் செய்கின்ற கடலைத் தூர்க்க முயலு. அது உனக்கு எளிதாகும்."

உறாக்கு உறுநோய் உரைப்பாய் கடலைச்
செறாய் வாழி நெஞ்சு. (௧௨௦௦)

மூன்றாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—௩. பகைதணி வினை—௪.

களம்—தலைமகன் தங்கியுள்ள பாசறை.
காலம்—முன்பனியில் ஒரு பகல்.
கூத்தர்:—தலைமகன், பாங்கன்.

தலைமகனிடமிருந்து 'தூது இன்று வரும்; நாளை வரும்' என்று தலைமகள் எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

பார்த்திருந்த பலநாளும் கழிந்தது. ஒரு சொல்லும் வர இல்லை. அவளுக்குத் துன்பமே வளர்ந்தது. கடைசியில், 'இத்துன்பம் இனி வளர்ந்தால இவள உயிர் வாழமாட்டாள்' என்னும்படி அவ்வளவு மிகுந தது. மிகுந்த துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாத தலை மகள் தனது நோயை அறிவித்து வரும்படி பாங கனைத தலைமகனிடம் அனுப்பினள். அனுப்பப பட்ட பாங்கன் தலைமகனைப் பாசறையில் சென்று கண்டு தூது உணர்த்தி நிற்கின்றன

தூ-னின்:—(பாங்கனை நோக்கி) "ஏல! காதல் மிகவும் இனிது! தேனைப் பாக்கிலும் இனிது! தேன் உண்டபோது அலலது மகிழ்ச்சியைத தராது. காதலோ, கூடியிருநது உணகினற காலதது மம இன்பம் செய்யும்; பிரிநத காலத்தும முன் உண்ட இன்பததை நினைநதாலும் அதுபொழுது பெற்றற போலவே நீஙகாத பெருமகிழ்ச்சி செய்யும. இதோ! நான் தனியே இருககின்ற இடபொழுது முன உண்ட இன்பத்தை இடைவிடாது நினைதலே இனனும உயிரவாழ்கின்றேன.

உள்ளினும தீராப பெருமகிழ் செய்தலால்
கள்ளினும காமம இனிது. (கஉ0க)

—"நமமால் விரும்பப்பட்டவரை நாம் பிரிந்தால் துன்பம் வருமாமே இது உண்மையா? ஏட! அவர் மேல் காதல் இருநதால், அவரை நாம் மறப் போமா? மறவாமல் நினைக்கின்ற நமக்கு பிரிவி னால் வருகின்ற துன்பமும் உண்டாகுமா? ஆதலால்,

காதலே எப்படியும் இனிது! அது கூடியகாலத்தும் இனிது; நீங்கிய காலத்தும் இனிது.

ஏனைத்தொன்று இனிதேகாண் காமம்தாம் வீழ்வார நினைப்ப வருவதொன்று இல். (௧௨௦௨)

மூன்றாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—௩. பகைதணி வினை—௫

களம்:—தலைமகன இல்லத்தைச்சார்ந்த ஒருபொழில்.
காலம் —முனபனியில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் —தலைமகள், தோழி

பாங்கனைத் தலைமகனிடம தூது அனுப்பிய தலைமகள், சிலநாள மனம தேறி இருநதாள். பின்பு தலைமகனிடமிருந்து ஒரு சொல்லும வரக் காணாமல வருததம மிகுநது வாடிப் புலமபினாள. தோழி, அவள அருகே இருநது வற்புறுததுகின்றாள்.

தோழி·—(தலைமகள கண்ணைத் துடைத்து) "அம்மா! நீ அழுகின்றதால பயன் என்ன?உன் இன்னுயிரும் கழிகின்றது. நீ பிரிவு ஆற்றவேண்டும்."

தலை:—"ஏடி! அவர் பிரிந்ததற்கா நான் அழுகின்றேன்? என்னடி!—முன்பெல்லாம் 'நாம் இருவரும் வேறலல' என்று சொலவார. அவ்வளவு அன்புடையவர் இன்று என்னைத துறந்து விட்டாரே! 'பின் வருகின்றேன்' என்று பிரிந்தார், பிரிந்தவர் இன்னும வர இல்லை; வராவிட்டாலும ஒரு சொல்லாவது அனுபபினாரா? இபபடி அவர் அன்பில்

லாத குணத்தை நினைக்க நினைக்க என உயிர் கழி
கின்றது அதுவன்றி வேறல்ல.

விளியும்என் இன்னுயிர் வேறல்லம் என்பார்
அளியின்மை ஆற்ற நினைந்து (௧௨௦௯)

—(வானத்துள்ள மதியை நோக்கி) "நிலாவே! நான்
ஒன்று வேண்டுகின்றேன்.—அவர் என் நெஞ்சிலே
இடைவிடாமல் இருக்கின்றார். இருந்தே, என்னை
விட்டுப் போயினார். அவரைக் காணவே எனக்கு
விருப்பம் மிகுகின்றது. ஆகையால், நீ மறையாமல்
காய வேண்டும். நீ காயவாயானால், அவர் கண்
உன்னைக் காணும். என் கண்ணும் உன்னைக்
காணும் அப்பொழுது எங்கள் இருவர் கண்ணும்
உன்னிடத்தே சேரும். இவ்வாறு நான் என் கண்
அளவாவது என் காதலரை எதிர்ப்படும்படி நீ
மறையாதொழிய வேண்டும்."

விடாது சென்றாரைக் கண்ணினால் காண்ப
படாதி வாழி மதி. (௧௨௧௦)

இவ்வாறு காதல் மிகுதியினால் உண்டான கை
கடந்த துன்பத்தோடு தலைமகனை நினைந்து புலம்பிய
தலைமகள் கண் அயர்ந்து சிறிது நேரம் உறங்குகின்
றாள் அவ்வுறக்கத்திலே தலைமகன் தூது வந்ததாக
ஒரு கனவு காணுகின்றாள். கண்டவுடனே கண் விழி
த்து எழுகின்றாள்.

த-ள்:—"ஆ! என் கனவுக்கு என்ன விருந்து செய்வே
ன்?—நான் வருந்துகின்றதையும் அறிந்தது. அந்த

வருத்தம் தீர என் காதலரிடம் சென்றது சென்று, அவர் அனுப்பிய தூதையும் ஏற்று என்னிடம் வந்தது! இந்தக் கனவுக்கு விருந்தினருக்குச் செய்யும் உபசாரம் யாது செய்யலாம்? ஒன்றும் தெரிய இல்லையே!"

காதலர் தூதொடு வந்த கனவினுக்கு
யாதுசெய் வேன்கொல் விருந்து (௧௨௧௧)

இவ்வாறு கனவு கண்டு களித்த தலைமகள், நனவிலே இருந்த நினைவின் மிகுதியே நனவாகத் தோன்றியது என்றும், தலைமகனிடத்திருந்து மெய்யே தூது வர இல்லை என்றும் தெளிகின்றாள். தெளிந்து அவனுக்குத் தூது விடும்படி கருதுகின்றாள்.

த-ள் —"என் கண்கள்—முன்னே கயல்போலும் அழகாய் மை எழுதியிருக்குமே!—இந்தக் கண்கள் நான் இரந்து கேட்டுக்கொண்டால் உறங்குமோ?—உறங்குமானால், கனவிலே காதலரைக் காண்பேன். கண்டால், அவர்க்கு நான் ஆற்றியிருக்கிறேனென்பதை நானே விரிவாகச் சொல்லுவேன்.—தூதரிடத்தே சொல்லாமல் அடக்கியதையும், கருங்கச் சொல்லியதையும் எல்லாம் நன்றாக விரித்துச் சொல்லுவேன். ஐயோ! இனி இந்தக் கண்களும் உறங்காது; நானும் சொல்லமாட்டேன்

கயல்உண்கண் யான்இரப்பத் துஞ்சின் கலந்தார்க்கு
உயல்உண்மை சாற்றுவேன் மன். (௧௨௧௨)

இவ்வாறு அழுது தலைமகள் கண்ணும் தோளும் முதலிய உறுப்புகள் அழகு அழிகின்றாள்.

தோழி:—(தலைமகள் வேறுபாட்டைக் கண்டு) "அம்மா! உன் கண்கள் எவ்வளவு ஒளி இழந்துபோயின; பார். காதலர், துன்பமெல்லாம நமகேகே வைத்தார். தாம் தூரதேதே சென்றார். அவரையே நீ நினைந்து அழுகின்றாய்.—முன்னே நறுமலாகள் உன்கண்ணே நோக்கி நாணும். இன்று, அமமலாகளோ நோக்கி உன் கண்கள் நாணிவிட்டன. ஐயோ! இதைக் கண்டவாகள காதலரைக் கொடுமை கூறுவாரே!

சிறுமை நமக்கொழியச் சேட்சென்றார உள்ளி
நறுமலர் நாணின கண். (கஉஙக)

—"மேலும, உன் கண்கள் பசநது விட்டன. அனறி, நீரையும சிந்துகின்றன. ஐயோ! இப்படி செய்வது காதலா கொடுமையைப பிறருக்குத் தூற்றுவது போலிருக்கின்றதே! இது நமக்குத் தகுமா?

நயந்தவர் நல்காமை சொல்லுவ போலும
பசந்து பனிவாரும் கண். (கஉஙஉ)

—"அன்று—காதலர் நம்மை மணந்த நாளிலே—இன்பம் மிகுதியால் உன் தோள்கள் பூரித்தன; இன்று—அவர் நமமைப பிரிந்த நாளிலே—இதோ இவ்வாறு பிரிவை அறிவிப்பதுபோல மெலிந்து கிடக்கின்றன. அன்று பூரித்து இன்று மெலிந்தால் இரண்டையும் கண்டவர் இரக்கமின்றி அவரைக் கொடுமை கூறமாட்டாரா? இனி, நாம் ஆற்ற வேண்டும்!

தணந்தமை சால அறிவிப்ப போலும
மணந்தநாள் வீங்கிய தோள். (கஉஙங)

—"அம்மா! உன் தோள்கள் அன்று—துணைவர் நீங்கியபோது—அவரால் பெற்ற செயறகை அழகும் இழந்தது; பழைய இயற்கை அழகும் இழந்தது. அவர அன்பிலலாமல் பிரிநதாரென்று எல்லோருக்கும உணர்த்திவிட்டது. இன்று, அதற்கு மேலே தம பெருமையும் இழந்தது—மெலிநதுபோயிற்று. வளையும கழன்றது. அவர் சொல்லிப்போன பருவததில் திரும்பி வாராத பொய்யரென்று உணர்தது கின்றது. இவை இப்படி செய்யலாமா?

பணைநீங்கிப் பைந்தொடி சோரும் துணைநீங்கித்
தொல்கவின் வாடிய தோள்.

—"அம்மா! உன் தோள்கள், ஆ! மிகவும் கொடியது! 'தழுவின கை தளர்நதாலும் தரியாள் இவள்; நெடுங்காலம நீங்கினால் கலங்குவாள்' என்று நினையாத கொடியா ஆனாலும், அவா கொடுமையை அவருக்கே உரைக்கின்றதே! வளைகளும் கழன்றது, பழைய இயற்கை அழகும இழந்தது. அவரோடு கலந்த இநதத் தோள்களே அவரைப் பழிப்பதானால் அயலாரைச் சொல்ல வேண்டுமா? நாம் மறைபபது எபபடி?"

கொடியார் கொடுமை உரைக்கும் தெரிடியொடு
தொல்கவின் வாடிய தோள்.

இவ்வாறு 'உன் அவயவங்கள் எல்லாம் அழகு அழிந்து தலைமகனுடைய கொடுமையைத், தூற்றுகின்றன; அவை அப்படி தூற்றுதபடி நீ ஆற்றவேண்

டும்' என்று தோழி தலைமகளை வற்புறுத்திக்கூறினாள். அது கேட்ட தலைமகள், தனக்குப் பற்றுக்கோடாகிய நெஞ்சோடு தன் ஆற்றாமை தீரும் வகை நாடுகின்றாள்.

தா-ள் —"நெஞ்சே! இந்த நோய் ஒன்றினாலும் தீர்ந்து. தீரும் மருந்தாவது ஒன்றை இதுவரையும் நான் தேடியும் தெரிந்திலேன். நீ ஏனைந்தறிந்த ஒன்றை சொல்லாயோ? அது எப்படிப்பட்டதானாலும் — யாதொன்றானாலும் — உயிரிலும் சிறந்த நாணத்தை விட்டுச் செய்வதேயானாலும், நோய் தீர்வதானால் செய்கின்றேன்.

நினைத்தொன்று சொல்லாயோ நெஞ்சே எனைத்தொன்றாலும்,—எவ்வநோய் தீர்க்கு மருந்து (௧௦௪௧)

நான்காம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—௨. நுணை

களம் —தலைமகன் இல்லம்.
காலம் —வேனிலில் ஒரு காலை.
கூத்தர் —தலைமகள், தோழி.

தலைமகனுடைய நண்பனாகிய ஒரு வேந்தனைப் பகை வேந்தர் எதிர்த்துத் துன்பம் செய்தனர். அது கேட்ட தலைமகன், தன் நண்பனுக்குத் தான் துணையாகச் சென்று அவன் துன்பத்தை ஒழிக்க வேண்டுவது தனக்குக் கடமையென்றும்; அவன், தனது உற்ற நண்பன் ஆகையினால் தானே செல்ல வேண்டு

வது தகுதியென்றும் எண்ணிக் துணிந்தான் துணிந்தவன், தன் கருத்தைத் தலைமகளுக்குத் தெரிவித்தால், அவள், தனனை நீங்கிப் போகாமல் தடுக்கவும் கூடுமென்று அஞ்சினான் அஞ்சி, அப்படி செய்யாமல், சோழியைத் தனிமையில் கண்டு 'நங்காய்! நான் இப்பொழுது என் கண்பனுக்கு உற்றிடத்து உதவியாகச் செல்லவேண்டும், சென்றாலும், சில நாளிலே வீனை முடித்து விரைவிலே திரும்பிவிடுவேன்; நீட்டிக்கு நில்லேன் நான் வருமவரையும், உன் தோழியை நீ ஆற்றிக்கொண்டிரு' என்று சொல்லி அவள் விடைபெற்றுப் போயினான் போக, அவன் பிரிவைத் தலைமகளுக்குத் தகப்படி உணர்த்தி அவளை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தாள் தோழி. ... ஒருநாள், முன்னெல்லாம் தானும் தலைமகனும் ஓடியும் ஆடியும் உலாவிப் பழகிய பொழிலிடத்தே 'தலைமகள் வந்து புகுந்தாள் புகுந்து, முன்னே அவனுடன் இருந்து கண்டதும் உண்டதுமாகிய எல்லாவற்றையும் நினைந்து, கவலை வளர்ந்து புலம்புகின்றாள். உடன் இருந்த தோழி, அவளுக்குத் தேற்றுமொழி சில சாற்றுகின்றாள்.

தோழி —(தலைமகள் வருந்துவதை நோக்கி) "அம்மா! மகளிரைக் காதலர் அற்நோக்கிப் பிரிவார். பிரிந்த போது அம்மகளிர் பலரும் பிரிவாற்றி இருப்பார். உலகில் இது வழக்கம். தோழி! நீ மட்டும் அப்படி செய்ய இல்லை.—"

த-ள்:—"ஆமடி! நீ சொல்லுகின்றது மெய்யே! காதலர் 'பிரிகின்றேன்' என்றால் அதற்கு உடன்படு

வார. பிரிகின்றபோது, உண்டாகும அல்லலையும் அடக்கிக்கொள்வார. பிரிதால், அப்பிரிவையும பொறுத்துக்கொளவார. பினனும தனியே இருந்து உயிரவாழ்வார. இவவகையான பெண்கள, உலகதது்ப் பலர் உண்டு!—ஏடி! இது ஒனனும என்னல் ஆகாது!—பிரியுமு முன்னே மறறை நாளை விட அதிகமாக எனனை அவா பாராட்டுகினறார். அநத இனபத்தை அடைநது, உடனே அதை தினபம அடையும்படி பிரிவுககு உடமபடுவேனை? பிரிகின்ற போது 'இவர் செலலுகின்ற நாட்டிலே இவருக்கு என்ன உண்டாகுமோ? இவர வருமவரையும நாம எப்படி பொறுத்திருபபோம்? இவர வருவது தான் எநநாளோ?' என்று இவவாறு என்மனதது பிறககின்ற அல்லலுக்கு ஓர ஆளவிலலை. பிரிதால், என உளளத்தைக் காதலநோய் வருததுகின்றது! உடமபைச் சநதிரன் சுடுகினறது; தென்றல எரிக்கின்றது; குயிலும குழலும கொடுமைசெய்கின்றது! இத்தனையும பொறுததுக்கொண்டு எபபடி பிழைப்பது? இனி, நான் உயிர வாழமாட்டேன்!"

அரிதாறறி அல்லல்நோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
பின்னிருநது வாழ்வார் பலர். (ககசுo)

தோழி:—"என்னடி! உன்னைப்போன்ற மகளிர் காதற் கடலில் அழுந்துவார்களா? அழுந்தினாலும், அதை ஏற்ற புணை கொண்டு நீநதி ஏறுவாகளே! நீ அது--"

தலை:—"அடி! அவை இரண்டும் யாவர்க்கும் உண்டு. ஆனால், எனக்கு உண்டாகின்றது காதற் கடலே!

இதை நீநதும் புணையும் எனக்கு இல்லை. புணையாக வேண்டிய நீயும தூதுவிட்டுத் துணைசெய்கின்றாயா? இலலையே!"

காமக் கடல்மன்னும் உண்டே அதுநீந்தும்
ஏமப புணைமன்னும் இல். (கககூச)

தோழி:—"நானோ துணையாக வேண்டும்? உன் நிறையைப் புணையாகவைத்து அதை நீநீநதக்கூடாதா?"

த-ள்:—"நான் நீந்தாதவளா? அநதக் காதலாகிய மிகுந்த கடலை நீநதியிருக்கின்றேன். நீநதியும், அதற்கு ஒரு கரை காணேன. கரை காணாக் காலம எது தெரியுமா? எலலாரும் உறங்குகின்ற பாதியிரவு. அந்தப் பாதி யிரவிலே அதற்கு ஒரு துணையும் இல்லை. நீயும் இல்லையே? நான் ஒருததியே துணையாயினேன்! ஆகியும் இறந்துபட்டுப பிழைத்துப் போகாமல், இன்னும் இருக்கின்றேன்! இநதப் பாவத்தின் பயனைப் பார்த்தாயா?"

காமக கடும்புனல் நீந்திக் கரைகாணேன்
யாமத்தும் யானே உளேன். (கக்கூஎ)

தோழி:—"அம்மா! அவர் கொடுமையை நாம் மறைக்க வேண்டாமா? நீ ஆற்றவேண்டும் அல்லாவிட்டால், அவரை இவ்வூா பழித்துவிடும்!"

த-ள்:—"அடி! நான் என்ன செய்வேன்? என கண்கள் அவரைக் காண விரைகின்றதே! அவர் கொடுமையை நான் மறைத்தாலும் இவை தம்பட்டம் கொட்டுகின்றதே!—வெளிப்படுத்துகின்றதே! இப்

படிபபட்ட கண்ணையுடைய எனக்கு என் நெஞ்சிலே எதையும அடககமுடியுமா? என் அகத்தி லுள்ளதை இவ்வூராக்கு அறிவது அரிதலல!"

மறைபெறல் ஊராக கரிதன்றால எமபோல்
அறைபறை கண்ணா அகதது. (ககஅ0)

இவ்வாறு என்ன சொல்லியும தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள் ஆகவே, அவளை ஆறறுவிததறபொருட்டாகத தோழி, தலைமகனுடைய உயாந்தகுணஙகளைப் பழிததுப பேசுகினறாள. தலைமகள் அதை—அநதப பழிபபேசசை—செவி பொறுககமாட்டாமல வருநதுகினறாள.

த-ள் —(தலைமகனைப பழிதத தோழியை நோககி) "ஏடி! அவா வர இலலை என்று நான் வருநதுகின்றேன்?—நான் ஆறறியிருந்தாலும், என் தோள மெலிகின்றது — அதனால் வளையல் சரிகின்றது. அதைக கண்டு, நீயும அவரைக 'கொடியவா' எனறு கூசாமல தூறறுகின்றாய். நான அது பொறுக்கமாட்டாமலே என உள்ளே நோகின்றேன். வேறென்னடி?"

தொடியொடு தோள்நெகிழ நோவல் அவரைக்
கொடியர் எனக்கூற நொநது. (கஉஙசு)

[பின்னும் தலைமகனைத் தோழி பழிககின்றாள.]

த-ள்:—(தோழியோடு பிணங்கி) "அன்று என்மேல் வைத்த காதலால் உன்னோடு அவர் நட்பு பூண்டார். தமது குறை கூறி, உன்னை வேண்டிக்

சொண்டார். உனனுடைய உதவிபெற்று என்னைக் கூடினார். அவ்வளவு அன்புடையவர் இன்று அற்நோசகிப் பிரிந்திருக்கின்றார் அவரை நீ,—அவ்வோடு நட்புடைய நீ—தூற்றுச்சலாகுமா? என்னை 'இவள் தேமல் படாரசாள்' என்றாமல் 'தேமலே ஆயினாள்' என்றாலும் அதைக் கேட்டுக் கொள்வேன்—என்னை எவ்வளவு பழித்தாலும் பொறுத்துக்கொள்வேன். அவரையும் பழிக்க மனம் தாளேன்!

பசப்பெனப் போப்பெறுதல் நன்றே நயப்பித்தார்
நல்சாமை தூற்றார் எனின். (௧௧௯௦)

—"ஆ! என் காதலர், என் நெஞ்சை விட்டு நீங்காமல் நிலைத்திருக்கின்றார். நான் உறங்கும் பொழுது, என் தோள்மேல் வந்து துயிலுகின்றார் நான் விழிக்கும் பொழுது பழையபடி என் நெஞ்சிலே ஓடி நிலைக்கின்றார்—ஒருகாலும் என்னை விட்டுப் பிரிந்தறியாதவரை, ஐயோ! இப்படியும் நீ நோவத்தகுமா?

துஞ்சுங்கால் தோள்மேலா ஆகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்தா ஆவா விரைந்து (௧௨௧௮)

—"என் காதலர் எல்லாரும் காண நன்விலே வருகின்றவர் அல்ல. யாரும் அறியாமல் என் கனவிலே வந்து என்னைக் கண்டு பாராட்டுகின்றார். நீ கொடுமை கூறலாகுமா? உனக்கும் ஒரு காதலர் இருந்தால் அவரை நீ கனவிலே காணலாம். அப

பொழுது என் காதலர் என்னை நனவிலே வந்து பாராட்ட இல்லையென்று அவரை நீ நோவமாட டாய்.

நனவினுள் நல்காரை நோவர் கனவினுள்
காதலாக் காண் தவா. (கூசுகசு)

—(தோழியோடு பின்னும் பிணங்கி அவளே வேறுகக் கருதி) "ஐயோ! இவ்வூர் மகளிர்க்குக் கண் இலையா? 'நனவிலே நமமை நீங்கினார; நீங்கினர்' என்று என் காதலரைத் தூற்றுகின்றார்களே! அப்படி தூற்றுகின்றவர்கள், கனவிலே அவர் நீங்கா மல வருகின்றதைக கண்டறிவாரோ? நானென்றும் தானென்றும வேற்றுமை இல்லையானுல் நான் கண்டதை அவரும் கண்டறிவர். வேற்றுமை உள்ள இவர் அவர் வருவதைக் காணமுடியுமா?

நனவினுள் நங்நீத்தார் என்பர் கனவினுல
காணுகொல் இவ்வூ ரவர். (கூசுஎ)

—(தன் நெஞ்சைநோக்கி) "நெஞ்சே! 'கொடியவ ரெனறு இவ்வூரார் கூறுகின்றவரிடம செலலு. சென்று, என் தோளினுல் விளைகின்றஆரவாரத்தை எல்லாம் சொல்லு —என்னுடைய தோளகள் தாமே மெலிகின்றதையும், அதை நோக்கி அயலார் பழிக்கின்றதையும, மேலும் அதனுல் ஆற்றுமை மிகுகின்றதையும் ' ஒன்றும் விடாமல் அவருக்குச சொல்லு. உன் சொல்லைக் கேட்டவுடனே அவர் இங்கே வருவார். வந்தால், இவை மு

நீங்கும். நீங்கி, நீ தருகுத காலத்தில செய்த நன் றியை நான் தப்பாமலே பெறுவேன்! நீ அதன் பயனெல்லாம அடைவாய்! ”

பாடு பெறுதியோ கெளசே கொடியார்க்குளன் வாடுதோள் பூசல் உரைத்து (கூஎஉ)

தோழி:—(பிணங்கியிருக்கும தலைமகளை நோக்கி) “அமமா! நீ தெய்வக் கற்புடையவள். ஆமாம். நான் காதலரைப பழிக்கினறேனென்று அவர் கொடுமையை எனக்கும் மறைக்கின்றாயே? இந்தக் குணம யாருக்கு வரும்?—உன்னைப போன்ற சற் புடையவர உன்னை மேலாக மதிபபார்—கொண் டாடுவார! உனக்கு வேறென்ன வேண்டுமு?”

த-ள்:—“எடி! அவர—சுற்புடையவர—என்னை மதித தமை எனககு என்ன உண்டு? நான ஒரு பாவி! நான விரும்புகினற காதலரே எனனை விரும்ப இலலை! கணவரால விழையபபடாத மகளிர யாவ ரால் எது பெற்றும பெறறவராவார? ”

வீழப படுவார கெழிலா தாமவீழ்வார வீழப் படார எனின். (ககஙச)

தோழி:—“அமமா! அவர்மேல் அளவறற ஆசையுடை யவள் நீ! அதனலதான், அவர மனம அறிந்து, மகிழ்ந்திருகின்றாய!”

த-ள்.—“ஆமாம்! நான் அவர்மேல ஆசையுடையேன. அதனல் நான் பெற்றது என்ன? துன்பம் தானே!

நாம அவரை ஆசைப்படுவதுபோல அவரும நமமை ஆசைப்படாவிட்டால நமக்கு என்ன செய்யப போகிறார்? ஆசையிலலாதவா நமககு என்ன இனபததைச செய்வார்?'

நாமகாதல கொண்டார நமககெவன் செய்பவோ
தாமகாதல சொனனாக கடை. (ககஙரு)

—"ஆ! காதல ஆணிடததும துன்பம! பெண்ணிடததும துனபம! ஓரிடததே மட்டும இருபபதானால அது துன்பமே தரும!—காவடிததண்டின் இரு முனையிலும பாரம கலநதிருநதால்— ஒத்திருநதால—சுமபபவனுககு இனிதாகும. அதுபோல ஆணிடததும பெண்ணிடததும் காதல் ஒரே அளவாக ஒததிருநதால அபபொழுதே அதுஅவருககு இனிதாகும! பாரடி! என்னிடததில உணடாகிய காதல அவரிடததிலும உண்டானால நான் இபபடி துன்பம அடையக் கூடுமா?

ஒருதலையான் இன்னாது காமம்காப் போல
இருதலை யானும் இனிது (ககஙசு)

—"ஏடி! ஆணிடத்திலாவது பெண்ணிடத்திலாவது விருபபு வெறுப்பு இல்லாதவன் காமன்.—இருவரையும் ஒரு கண்ணாகப பார்ப்பவன். ஐயோ! இன்று, அவனும் என்னிடததே வேறு பட்டான! என்னிடததேயே நின்று போர் புரிகின்றான். என் பசபபின் துயரத்தையும் பாரான். என் தனிமையின் துயரத்தையும் பாரான். எனக்குத் துன்பத்

தையே செய்கின்றன. இனி, நான் பிழைப்பது எப்படி?"

பருவரலும பைதலும காணன்கொல் காமன்
ஒருவர்கண் நின்றொழுகு வான். (ககசுள)

நான்காம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—சு துணை

களம்:—சுலீமகன் தங்கியுள்ள பாசறை.
காலம்—வேனிலில் ஒரு மாலை.
கூத்தர்:—

தனது நண்பனுக்குத் துணை செய்ய வேண்டிப் பிரிந்த தலீமகன், சில நாளிலே தன் நாட்டுக்குத் திரும்பிவிடலாமென்று எண்ணினான். எண்ணியபடியே அவன் செய்யக் கூடாதாயிற்று. அவன் எடுத்துக் கொண்ட கருமம் விரைவிலே முடிய இல்லீ. காலம் நீட்டித்தது. நீட்டித்தபோது, அவன் தனிமையிலே இருந்து தலீமகளீ நினைந்து தன்னுள்ளே புலம்புவானுகின்றன்.

தன்:—(பொழுதுமறைந்து மாலீ வருகின்றதை நோக்கி) "ஏ! மாலீபபொழுதே! நமது நண்பனுகிய வேந்தன் போர்செய்து விரைவிலே வெல்ல வேண்டும். நாம் எடுத்து வந்த வீனை இன்றே முடிய வேண்டும். அப்பொழுது நாமும் நம் வீனேவியைச் சென்று கூடுவேம். அவ்விடத்தே வருகின்ற உனக்கு விருந்தும் செய்வேம்!

வினைகலந்து வென்றீக வேந்தன் மனைகலந்து
மாலை அயர்கம் விருந்து. (கஉசூஅ)

—"ஐயோ! 'நமது காதலர் நெடுந்தூரம் சென்றார். அவர் என்றைக்கு மீண்டு வருவார்? அவர் திரும்பி வருவதாகக் குறித்துப்போன நாள் என்று வரும்? என்று வரும்?' என்று அந்த நாளையே மனதிலே வைத்து ஏங்கிக்கொண்டிருப்பார். அது வரும் வரையும் உயிர் தாங்கி வாழ்வார். பாவம்! அப்படி வருந்துகின்ற மகளிர்க்கு ஒருநாள பலநாள் நெடிதாகக் காட்டுமே? அவர் எப்படி ஆற்றுவார?

ஒருநாள் எழுநாள்போல் செல்லும்சேட்சென்றார்
வருநாள் வைத்தேங்கு பவர்க்கு (கஉசூகூ)

—"நமது காதலி நம் பிரிவினை ஆற்றாமல் உள்ளம் உடைந்தால் இறந்துபடுவாள். இறந்து பட்டால் நம்மைப பெறுவதாலும என்ன? அலலது பெற்றாலும என்ன? அல்லது மெய்யுறக் கலந்தாலும என்ன? இவை ஒன்றாலும் அவளுக்குப பயன் இல்லை. அவள் இறந்துபடுமுன் நாம் செல்லவேண்டும்!"

பெறின்என்னும் பெற்றக்கால்என்னும் உறின்என்னும்
உள்ளம் உடைந்துஉக்கக் கால். (கஉஎ0)

இவ்வாறு வருந்தியிருந்த தலைமகனுக்கு வினை முடிந்தது. 'வீட்டிற்குத் திரும்பவும் எண்ணினன். எண்ணி, முன்னொருகால் தலைமகளிடம் நிகழ்ந்ததை நினைத்துத் தன்னுள்ளே சொல்லுகின்றான்.

—"ஒரு காள் என் காதலியை உடம்பு இரண்டும் ஒன்றாகும்படி இறுக முயங்கி இருந்தேன். இப்படி இருந்தால் இவளுக்கு நோகுமே என்று எண்ணித் தழுவிய கையைச் சற்றே அவிழ்த்தேன். அவ்வளவு நெகிழ்ச்சியும் அவள் பொறுக்க இல்லை. பாவம்! பைந்தொடிப் பேதை உடனே அவள் நெற்றி பசந்தது. அத்தன்மையாகிய நெற்றி இந்தப் பிரிவுக்கு என்ன செய்யுமோ?

முயங்கிய கைகளை ஊக்கப் பசந்தது
பைந்தொடிப் பேதை நுதல். (கஉ.அ)

—"அவ்வாறு என் தழுவிய கை சிறிது வழுவிய போது எங்கள் இருவர் உடம்பும் சற்றேவிலகியது; இடையே சிறுகாற்று நுழைந்தது. அந்த மென் காற்று புகுந்ததும் அவள் பொறுக்க இல்லை. பாவம்! பேதை அவள்! உடனே அவள் குளிர்ந்த கண் பசந்தது. அத்தன்மையாகிய பெரிய கண்கள் இந்தப் பிரிவுக்கு என்ன செய்யுமோ? நான் காடும் நாடும் மலையும் கடந்து வந்திருக்கிறேனே?

முயக்கிடைத் தண்வளி போழப் பசப்புற்ற
பேதை பெருமழைக் கண். (கஉ.ஙு)

—"அவள் நெற்றிப் பசலையைக் கண்டு அவள் கண் பசப்பானது துன்பமுற்றது. 'தழுவிய கைகள் நழுவிற்று; இரண்டு மெய்யும் நீங்கிற்று; சிறு காற்று இடையே நுழைந்தது. இதுவரையும் நான் பசந்திலேன். என் நெஞ்சே வன்னெஞ்சு! முயங்கிய கை நெகிழ்ந்ததும் நெற்றி பசந்ததே! அதுவே

மென்மையுடையது!' என்று நெற்றிப் பசபபை நோக்கி கண் பசபபு வெட்கம் அடைநதது மூயங் கிய அன்றே அவள் உறுபபுக்கள் இப்படி ஆயின வே! பிரிந்த இன்று அவை ஒன்றுக்கு ஒன்று மூற், பட்டு அழுகு அழியாதா? ஆகையால நாம் விரை நது சென்று அவளைச் சேரவேண்டும்!"

கண்ணின் பசப்போ பருவரல எய்தின்றே
ஒள்நுதல் செய்தது கண்டு. (சஉசo)

ஐந்தாம் ஆண்டு

பொருட்பிரிவு—க பொருள

களம்:—தலைமகன் இல்லம்
காலம்:—முன்பனியில் ஓர் இரவு.
கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

"இம்மை இன்பமும் மறுமை இன்பமும் எளி தாக அளிக்கத் தக்க பலவகைப் பொருளும் நான் படைத்திருக்கின்றேன். படைத்தும் என்ன பயன்? இது என் இன்பத்திற்குத் துணையாகுமன்றி அற்றிற் கும் ஆகுமோ? முன்னோர் தொகுத்துவைத்த பொன் னால் புரியும் காரியங்களைப் பொன்னுலகத்தாரும் தென்னுலகத்தாரும் கொள்ளாரோ! அவர் கொள்ளா ரானால் நான் செய்யும் பூசனை எத்தனையாயினும் எள்ளளவும் பயன் தருமோ? ஆகையால், இன்றே சென்று எனது முயற்சியால் பொருள் தேடி வரு

வேன்!" என்று தலைமகன எண்ணினான். எண்ணி, தலைமகளிடம தன் விருபபத்தை உரைத்தான். அவளும, அறத்திற்குத துணையாவதே கறபுடையவா கடமை, என்று கருதி உடமபட்டாள். தலைமகன் அவள் விடைபெற்றுப பிரிநது போயினான். போக, தலைமகள் அவன் பிரிவினால் துன்பம அடைநதும, அததுனபத்தையே எபபொழுதும் நினைநதும மெலிகின்றாள். தோழி அருகே இருநது ஆறறுவிக்கின்றாள்.

முன் இரவு

தோழி —"அன்னாய்! உன காதல நோயை இபபடி நீ வெளிபபடுததலாமா? இது உன் நாணததிறகுத் தகாது!"

த-ள் —"ஏடி! நான் வெளிப்படுத்துகின்றேனா?—இநத நோயை அயலார அறிவதற்கு நான் நாணுகின்றேன். நாணி, மறைக்கினறேன். மறைததாலும, பயன் என்ன? என் நாணத்தின் அளவிலே நிற்கின்றதா, இது? நீர வேண்டுமென்று இறைபபவர்க்கு ஊற்று நீர் மிகுவதுபோல மிகுகின்றதே! இனி இதற்கு மருந்து நீயே தேடவேண்டும."

மறைப்பேன்மன் யான்இஃதோ நோயை இறைப்பவர்க்கு,—ஊற்று நீர் போல மிகும். (கககூக)

தோழி:—"அம்மா! துனபம முடிவிலே இன்பம உண்டு. இன்பம் முடிவிலே துன்பம் உண்டு. நீ முன்னே காதலர் இன்பம் உண்டாய். இன்று,

அதனலாகிய துன்பம் வந்தது. அதைப் பொறுக்க வேண்டாமா?"

தலை:—"அடி! உண்ட இன்பத்தோடு ஒத்து வந்தால் பொறுக்கலாம்—காதலானது, கூட்டதை இன்பம் செய்கின்றது; அந்த இன்பம கடல் போலப் பெரியதே! அக்காதலே பிரிவினல் துன்பம் செய்கின்றது; அந்தத் துன்பம் அந்தக கடலினும் பெரிதாகின்றதே! முன் உண்ட இன்பத்தைவிட இன்று வரும் துன்பம இரட்டித்து இருந்தால் எப்படி பொறுப்பது?"

இன்பம் கடலமற்றுக் காமம் அஃதடுங்கால்
துன்பம் அதனில் பெரிது. (ககசுசு)

—தோழி நீங்குகின்றாள்.

நடு இரவு

தலை:—(இரவின் கொடுமை எண்ணி) "ஓ! இந்த இரவின் அன்பே அன்பு! உலகத்தில் உள்ள மன்னுயிரை எல்லாம் தானே உறங்கப் பண்ணிற்று. என்னையே உறங்காமல் வைத்தது.—இப்போது எனனையன்றி வேறு துணை இல்லை. துணையோடு சேர்கின்ற உயிர்களே எல்லாம் விட்டது—துயிலப் பண்ணிற்று. நான் சாகும் எல்லையேன். என்னையே தேடித் துணையாகக் கொண்டதே. ஓ! இதன் அறிவை என்ன சொல்வேன்?

மன்னுயிர் எல்லாம் துயிற்றி அளித்திரா
என் அல்ல தில்லை துணை. (ககசுஅ)

—"என் காதலரே என்னுடைய ஆற்றாமை கருதாமல் பிரிகின்ற கொடியவர்! அக்கொடியவர் கடிதிலே வாராத கொடுமையும் உடையவர். அவர் கொடுமைக்கு மேலே இந்த இரவும் கொடுமை செய்கின்றதே! —அவரோடு இன்புற்ற முன் நாளிலே இது ஒரு நாழிகையாகப் பறந்தது. அவரைப்பிரிந்திருக்கின்ற இந்த நாளிலே ஒரு ஊழியாகக் கழிகின்றதே! இதற்கும் கண்ணோட்டம் உண்டா?"

கொடியார் கொடுமையின் தாம்கொடிய இந்நாள்
நெடிய கழியும் இரா. (கஉசுஉ)

—தோழி சார்கின்றாள்.

பின் இரவு

தோழி:—"அம்மா! இன்னும் நீ உறங்க இல்லையா! இது உனக்கு ஆகாது. நீயும் ஆற்ற வேண்டும்; உன் கண்ணும் உறங்கவேண்டும்".

தலை:—"என் கண்களா? அடி! அவை எந்நாளும் உறங்குவன அல்ல. காதலர் வாராத நாளில் 'அவர் வருவார், வருவார்' என்று வழிபார்த்து உறங்கா. அவர் வந்த நாளில் 'ஐயோ! இவர் பிரிவாரே!' என்று அச்சமுகொண்டு உறங்கா. அவர் எண்ணீங்கியிருந்தாலும் கூடியிருந்தாலும் என் கண்ணுக்குப் பொறுக்கமுடியாத தன்பமே உண்டு. அவை உறங்குதல் இல்லை.

வாராக்கால் துஞ்சா வரின்துஞ்சா ஆயிடை
ஆரஞர் உற்றன கண். (கஉஎஉ)

—(தான் முன்னே பிரிவுக்கு இசைந்த பிழையை எண்ணி, தன் பசபபினை நோககி) "என் காதலருககு அபபொழுது பிரிவை உடமபட்டேன. அதை ஆறறாமல் இபபொழுது பசக்கின்றேன். என குணத்தை யாருககுச சொலவேன்?—'இவள உடமபட்டால பிரிவோம; அலலாவிடடால ஒழிவோம' என்று கருதிப பிரிவை உணாததினா அவா அன்புடையவரே! பாவி நான் அனறு இசைநதேன. நான இசையவே அவா மேலும மேலும பிரிவைசசெய்கின்றா அவரைக கூடுதல எனக்கு அரிதாகின்றது. அதனால் ஆற்றாமல் இன்று பசககினறேன். முனபு இசைதலும பினபு பசத்தலும் பிறர் செய்த பிழையா? நானே செய்து கொண்ட துன்பததினை யாரிடம நோவேன்? இதை வெளியிடுவதும் பழியே அலலவோ?"

நபநதவாககு நலகாமை நேர்நதேன் பசந்தஎன்
பண்புயாரக்கு உரைககோ பிற. (ககஅக)

ஐந்தாம் ஆண்டு

பொருட் பிரிவு—க பொருள்

களம்:—தலைமகன் இலலத்தைச் சாராநத ஒரு கானல்.
காலம்:— முன்பனியில ஒருபகல.
கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

கழிக் கரையில் நாணற் புதரும் தாழைப்புதரும் நெருங்கியுள்ளது. தலைமகள் மணல் மேட்டின்மேல் புன்னை நிழலில் உடகார்ந்திருக்கின்றாள். அவள்

கன்னத்தில ஊனறிய கைவழியே கண்ணீர வழிகின்றது அவள் ஏதோ எண்ணததிலே ஆழ்ந்து ஏங்கியிருக்கின்றாள். உடன் இருநத தோழி அவள ஆழ்நத எண்ணத்திலே அமிழ்நது கிடபபதைக கணடு, அவளைத தெளிவிககினறாள்.

தோழி—"அமமா! அநத நாள இன்பதைத எலலாம நினைககின்றாய அதனால உனக்கு அலலல விளைகினறது அதை நீ மறககவேண்டும."

த-ள்—"ஏடி! அதை மறந்தால நான் உயிர வாழேன். அவரோடு கூடிய நாளின் இனபத்தை நினைககினற படியால் இநதததுனப வெளளத்திலும நான உயிர் வாழ்கினறேன். அதுவும இலலையானால் எனக்கு வேறு துணை ஏது? அவா தூது வருகின்றதா? அலலது, என் தூது செல்கினறதா? அநத நினைவும் இலலையானால வேறு எததால நான் உயிர வாழ்வேன்?

மறறுயான என்னுளேன் மன்னோ அவரொடுயான்
உற்றநாள உள்ள உளேன். (கஉ௦௬)

—"அந்த இன்பத்தை நான் மறந்தறியேன். மறவாமல் இன்றும நினைக்கின்றேன். இருந்தும், பிரிவு என் உளளத்தைச சுடுகின்றதே! அவ்வாறு பிரிவாற்றாத நான், மறந்தால் என்ன ஆவேன்? உயிர் வாழ்வேனா? இறநது படுவேன்!

மறப்பின் எவனாவன் மற்கொன் மறப்பறியேன்
உள்ளினும் உள்ளம் சுடும. (கஉ௦எ)

தோழி:—"இந்தத் துன்பம் அறிந்து அவர் வருவார். வந்து, உனககு இன்பம் செய்வார். அன்னுய்!, வருந்தாதே!"

தலை:—"ஆமடி! இன்பம் செய்வார்!—அவரை நான் எவ்வளவு மிக நினைத்தாலும் அதற்கு வெகுள மாட்டார்—அதற்கு உடமபட்டு என் நெஞ்சிலே நிறபார். என் காதலா எனக்குச் செய்கின்ற இன பம் அவ்வளவு தானே? வேறென்ன? இதுவே எனக்குச சிறந்த இன்பம!

எனைத்து நினைபபினும் காபார் அனைத்தன்றே
காதலர் செய்யும் சிறபபு. (கூஅ)

—(தான் கண்ட கனவை நினைந்து ஆற்முளாகி) "என் னைப் பிரிந்து போய் இன்னும் திருமபி வாராத கொடியவர்! ஒருநாளும கனவிலே வந்து இன்பம் செய்யாக் கொடியவா! ஐயோ! நாளுதோறும் கன விலே வருகின்றார். வருது, நம்மை வருதகுகின்றர். இது எதபற்றியோ? கனவில் இல்லாதது கனவி லும் இல்லையாமே, இதுமெய்யா?"

கனவினுல் கலகாக் கொடியாா கனவினுல்
என்னம்மைப் பிழிப்பு பது. (கூகள்)

"'காதலர் வந்து இன்பம் செய்வார்' என்றேன்; அதை இகழ்ந்து பேசினுள், கனவை நினைந்து கலங்கு கின்றுள். ஐயோ! இனி இவள் ஆற்றுள். நான் சேந்-றுவது ஏப்படி?" என்று இவ்வாறு தோழி கவலையுற்று வாடுகின்றுள்.

த-ள்:—(தோழி கவலையைக் கண்டு) "ஏடி! நீ ஏன் வருந்துகின்றாய்? கனவு என்னை வருத்துகின்றது என்றா?—என் காதலர் நனவிலே வந்து இன்பம் செய்யார். ஆயினும், அவரைக் கனவிலே பல காலும் காண்கின்றேன். அந்தக் காட்சியாலே தான் என் உயிர் உளதாகின்றது. நீ கவல வேண்டா?

நனவினான நலகா தவரைக்
காண்டலின் உண்டென் உயிர். (கஉகரூ)

—"தானே இயல்பாக வந்து இன்பம் செய்யார். அவர் சென்ற இடத்தை அறிந்துசென்று அவரைக் கொண்டு வந்து தருகின்றது கனவு! அந்தக் கனவிலே எனக்கு இன்பம் உண்டாகின்றது. ஆதலால் நான் ஆற்றுவேன்.

கனவினால் உண்டாகும் காமம் நனவினால்
நல்காரை நாடித் தரற்கு. (கஉகச)

—"அடி! முனனே நனவிலே அவரைக் கண்டு உண்ட இன்பமும் அது கண்ட போதே இனிதாயிற்று. முன் நான் பெற்றதும் இவ்வளவே—எனக்கு இரண்டும் ஒத்திருக்கின்றது. இன்னும். நான் ஆற்றேனா?

கண்டதும ஆஙகே கனவுநதான
கண்ட பொழுதே இனிது. (கஉகரு)

—"ஓ! நனவு மிகவும கொடியது! அந்த ஒரு பாவி இல்லையானால் கனவிலே வந்து கூடுகின்ற காதலர்

என்னைப் பிரிவாரா? பிரியார அது நடுவே புகுந்து கனவைப் போக்குகின்றது —அவரைக் கனவிலே பெற்றே நான் ஆறுகின்றேன். அடி எனக் காக நீ கவலைப்படாதே!"

நனவென ஒன்றில்லை யாயின் கனவினால்
காதலர் நீங்கலர் மன். (கூகக)

ஐந்தாம் அண்டு

பொருட்பிரிவு க பொருள்

களம்.—தலைமகன் இலவத்தைச்சார்ந்த ஒருபொழில்.
காலம்:—முன்பனியில் ஒரு மாலை.
கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

பொழிலின் மேற்புறத்தே ஓர் ஓடை வடக்கு நோக்கி ஓடுகின்றது. அதன் கீழைக்கரை புல் முளைத்துப் பசசைப பசேரென்று அழகாயிருக்கின்றது. அதன்மேல் தலைமகள் சாய்ந்து கிடக்கின்றாள். தோழி அவள் முன்னே, உட்கார்ந்திருந்து மகிழமலர் கோக்கின்றாள். கதிரவன் மேற்கடல் குளிக்கத் தாழ்கின்றான். மாலைப் பொழுது வருகின்றது. அதைக் கண்டு தலைமகள் இரங்குகின்றாள்.

தo-ள்:—(பொழுதொடு புலந்து) "பொழுதே! என் காதலரும் நானும் கூடியிருந்த நாளில் வந்த மாலை யோ நீ அல்லை; அல்ல. அந்நாள் காதலரை மணந்திருந்தேன். நீ இன்பம் செய்தாய். இன்று அவரைப் பிரிந்திருக்கின்றேன். என் உயிரை உண்ணும், இறுதி நாளா யிருக்கின்றாய் —வேலைப் போலத் துன்பம் செய்கின்றாய்.

மாலைபோ அல்லை மணந்தார உயிருண்ணும்
வேலன் வாழி பொழுது. (கஉஉ)

—(தனது மனத்துயரத்தை அதன்மேல் வைத்து) மயங்குகிற' மாலைப பொழுதே! எனக்கும் துன பம செயதாய்; நீயும இன்பம அடைந்தாயில்லை. என்னைப்போல ஒளி இழந்தும் கிடகின்றாய். என் துணைவரோ கொடியவர! உன் துணையும் கொடுமை யுடையவர தானே? சொல்லு!''

புன்கண்ணை வாழி மருண்மாலை எங்கேள்போல்
வன்கண்ணை தோழின் துணை. (கஉஉஉ)

தோழி:—(அழுகின்ற தலைமகளை நோக்கி) ''அன் னாய்! இநத மாலைபபொழுது கலக்கமே தரும்.' ஆயினும் நீ ஆற்ற வேண்டும்''

தலை:—''ஏடி! இதை ஆற்றுவது எப்படி? அவர் கூடிய நாளெல்லாம இது குளிர்ந்து இருந்தது; எனி முன்னே நடுங்கிக்கொண்டும வந்தது. இந்த நாளில அப்படி வருகின்றதா?—என் உயிர் வாழ்க்கை யில் வெறுப்பு தோன்றும்படி வருகின்றது. இந்த வெறுப்பாக வரும் துன்பமும் நாளுக்கு நாள் வள ரும்படி வருகின்றது. நான் என்ன செய்வேன்?

பனியரும்பிப் பைதல்கொள் மாலை துனியரும்பித்
துன்பம் வளர வரும். (ககஉஉ)

—''அவர் உள்ளபொழுதெல்லாம் இது எனக்கு நட் பாகி இன்பம்செய்து வந்தது. அவர் இல்லாத இப்பொழுது நட்பு ஒழிந்து நிற்கின்றது.—அது

மட்டுமா? படுகளத்தில் அருளொன்று மில்லாதார் வருகின்றதுபோல என் உயிரைக் கொள்ள வருகின்றது. பகையாகித் துன்பம் செய்து வருகின்றது. இனி ஆற்றுவது எப்படி?

காதலர் இல்வழி மாலை கொலைக்களத்து
ஏதிலா போல வரும். (குஉஉ ச)

—"அடி! காலையும் மாலையும் பழமைபோலன்றிஇன்று மாறுபட்டு வருகின்றதே!—அன்று—அவர் கூடிய நாளில்—காலை, 'பிரிவார்' என்று என்னை அஞ்சப் பண்ணிற்று. இன்று—அவர்பிரிந்தநாளில்—அதை விட்டது. கங்குல் வெள்ளத்திற்குக் கரையாய் வருகின்றது. நான் இந்தக் காலைக்குச் செய்த நன்றி என்னவோ? கூடியநாளில் மாலை, எனக்கு இன்பம் செய்து வந்தது; இன்று அதை விட்டது. அளவிலாத துன்பம் செய்கின்றது. நான் இதற்குச் செய்த தீமை என்னவோ?

காலைக்குச் செய்தநன்று என்கொல் எவன்கொல்யான்
மாலைக்குச் செய்த பகை. (கஉஉ ரு)

தோழி:—"அம்மா! இன்று இப்படி வருந்துகின்றாயே! அன்று அவர் பிரிவுக்கு ஏன் உடம்பட்டாய்?"

த-ள்:—"அடி! முன்னெல்லாம் இந்த மாலை எனக்கு நட்பாகி இன்பம் செய்து போந்ததே. இன்று பகையாகித் துன்பம் செய்கின்றது. இது இப்படி வேறுபடு மென்பதை காதலர் பிரிதற்கு முன்னே நான் அறிந்திலேன். அறிந்தேனுமல் அவர் பிரிவிற்கு உடம்படுவேனா? மாட்டேன்"

மாலைநோய் செய்தல் மணந்தார் அகலாத
காலை அறிந்தது இலேன். (கஉஉ)

தோழி:—"அனனய்! மாலையில் மட்டும் இவ்வாறு ஆகினறுயே, மற்றை நேரம் உனக்குத் துன்பம் செய்ய இலலையா?"

தலை:—"இல்லை. அடி! காலைப் பொழுதிலே இந்த நோய் அருமபுகின்றது; பகற் பொழுதெல்லாம பேரருமபாக முதிர்கின்றது; மாலைப் பொழுதிலே அலர்க்துவிடுகின்றது.—உறகம் விட்டு எழுநத காலை நேரத்தில் கனவிலே காதலரைக் கண்ட நினைவே நிற்கின்றது. ஆகையால, காலையில் நான் வருந்துவது இல்லை. பின் பொழுது போகப் போக அநத நினைவு மறக்கினறது. அவர் பிரிவை நினைநது வருநதுகின்றேன் ஆயினும பகல், அவ்வளவு கொடியது அல்ல. மாலை நேரதில மக்களும மாகளும ஆலாம, தமது தினைவரை நினைநது தேடி இருபபிடம சேர்கின்றனர. அதைக்காணும போதே நான் முன்னே உண்ட இனபதனை நினைநது வருத்தம மிகுகின்றேன். அதனல், இந்த மாலை நேரமே கொடியது!

ாலை அரும்பிப் பகலெலலாம் போதாகி
மாலை மலரும்இந நோய். (கஉஎ)

—"அடி! முன்னெல்லாம ஆயன் குழல எவ்வளவு இனிதாய் வரும. இப்பொழுது அது இநத மாலைக்கு ஒருதூதும் ஆயிற்று—இது வருவதை அது முன்னமே வந்து உணர்த்துகின்றது. இது வநது

என்னைக் கொல்லும்போது இதற்கு அது கொல்லும படையும் ஆகினறது. தானே சுடவலலது இநத மாலை இது ஒரு துணையும் பெற்றுல என்ன செய்யாது?

அழலபோலும் மாலைக்குத் தூதாகி ஆயன்
குழல போலும் கொல்லும் படை. (கஉஉஅ)

—"இந்த மாலை கொடியதாயிற்று! எனக்குக் கூறற மே ஆயிற்று! இனி இதைக் கண்டவருமை 'இது மாலையா?' எனறு மதிமருளுவார்! இதுவரையும் நான் ஒருத்தியே இதனால் மயங்கி நோய் அடைந் தேன். இனி இது வருமை பொழுது, இதன் கொடு மையால் நான் இறந்து படுவேன்! இநத ஊரெல லாமும் மயங்கி நோய் அடையும!

பதிமருண்டு பைதல் உழக்கும் மதிமருண்டு
மாலை படாதருமை போழ்து. (கஉஉக)

—ஏடி! காதலர் பொருள் முடித்து வரப்போனார். அவர் குறித்த பருவமும கழிந்தது. நம்மை நினை தீது வரவும் இல்லை. தாம் சொல்லிய சொல்லும் தவறினார். அப்பொருள் இயல்பே தம் இயல்பாயி னார.—இந்த மாலையோ கொடியதாயிற்று; கலங் கச் செய்கின்றது. இநநாள் வரையும் அவர் பிரி வைப் பொறுத்து இறந்துபடாது இருந்த என் உயிர், இன்று இந்த மாலையிலே இறந்து படுகின் றது. தோழி! இனி, நீ சொல்லுவதால் பயன் இலதே!"

ஆறாம் ஆண்டு

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை

களம:—தலைமகன இலலம.

காலம:—பின்பனியில ஒரு பகல.

கூத்தர:—தலைமகள, தோழி.

தலைமகனுடைய உருவையும திருவையும குணத்தையும குலத்தையும கண்டு அவனிடம வேட்கை மிகுந்து அவனை மனமதுகொண்ட மங்கையருமை இருந்தார். ஆடலும பாடலும் ஊடலும் கூடலும மாகிய பெண்மை நலத்தில் உயர்ந்த பெண்டிரை, தலைமகளை மணப்பதறகு முன்னும் பின்னும, தலைமகன் மணந்தும இருந்தான். அவரகளுக்குத தனது முகம் காட்டி மகிழ்வித்தற் பொருட்டும்; இன்பம் ஊட்டுதற்பொருட்டும், அவன் தலைமகளைப் பிரிந்தது போயினன். அதை அறிந்த தலைமகள 'ஏடி! என்னை வெறுத்து என் தஙகைமாரிடம் சென்றார் கணவர். இனறு அவா அன்பு இருந்தபடி கண்டாயா? அவர் தோளையும் மாலையும் அயலாரும் தோயலாயிற்று. நாளை அவர் நம்மை நினைந்து வருதாலும, அநத எச்சிலான மாலை நான் இசசியேன—தீண்டக் கூசுகின்றேன்! அவர் வரவு நோகுகி !வாழ்த்துவேனே?' என்று தோழியோடு சொலலிப் பிணங்கியிருந்தாள். சில நாள் செல்ல தலைமகன் திரும்பி வந்தான். அவனைக் கண்டதும, தலைமகள பிணங்கியே இருக்க மாட்டாமல் எதிர ஓடி ஏற்றுக்கொண்டு கூடிக் குலாவினள். இவ்வாறு நிறை அழிந்து கூடிய தலை

மகளைத் தனியே கண்ட தோழி மறுநாள் கையாடு கின்றாள்.

தோழி:—"கணவர் வந்தால் கலக்க மாட்டேனென்று இத்தனை நாளும் வீம்பு பேசினாயே, அடி! நேற்று அவரோடு புலந்துகொண்டாயா? வந்ததே வாரிக் கொண்டாயே!—"

த-ள்.—(சற்று நாணம் அடைந்து புன் நகை செய்து) "ஏடி! எமமால விரும்பப்பட்டவர் வந்து காமத தால் நாம கருதியிருந்த—விரும்பிய—செயதை களைச செய்கின்றார. செய்கின்றபோது 'இது பரத் தையர் தோய்ந்த மார்பு' என்று அதைத தோய நாணுகினறேமா? அப்படிபபட்ட நாணதைத நாம் கொஞசமும் அறிகின்றேமா? நிறை அழிந்து மயங்கிவிடுகின்றேமே! அடி!—இது உனக்குத் தெரியாதா?

நாணென ஒன்றோ அறியலம் காமத்தால்
பேணியார பெட்ப செயின். (கஉடுஎ)

—"அவர வந்தால் பிணங்கவேண்டும; பிணங்கினால் அவர சொல்லாலும் செயலாலும் நம்மை வேண்டிக்கொள்வார; வேண்டிக் கொண்டாலும் நாம் பிணகதம நீடிகாதிருக்க வேண்டும. என்று முன் னே பலவாறு எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம. அது மெய்தான். ஆனால, அதையெல்லாம் மறநது அவ ரைச் சேரும படியே நமமைச செய்துவிட்டாரே! ஆ! அவர பல பொய்களை வல்ல கள்வர். அவர்

சொல்லும் சொலலோ, அத்தணேயும் அன்பே உரு வானது. அந்தத் தாழ்ந்த மொழிகள் அல்லவா நமது பெண்மை அழிக்கும படையாகின்றது? அம் மாயக்கள்ளருக்கு முன்னே—அவர் பணிமொழிக்கு முன்னே, நம் நிறை அழியாமல் என்ன செய்யும்? அடி!"

பன்மாயக கள்வன் பணிமொழி அன்றோநம்
பெண்மை உடைக்கும் படை. (கஉநிஅ)

—தோழி நகைக்கின்றாள்.

தலை:—"ஆமடி! நீ நகைப்பாய் இதைக் கேள்—காதலா வந்தார், அப்பொழுதே 'பிணங்க வேண்டும' என்று எணணி அவா முன் நிலைமல் வேறோ இடம் போயினேன. போயும, என் நெஞ்சம் நிறையிலே நின்றதா? திடம் அழிந்தது. அவரோடு கலக்கவே தொடங்கிற்று அதை நான அறிந்து 'இனி முடியாது' எனறு அவரைப் புல்லி னேன். புலக்க வேண்டிய நெஞ்சமே கலக்க வேண்டினர். நான் என்ன செய்வேன்? அடி!

புலபபல் எனச்சென்றேன் புல்லினேன் நெஞ்சம
கலத்தல் உறுவது கண்டு. (கஉநிக)

—"சில மகளிர் தம்முடைய காதலரைக கண்டால், அபபொழுதே நிறை அழிவார். நிணத்தை நெருப் பிலே இட்டால் உருகுவதுபோல நெஞ்சம உருகு வார. அவவகையான மகளிர் 'காதலர் எதிர்ப்

பட்டாலும நாம ஊடியே இருப்போம. அவா உணாததினாலும உணராமல அப்படியே நிற போம எனறு எண்ணமுடியுமா? முடியாது. அடி! நானும அமமகளிரில ஒருததி. எனக்கும் நிறை அழியாதிருகக முடியாது."

நிணமதீயில இட்டனன நெஞ்சினாக்கு உண்டோ
புணாநநூடி நிறபேம் எனல். (கஉகூ0)

ஆறும் ஆண்டு

இன்பப்பிரவு—க. பரத்தை

களம்—தலைமகன இல்லம
காலம்—பின்பனியில ஒரு மாலை.
கூததா:—தலைமகள, தோழி.

தலைமகளைக கலநது வாழ்நதிருந்த தலைமகன், சில நாளைக்குப பினபு, பினனும அவளைப பிரிந்து பரத்தையரிடம போயினான். அதுகண்ட தலைமகள் அவன் கொடுமை நினைநது நெஞசம புழுஙகி வாடினாள். ஒருநாள் தோழியை நோக்கி 'அடி! என் தங்கையாமேல் வைதத காதலால கணவர் என்னைக கையகன்றுபோயினார. அமமங்கையர், அன்பில் மிக்கவரோ? அழகில் உயாநதவரோ? ஐயோ! அவர் முன்னே நான் சூடிக் கழிதத சூட்டுமாலை ஆனேனே! என் வினையே!' என்று மானம் சுடுதலால் மனம வெதும்பி வருந்துகின்றாள. உடன் இருந்த தோழி அவளை நகையாடுகின்றாள்.

தோழி—(நகைத்துக் கொண்டே) "அம்மா! அவர் பிரியக் குறித்தபோதே நீ பிணங்கிக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்படி பிணங்கிக் கொண்டால், உன் பிணக்கத்திற்கு அஞ்சியாவது அவர் பிரியாமல் இருப்பார்! அன்று ஏனடி நீ பிணங்க இல்லை?"

த-ள்—"அடி! நான் பிணங்குவது எங்கே? காதலையுடைய நான் பிணங்குவது எங்கே? முடியுமா? காதலுக்கு உள்ள குணம் கள்ளுக்கும் இல்லையே? காதல், தனனை நினைத்தாலே (உணர் வழியாத) களிப்பைத் தருகின்றது. கண்டாலே, (உணர் வழிந்த) மகிழ்ச்சியையும் தருகின்றது நினைத்தாலே, களிக்கச் செய்யுமா கள்ளு? அல்லது, கண்டாலே மகிழச் செய்யுமா? உண்டாலதானே செய்யும்? இப்படிப்பட்ட காதலையுடையவள் நான், நான் பிணங்குவது எங்கே? அடி!

உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்
கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு. (கஉஅக)

—"பெண்டிருக்குக் கணவர்மேல் வைத்த காதலானது பனையளவாக— மிகுதியாக—உண்டாயிருக்கலாம். இருந்தாலும், அப்பெண்டிர் தமது காதலரோடு பனையளவும் பிணங்கலாகாது. ஆம். சிறிதும் பிணங்காமல் இருக்கவேண்டும். பிணங்கினால், வருத்தமே மிகும்!

தினைத்துணையும் ஊடாமை வேண்டும் பனைத்துணையும்
காமம் நிறைய வரின். (கஉஅஉ)

—"அவர் நம்மை பேணவும் இல்லை. அடி! தாம் வேண்டியவற்றையே செய்கின்றார்.—என்னைப் பிரிந்து பரத்தையரிடம் போகின்றார். இப்படி யெல்லாம் செய்தாலும, என் கண்ணானது அவரைக் காணுமல் இரேன் என்கின்றதே!—காணவே விரைகின்றதே! அப்படிப்பட்டவரோடு நான் எப்படி பிணங்குவது? அடி!

பேணுது பெட்பவே செய்யினும் கொண்கனைக்
காணுது அமையல கண் (கஉஅசு)

—"தோழி! என் நெஞ்சின செய்கையைக் கண்டாயா? காதலரைக் காணுமுன்னே அவர் செய்த பிழையை எல்லாம் இதற்கு எடுத்துச சொல்லி வைத்தேன். இதனோடு நினைத்திருந்தேன். அவர வந்தபோது, அவரோடு பிணங்குதற்கே நான் சென்றேன். ஆனல், இது அவரைக் கண்டதும் நான் சொல்லியிருந்ததை முழுவதும் மறந்தது; திடம் அழிந்தது; கூடுதற்கே சென்றது. நான் என்ன செய்வேன்? என்னல் பிணங்கமுடியாதாயிற்று!

ஊடற்கட் சென்றேன்மன தோழி அதுமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் நெஞ்சு (கஉஅச)

—"அடி! நமது கணணும் நாமும் ஒருவிதத்தில் ஒத்திருக்கிறோம், கண்டாயா? எழுதும்முன்னெல்லாம் கண்ணனது அஞ்சனக் கோலினது கருமை கண்டிருக்கின்றது. ஆனல், எழுதுகின்றபோது அக் கோலினது இயல்பைக் காணமாட்டாதாகின்றது.

நாமும் கொழுநரைக் காணாதபோதெல்லாம், அவர் பிழையை எண்ணி யிருக்கின்றோம்; அவரைக் காணுகின்றபொழுது அதை முழுதும் மறந்துவிடு கின்றோம். இந்தத் தன்மையில் இருக்கின்றோம் நாம. இனிமேலும், பிணங்க முடியுமா?

எழுதுங்கால்கோலகாணாக்கண்ணேபோல்கொண்கண்
பழிகாணேன கண்ட விடத்து (கஉஅரு)

—"காதலரைக் காணாத காலததில அவருடைய தவறு மட்டுமே நான் கண்டிருந்தேன்—அவர் பிழையையன்றி வேறு ஒன்றும எனக்குத் தெரிய இலலை உன்னோடும் சொல்லிக் கொண்டேனே! இனறு, அவரைக் காணுகின்ற காலத்தில், அவர் பிழையில் ஒன்றும் நான காண்கின்றிலேன். எல் லாம நன்றாகவே தோன்றுகின்றது. ஆகையால், நான் பிணஙக இல்லை. அடி!

காணுஙகால் காணேன் தவறாய காணாக்கால
காணேன் தவறல் லவை. (கஉஅஈ)

—"தோழி! என்னைப் பிணங்கச சொல்லுகின்றாயா? பிணஙகினாலும், பயன் என்னடி? என்னால் கடைசி வரையும் பிணங்கியே இருக்க முடியாதே! ஓடு கின்ற வெள்ளத்தில் பாய்ந்தால் அது நம்மை ஈர்த் துக்கொண்டு போய்விடும் என்று அறிந்திருந்தும் பாயலாமா? பாய்ந்தால், அடித்துக் கொண்டே போய்விடும். நான் பிணங்கினால, பிணங்கியே இருக்க முடியாது. ஆகையால், அந்தச் செய்கை யால் பயன் இல்லை. அடி!"

உயத்தல அறிந்து புனல்பாய் பவரேபோல்
பொய்த்தல அறிநதென் புலநது. (௪௨௮௭)

ஆறும் ஆண்டு

இன்பப்பிரிவு—௩. பரத்தை

களம்:—தலைமகன் இலலம்.
காலம்:—பின் பனியில் ஒரு பகல.
கூத்தர்.—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

பரதைதயிடம் பிரிநதிருநத தலைமகன் சிலகாலம சென்று தன் இலலம் திருமபி வநதான். வநதவன், தலைமகளிடம நேரே செலல இலலை ஏனெனறால, தன்மேல அவள் பிணக்கம கொண்டிருககினறபடியால், தனனை எதிரகொணடு ஏற்றுக்கொளளாமல மறுககவும கூடும் என்று அஞ்சினான். அவளுடைய பிணக்கதகை ஒழித்து வருமபடி தோழியை முனனதாக அனுபப எண்ணியிருநதான்.....இவன் இவ வாறாக, தலைமகள், தன்னைப் பிரிந்துபோன கொடுமை எலலாம் நினைந்து மிகவும பிணங்கி இருந்தாள். ஆயினும், அவன் வருகை அறிந்ததும் அவள் நெஞசம் அவன் பிழை முழுதும் மறந்தது பிணக்கமும் ஒழிந்தது. அவனைச் சேரவே விரைநதது. அது கண்ட தலைமகள் தன்னுடைய நெஞ்சத்தோடு புலந்து கூறுகின்றாள்.

த-ள்:—"நெஞ்சே! அவர் நெஞ்சு நம்மை நினைக்கின்றதா? அவருக்கே ஆகி நிற்கின்றதே!—அவர்

எண்ணப்படிக்கே இசைகின்றதே! நீ மட்டும் ஏனோ எனக்காக நிற்க இல்லை? அவரிடம் குற்றம் கண்டும் அவரோடு பிணங்காதொழிகின்றாய். அவரையே நினைக்கின்றாய்.—ஒரு காரியத்தை நீயாகச் செய்யாவிட்டாலும் செய்வாரைக் கண்டாகிலும் செய்யலாகாதா?—அவர் நெஞ்சைக் கண்டு அதுபோல நீ செய்யலாகாதா? அதுவும் செய்ய இல்லையே!

அவர்நெஞ்சு அவர்க்குஆதல் கண்டும் எவன்நெஞ்சே
நீஎமக்கு ஆகாதது. (௧௨௯௧)

—"என் நெஞ்சே! அவர் இப்போது நம்மேல் அன்புடையவர் அல்ல. இந்த உண்மையை நீயும் அறிந்திருக்கின்றாய். இருந்தும், அவருடைய பழைய விருப்பத்தை எண்ணி, 'நாம் சென்றால், அவர் வெகுளார்' என்று அவரிடம் செல்கின்றாய்! இது என்ன மடமை! நீ எண்ணியது முடியுமா?

உறாதவாக கண்ட கண்ணும் அவரைச்
செறார்எனச் சேறிஎன் நெஞ்சு. (௧௨௯௨)

—"நெஞ்சே! என்னைவிட்டு அவர்பின் செல்வதை நீ முன்னமே பழகியிருக்கின்றாய். இன்றும், என்னிடம் நீ நிற்கமாட்டாய். நீ விரும்பியபடியே அவரிடம் செல்கின்றாய். இதற்குக் காரணம் இவள் மானம் அழிந்தாள்; இவள் நட்பால் நமக்கு என்ன வரும்?' என்று எண்ணியோ? அல்லது உன் இயல்போ? சொல்லு—கெட்டார்க்கு நட்டார் உலகத்தில் இல்லை. தளர்ந்த காலத்திலே கைவிடுவார்

தாழ்ந்தவர். இன்று, அவர் உறவே ஆயிற்று உன் உறவும்!

கெட்டார்க்கு நட்டார்இல் என்பதோ நெஞ்சே நீ
பெட்டாங்கு அவர்பின செலல. (கஉகூக).

—"நெஞ்சே! முன்னெலலாம் பிணங்குவதாக ணணி இருக்கின்றாய். அவரைக் கண்டபொழுதே இன்பம உண்ண எண்ணிவிடுகினறாய். அவா பிழையை நோக்குகினறாயா? முன்னே புலவியை உண்டாககி, அதனை அளவோடும் அறிந்து, பின்னே இன்பம உண்ணமாட்டாய். இனிமேல் அப்படி பட்டவற்றை—பிணங்கும் விதங்களை—உன்னோடு எண்ணுவார் யார்? நான் அதைச் செய்வேன்!"

இனியன்ன நின்னொடு சூழ்வாயார் நெஞ்சே
தனிசெய்து துவ்வாய்காண் மற்று. (கஉகஉ)

இவ்வாறு தலைமகள், தனது நெஞ்சத்தோடு புலந்துகொண்டு இருக்கின்றாள். அப்பொழுது அவளை ஊட்ட தீர்த்துவரும்படி தலைமகனால் அனுபபப்பட்ட தோழி அங்கே வருகின்றாள்.

தோ:—(தோழி செவியில் விழும்படி) "ஐயோ! என் நெஞ்சு எக்காலத்தும் நீங்காத துன்பமே உடைய தாயிற்று. என்ன செய்வேன்? அவரை அடையாத போது, 'அடைய இவ்வளவே!' என்று அஞ்சுகின்றது.—அண்டையில் உள்ள காதலரை அணையாதவிடுதல் அழகல்ல என்று நினைக்கின்றது. அவ

ரை அடைந்தபோது, 'இன்னும் பிரிவரே!' என்று அஞசுகின்றது—'முழுதும் இன்பம் உண்ண முடியாது; இவர் பிரிந்து போவார்; என்ன செய்வோம்?' என்று ஏங்குகின்றது. இபபடியே இதையும அதையும் இடைவிடாது நினைத்து எந்நாளும் துன்பமே அடைகின்றது.

பெறுமை அஞசும் பெறின்பிரிவு அஞசும்
அறு இடும்பைத்துஎன் நெஞசு. (கஉகூரு)

—"அவர் பிரிந்துபோனா. என் நெஞ்சு என்னிடமே இருந்தது. என்னைவிட்டுப பிரிய இலலை. எதன் பொருட்டு இங்கே இருந்தது தெரியுமா? அவர் கொடுமைகளை எனககு நினைவூட்டி ஆற்றாமையை விளைககவே! ஆம். வேறென்ன?—அன்று என் காதலரைப் பிரிந்திருந்த நான், அவர் கொடுமைகளை இநத நெஞசோடு நினைததேன். அவ்வளவை அறிநது, இது என்னைத தின்பதுபோலத் துன்பம் செய்தது.—இன்றைக்கு அந்தக் கொடுமைகளை நோக்கி அவரோடு பிணஙகுவதற்கா இருந்தது? இலலை. இல்லை! என்னைத் துன்பம் செய்யவே!

தனியே இருநது நினைத்தக்கால் என்னைத்
தினிய இருந்ததென் நெஞ்சு. (கஉகூசு)

—"ஆ! என் நெஞ்சு! தன்னை மறந்த காதலரைத் தான் மறக்கமாட்டாதது!—ஒரு நினைவில்—நிலையில் நில்லாதது! அவர் கொடுமைகளை, அவரைக் காணாதபோது, நினைந்து கண்டபோது மறக்கும்

தவறுடையது; அந்தக் கொடுமைகளை அவரைக் காணாதபோது, மறந்து கண்டபோது நினைந்து பிணங்கும் அறிவற்றது! அவரைக்கண்டபொழுதே கூட்டத்திற்கு விரைவது! இப்படிப்பட்ட மடநெஞ்சுடனே கூடி, ஐயோ! என நாணத்தையும் மறந்தேனே!—என் உயிரினும் சிறந்த நாணத்தையும் மறந்து விட்டேனே! ஆ!

நாணும் மறந்தேன் அவர்மறக்க அல்லாஎன்
மாணா மடநெஞ்சில் பட்டு. (கஉ௯எ)

—"இந்த நெஞ்சு உயிர்மேல் காதலை உடையது! இளிவிற்கும் அஞ்சுகின்றது! ஆகையால், கூடவே கருதுகின்றது.—'நம்மை எள்ளிச் சென்றாரென்று நாமும் அவரை எள்ளலாமா? அவருக்கு வாயில் மறுக்கலாமா? மறுத்தோமானால், வழிபடாமை எனனும் பழியும் எமமைச் சேரும். பிரிவாற்றாமையும் பிறக்கும். நாணும் நிறையும் முதலிய குணங்களை இழத்தலும் வரும். இவ்வளவு இளிவும் உண்டாகும்' என்று கருதி அவர்திறத்தினையே நினைக்கின்றது.—அவருக்கு வாயில் நேருகின்றது; அவர் வரவும் உடம்படுகின்றது. இவ்வாறு இளிவிற்கும் அஞ்சி 'இறக்கவும் மாட்டாமல் கூடவே கருதுகின்ற நெஞ்சத்துடனே நான் என்ன செய்ய முடியும்?"

எள்ளின் இளிவாம்என் றெண்ணி அவர்திறம்
உள்ளும் உயிர்க்காதல் நெஞ்சு. (கஉ௯அ)

இவ்வாறு தலைமகள், தன்னுடைய நெஞ்சமே தலைமகனைக்கூட விரைகின்றதையும் தான் அவனைத் தடுத்து விரும்புகின்றதையும் தோழி கேட்கப் பேசுகின்றாள். அதுகேட்ட தோழி, தலைமகளை வழியே நின்று அவளை ஊடல் தீர்க்கவேண்டி இப்படி சொல்லுகின்றாள்.

தோழி —(நகையாடிக்கொண்டு) "அம்மா! நீ அவரை விரைந்து சென்று புலவாதே! இந்தத் தொழிலையே மேலிட்டுக்கொண்டிரு. பிணங்கிக்கொள்ளு. விரைவாக இணங்கிவிடாதே. ஆமாம். அப்படி பிணங்கினாலே, காதலர் அடையும் அல்லல் நோயை நாம சிறிது காணலாம்.—தன்பத்தைச் செய்யும் காதலினாலே அவர் படுகின்ற பாட்டை நாம சிறிது பார்க்கலாம்!

புல்லாது இராப புலத்தை அவருறும்
அல்லலநோய் காண்கம சிறிது (கஉ0க)

—"ஆனால், நீ நெடுநேரம் பிணங்கியிருக்கக் கூடாது; கூட்டத்தை இன்பம் செய்வதற்குப் புலவியும சிறிது வேண்டியதே;—உண்ணும உணவிற்கு வேண்டு மளவாக உபபு இட்டால், அது இன்சுவை ஆகும். அளவில சிறிது விஞ்சிவிட்டால் அப்பண்டம் கசப பேறிக் கெட்டுவிடும். அதுபோல, இப்புலவியை நீயும் அளவில் சிறிது மிகவிட்டால், கூட்டமானது இனபம் அழிந்து விடும்.—அளவு அறிந்து உணரா மல பிணங்கியே இருந்தால், காதலருக்குக் கூட்

டத்தின்மேல் எழுந்த குறிப்பு அடங்கி விடும். அப்பொழுது புலவி, இன்பம் ஆகுமா? ஆகை யால், சிறிதும் நீள விடலாகாது."

உப்பமைந் தற்றால் புலவி அதுசிறிது
மிக்கற்றால நீள விடல். (கஉ0உ)

இவ்வாறு தோழி சொல்லக் கேட்ட தலைமகள், தான் கொண்டிருந்த புலவி ஒழிந்தாள். ஒழிந்து, கூட்டத்திற்கே விரைந்து வாயில் நேர்ந்தாள். அது கண்ட தோழி, தலைமகனிடம் திரும்பி வந்து, நகை முகத்தோடு நின்று, தலைமகள் வாயில் நேர்ந்ததைத் தெரிவிக்கின்றாள்.

தோழி:—(நகைத்துக் கொண்டே) "ஏ! களவரே! உங்கள் மார்பு எங்களுக்குக் கள்ளே காணும். குடி யர் கள்ளை வெறுப்பாரா? விடுவாரா? தண்ணீ உண்டு களித்தாருக்கு அது இனிவரதத்தக்க இன்ன தனவற்றையே செயயும!—நாணம குறைக்கும், நிறை கெடுக்கும; ஒழுக்கம அழிக்கும்; உணாவு ஒழிக்கும்.—இவை எலலாவற்றையும் செய்தாலும குடியா அதை விடவே மாட்டார்: மேன்மேலும் விரும்புவார். அதுபோல அல்லவோ உங்கள மார்பு எங்களுக்கு? எவ்வளவு கொடுமையைச் செய்தா லும் அதை விடாமல் விரும்புகின்றோம நாங்கள். நீங்கள் வஞ்சகர் அல்லவோ?—உங்கள் வரவை ஏற் றுக்கொண்டாள் என்தோழி!"

இளித்தக்க இன்ன செயினும களித்தார்க்குக்
கள்ளற்றே களவநின் மார்பு. (கஉஅஅ)

இவ்வாறு சொலலக் கேட்ட தலைமகன் உள்ளம் களித்துத் தலைமகளிடம் செலலுகின்றான்.

ஆரும் ஆண்டு

இன்பப்பிரிவு—க பரத்தை

களம் — தலைமகன் இல்லம்.

காலம்:—பின்பனியில் ஓர் இரவு.

கூத்தா.— தலைமகன், தலைமகள்.

பரத்தைபிடம் பிரிந்திருந்த தலைமகன் சிலகாலம் சென்று தன்னுடைய இல்லிடம் திருமபி வந்தான். வந்தானைத் தலைமகள் வரவேற்றுக கொளளாமல பிணங்கியே இருந்தாள். அவள் பிணக்கத்தைப் போக்கி வருமபடி தோழியை அனுபபினான். தோழி அப்படியே தலைமகளிடம சென்று "அமமா! நரம போகப பெணகளோ? கறபுடைமகளிர மனையில இருநது மனனரை வழிபடுவா. மக்களை வளரப்பா. விருந்து ஓமபுவா. அன்றி, ஊடலும தனியும் கொள்வாரோ?—வண்டை ஒபபா ஆடவர்; பூவை ஒபபா பெண்கள. நம கணவர போமபொழுதுபுறம் தொழுது, வருமபொழுது முன்தொழுது அவரை ஏறறுக கொண்டு வழிபடுதல் அலலது எதிரத்துக கொண்டு வழிமறுத்தல ஆகுமோ? இது நமக்கு நன்றல்ல. அவரை வருநதச் செய்து நமகருவருகின்றது என்ன?' என்று பலகாரணமுமை காட்டினாள். காட்ட, தலைமகள் பினக்கம் நீங்கினாள். நீஙகியதைத் தோழி வழியாக அறிந்த தலைமகன், தலைமகளிடம சென்று

பள்ளியிடத்தே இருந்தான். அவனைக் கண்டதும், தலைமகளுக்கு உள்ளே இருந்த சினம் பொங்கிற்று. கண் சிவந்தது. நுதல் வேறுபட்டு வோத்தது. அவள் சிவப்பு ஆற்றுதற்காக, தலைமகன் தில குளிர்ந்த மொழி கூறினான். அது கேட்ட தலைமகள் மனம் வெதும்பி, முகம் திரும்பியிருந்து மொழிகின்றாள்.

த-ள் —(கடுகடுத்து) "இங்கே வந்து விட்டீர்களே! ஐயோ! பாவம்! அங்கே உங்கள் காதலிமார் எல்லாம் உங்களைக் காணாமல் கலங்கியிருப்பார்! போங்கள்! இனி, ஆற்றமாட்டார்! உங்களைப் பெறாமல் புலந்த மகளிரைப் புலவு நீக்கிப் புலலவேண்டா? புலலாவிட்டால், முன்னமே துன்பமுற்று அழிந்தாரை அதனமேலும் மிக்க துன்பத்தைச் செய்வதே ஆகும். போங்கள்; அவ்விடம் போங்கள்.

அலந்தாரை அல்லலநோய் செய்தற்றால் தம்மைப
புலந்தாரைப் புல்லா விடல். (௧௩௦௩)

—"எங்களை ஊடல் உணர்த்தல் வேண்டா! நீங்கள் வேறிடத்தே போயிருந்தாலும், எங்கள் புதல்வரைக் கண்டு நாங்கள் ஆற்றியிருப்போம்! உங்களோடு ஊடுதற்கு உரியமோ நாங்கள்? அவர்களே அதற்கு உரியவர்! உங்களோடு ஊடிய காதலிமாரை ஊடல் உணர்த்திக் கூடாவிட்டால், முன்னமே நீரைப் பெறாமல் வாடிய கொடியை அடியிலே அறுப்பதே ஆகும்! போங்கள். அவர் ஊடலை நீக்க அவ்விடம் போங்கள். இங்கே வேண்டா!"

ஊடி யவரை உணராமை வாடிய
வள்ளி முதலரிந் தற்று. (குகூ0ச)

இவ்வாறு தலைமகள் புலந்து பேசக் கேட்ட தலைமகன், அவளை ஊடலை உணர்த்துவானினை. அவளை உணர்ந்த உணர்தலவும், அவள் உணராது புலந்தே இருந்தாள அது கண்ட தலைமகன் மனம் வாடி இவ்வாறு சொல்லிப புலம்புகின்றான்.

தன்:—(தலைமகள் கேட்கும்படி) "காமத்தின் மென்மையை எல்லாரும அறிவாரா? அது மலரைக் காட்டிலும மெலலியது ஆயிறறே!—குறிபபும வேட்கையும நுகரச்சியும் இன்பமும ஒரு காலதது லேயே ஒத்து நுகாதறகு உரியார் இருவா அதற் கேற்ற இடமும காலமும் உபகரணங்களும பெற நுகர கூடியே காம இனபம நுகரவேண்டும்! இவற் றுள யாதேனும ஒன்றினால் சிறிது வேறுபட்டா லும் அவினபம வாடிவிடும்.—எல்லாவற்றினும மெலலியதாகிய மலரும், தொட்டாலன்றி மண்ச் செவலி மாறறு ஆகையால், காம இன்பம் மல ரைக் காட்டிலும மெல்லிதாயிருக்கும். அப்படி மெல்லிதாயிருகதலை அறிந்து அதன் செவ்வியைப் பெறுவாா உலகத்துச சிலரே ஆவர்! இவள் குறிப்பு வேறுபட் டிருக்கின்றபடியால் காணும் அது பெறுகின்றேனை?

மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர்அதன்
செவ்வி தலைப்படு வார். (கூஉஅசு)

—"ஓ! இவள் என் காதலி அலல!—முன் ஒரு நாள் புலல விதப்பினுல் சென்றேன். சென்ற என்னேடு அவள கண் சிவந்தாள். ஆயினும், ஊடி ஒரு சொல்லும் உரைத்திலள். சிவந்திருந்ததும் சில நேரமே! புல்லுதலே என்னினும் அதிகமாக விதும்பினுள். ஆதலால், அசிவப்பையும அப் பொழுதே மறந்து கூடிவிட்டாள். அதனுல், நான் இததன்மையேனுகவும விதபபின்றி ஊடிநிறகின்ற இவள் அவள் அல்ல அவளே ஆனுல இபபடி ஊடல நீடி உணராதிருப்பாளோ?

கண்ணிற் றுனிதீதெ கலங்கினுள் புல்லுதல்
என்னினுமு தான்விதப் புற்று. (கூஉகo)

—(கூட்டத்தில் விதுமபுகின்ற தன் நெஞசைப பழித்து) "ஐயோ! எனக்கு உரித்தாகப பெற்ற நெஞ்சமும் எனக்குத் துணையாகின்றதா? இவளே அன்பில்லாதவள் எனது விட்டுவிடாமல் கூட்டதிறகே விரைகின்றதே! என்ன செய்வேன்? ஒருவருக்குத துன்பம் வந்தபோது அது நீக்குதற்கு அவர் நெஞசமே துணையாக வேண்டும். அது துணையாகாவிட்டால், துணையாவார் வேறெருவா உண்டர? எனக்குத் துணையாவார் யாரும் இல்லே. ஆதலால, இன்பத்தைப் பட்டே ஆகவேண்டும்.

துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் தாம்உடைய
நெஞ்சம் துணை அல் வழி. (கூஉகூ)

—"ஒருவருக்கு உரித்தாக உடையது நெஞசமே. அது அவருக்குத் தமராகவேண்டும். அதுவே உற

வல்லாத போது அயலார் அவருக்கு உறவல்லர் ஆதலைச் சொலலவேண்டுமோ? இவள ஒருத்தியைக் காதலி என்று கருதி என நெஞசமே என்னை வருத்துகின்றதே! இவள் என்னோடு புலந்து என்னை வருத்துகினறது புதுமையோ?''

தஞ்சமே தமரலலா ஏதிலார் தாம்உடைய
நெஞசம் தமாஅல வழி. (கங-00)

இவவாறு தலைமகன் மனம நொநது வருநதினை. அது கண்ட தலைமகள மனம இரங்கி ஊடல் தீர்ந்தாள. தீர,அவன் அவளோடு இன்பம உண்டான். உண்டு, அவ்இன்பதறகு ஏதுவாகிய புலவியை விய நது கூறுகின்றான்.

தலை:—''ஆ! எவ்வகைபபட்ட தலைவருக்கும் அழகாவது யாது? பூபபோன்ற கண்ணருடைய—காதலி மாருடைய நெஞசினிடதது நிகழும புலவி மிகுதி அல்லவோ? நறகுணமுடைய நலலாருக்கும-தவறே இலலா தவருககும—புலவி மிகுதி இல்லாவிட்டால் இனபபயனே எய்தலாகுமோ? டலவி இல்லாவிட்டால் இன்பம் புல்லென்று போகும். உண்மை இது !

நலத்தகை நல்லவர்க்கு ஏர புலத்தலை
பூவன்ன கண்ணார் அகத்து. (கங-0ரி)

—''ஆமாம! முதிர்நத கூடாமாகிய துனியும் வேண்டும! இனைய கலாமாகிய புலவியும் வேண்டும்! இந்த இரண்டும் இல்லையானால், காமமானது பழுத்தளிர்த்த கனியைப்போல உண்ணுவார்க்கு மிகவும்

இனிமையாகிவிடும். அல்லது பழுக்காத கருக்காயைப்போல இனிமையே இராது. ஆகையால், துனியும் புலவியும காதலருக்கு மிகவும வேண்டும.

துனியும புலவியும இலலாயின் காமம
கனியும கருங்கயையும அற்று (௧௩௦௬)

—"இப்படி வேண்டப்படுகின்ற ஊடலினிடத்தும, ஓ! ஒரு துன்பம உண்டு—'இனிப புணாச்சி நீட்டிக்குமோ, அல்லது நீட்டியாதோ?' எனறு காதலா கருதுகின்றார. கருதுகின்றபடியால் அவாகொணட ஊடலே கூடலில விரைகின்றது, அதலால இன பததிறகு இனறியமையாத ஊடலினிடததும ஒரு துன்பம இலலையா?"

ஊடலின உண்டாஙகோர துன்பம புணர்வது
நீடுவது அன்று கொல என்று. (௧௩௦௭)

ஆறும் ஆண்டு

ரிப்பப் பிரிவு—௧. பரந்தை

களம்:—தலைமகன் இல்லத்தைச சாரந்தஒருபொழில்
காலம்:—பின்பனியில் ஒரு பகல.
கூத்தர்:— தலைமகன், தோழி.

தலைமகள் பிணக்கத்தைத் தணித்தற் பொருட்டாகவே தலைமகன் சிலகாலம் பரத்தையிடம பிரிந்து செல்லாமல் தலைமகளோடு கூடி வாழ்ந்திருந்தான். இருந்தும், தலைமகள், தான் கொண்ட புலவிக்குறிப்பினை மாறவில்லை. அது கண்ட தோழி, 'இதற்குக் காரணம் இவளைக் கேட்டறியலாகாது' என்று தலைமகனை

நாடிச் சென்றாள். சென்று அவனைப் பொழிலிடத்தே தனிமையில் கண்டு, சாரந்து வலங்கொண்டு நின்று, "ஐய! என் தோழியோடு நீங்கள் கூடி வாழ்கின்றீர். வாழ்ந்தும், அவள புலவிக் குறிப்பைப் போக்காதிருக்கின்றாள். இதற்குக் காரணம யாதோ?" என்று வினவினாள். இவ்வாறு வினவப்பட்டதலைமகன் மறுமொழி கூறுகின்றான்.

த-ன் —"நங்காய்! உன் தோழி புலக்க ஒரு காரணமும வேண்டுமோ? அன்று ஒரு நாள் மாலையை வளையமாகச் சூடினேன். அதைக்கண்டு கடுகடுத்து நோக்கி, 'ஓ! நீங்கள் காதலிக்கின்ற ஒருத்திக்கு இப்பூஅணி காண விருப்பமபோலும! அவளுக்குக் காட்டவேண்டியே இம்மாலையை இப்படி சூடிக் கொண்டீர். இது நான் அறியேனா?' என்று காய்ந்தாள் —பின்னொருநாள், இந்த நிலத்தில இல்லாத வேறு நிலத்துக் கோட்டுப் பூவைச் சூடினேன். அதைக் கண்டு முகம சுளித்து, 'இவ்விடத்தே உங்கள காதலிமார் பலர் இருக்கின்றாகள். அவளுள்ளே யாருக்கு இந்த வேற்றுப்பூஅணி காண விருப்பம்? இது யாருக்குக் காட்டவேண்டிச சூட்டிக் கொண்டீர்?' என்று வெகுண்டாள். இப்படிப்பட்ட உன் தோழிக்கு என்ன காரணம் வேண்டும்?

கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயம் ஒருத்தியைக்
காட்டிய சூடினீர் என்று (௧௩௧௩)

—"ஒரு நாள் 'எல்லாரைக் காட்டினும் நாம் மிக்க காதலையுடையோம்' என்றேன். அவ்வளவுதான்.

அதைக்கேட்டதும உன் தோழி கண்சிவநது நோக்கினாள். 'எல்லாரைக் காட்டினுமா? எல்லாரைக் காட்டினும் என்னிடததில மட்டுமா மிக்க காதலையுடையீர்? ஆயின், உஙகளுக்குக் காதலிமாா பலா இருக்கினறாகள! அவர்கள எலலாரிடத்தினும நீஙகள வைத்த காதலைககாட்டிலும், எனனிடததில நீங்கள் வைததுளள காதலே மிகுதி யென்றல்லவோ சொல்லுகின்றீர்கள்? ஆ! ஆ! நன்றாய் இருநதது உங்கள காதல்!' என்று நகைததுப புலநதாள். கண்டாயா? நங்காய்! 'காமம உண்ணுதற்கு உரியவர்கள, ஆடவரும மகளிருமாகிய இருவரே அவர் யாவரைக் காட்டினும நாம இருவரும் மிகக காதலைடையோம' என்னும கருததோடு என் அன்பு மிகுதியால் சொனனேன் நான. அதை அவள் கருத்து வேறுபடக் கொண்டாள. கொண்டு, அதுவே காரணமாகப புலநதாள். அவள புலவிக்கு வேறு காரணமும உண்டோ?

யாரினும காதலம எனறேனா ஊடினாள
யாரினும யாரினும என்று (௧௩௧௪)

—"நங்காய்! ஒருநாள், என காதல் மிகுதியால் 'இமமையாகிய பிறப்பிலே—இப்பிறபபிலே—நாம் ஒருவரை ஒருவர் பிரியோம்' என்றேன். இதில் என்ன குற்றம்? இப்படி சொல்லி நான் வாய் மூடுமுனனே அவள் கண் நிறைய நீர் வநதது—'இபபிறப்பில் மட்டும் தானா? மறுபிறப்பில் என்னை விட்டுப் பிரியவா நினைக்கின்றீர்கள்? என்னைப் பிரிந்து யாரோடு

வாழபபோகின்றீாகள? மறுபிறப்பிலே பாவிநான உங்களோடு வாழத் தகுதியில்லையோ?' என்று கலகல என்று கண்ணீர் சிநதிக் கலஙகினாள். நான் வெள்ளையாகப பேசினேன் அதை அவள் என உளளததிலே களளமவைததுக் குறிபபாகப் பேசியதாகக் கொண்டாள். நான் என்ன செய்வேன்? என்னிடம் பிழை உண்டா?

இமமைப பிறபபில பிரியலம எனறேனா
கண்நிறை நீாகொண்ட னள் (கஙகரு)

—"மற்றொரு நாள நடநததைக் கேள!—பிரிநதிருந்த காலததில் உன்னையே இடைவிடாது நினைந்தேன எனனும கருத்தால் 'உள்ளினேன' என்றேன். அதைக கேட்ட உன் தோழி உலைவாய்போலக் கொதிததாள் —'என்னை உள்ளினீரா? மற்று யாரை மறநதீா? உஙகள காதலிமாரில் யாரையாவது அன்று மறந்திருநததற்கு இன்று மனம் வருந்துகின்றீரா?—அல்லது, 'உளளினேன்' என்றீா; ஒருகால மறநததை அல்லவோ, பின்னும உள்ளவேண்டும? ஆதலால, என்னை மறந்தும் இருநதீர் ; அபபடி மறநதிருந்தபோது யாரை நினைந்திருந்தீர்? எவ்வளவு காலம நினைந்திருந்தீர்? என்று சொலலி, என்னைப் புல்ல வந்தவளும் புல்லா தொழிந்து புலந்து கொண்டாள். நான் ஒன்று சொலலத் தான் ஒன்று கொண்டாள். கண்டாயா?

உள்ளினேன் என்றேன் மற்றுஎன்மறந்தீர் என்றென்னைப்,—புலலாள் புலத்தக் கனள். (கஙகசு)

—"உன் தோழியும நானும் கூடி இருநதோம். அப்போது எனககுத தும்மல வநது தும்மினேன். தும்மிய என்னைத தன் இயற்கைபோல வாழ்ததிஞள். அபபடி வாழ்ததியவள தானே, மறுபடியும புலநதாள்.—'உங்களைப பிரிநது வருநதுகின்ற மகளிர் பலர் உண்டு. அவருள்ளே யாவரோ உஙகளை நினைக்கினறார்கள். உஙகளமேல அன்புடையவா நினையாவிட்டால உங்களுககுத் தும்மல் தோனறியிருககுமோ? யாவரோ நினைததலாலே நீர தும்மினீர்!' என்று சொல்லிப் புலநதழுதாள்—இலதாகிய மகளிரவழக்கையுமஉளதாகக்கருதிப புலக்கின்றாள் உன் தோழி! நான் என்ன செய்வேன்? நஙகாய்!

வழுத்தினாள் தும்மினே னாக அழிததழுதாள்
யாரஉள்ளித தும்மினீர் என்று. (நஙகஎ)

—"பின்னும் எனக்குத் தும்மல் வநதது. தும்மினால, உன் தோழி புலப்பாள் என்று அஞ்சி அநதத் தும்மலை அடக்கினேன். அப்படி அடக்கியதைக் கண்டுமபுலநதாள்.—'உங்கள் காதலிமார் யாவரோ நினைத்தார். உங்களுக்குத் தும்மல் வந்தது. அத் தும்மலை எனக்கு மறைகக எண்ணினீரோ? அடக்கி விட்டீரே? ஆமாம. உஙகளோடு ஒன்றும் உறவில்லாத நான் அதை அறியலாகாது!' என்று சொலலித தேம்பி அழுதாள —நஙகாய்! உன் தோழிக்குத் தும்மினாலும், குற்றம; தும்மாமல் ஒழிந்தாலும் குற்றம். இரண்டும் குற்றமானால், என்ன செய்யலாம்?

தும்முச் செறுப்ப அழுதாள் நுமர்உள்ளல்
எமமை மறத்திரோ என்று. (௧௩௧௮)

—"நான் துமமலை அடக்கியபடியால் ஊடிய உன் தோழியை எவவாறு உணாததலாம் என்று ஆராய்நதேன். 'இவள் என்ன சொனனாலும தெளியாள்; நம்மேல ஏற்றிய குற்றததை ஒத்துக்கொளவதே தக்கது! என்று துணிநதேன் துணிநது, என்மேல் சுமத்திய பிழையை உடமபட்டுப பணிநதேன். அதைககணடதும அவள வெகுண்டாள்—'உங்கள் காதலிமார பலா உளளார. அவர உஙகளிடம் பிழை கண்டு பிணங்குவார—பிணஙகியபோது என்னைப பணிநது உணாத்தியதுபோல அவரையும் பணிநது உணாத்தமாட்டீரோ?' என்று சொல்லிக் காய்நதாள். உணாததுதலும புலத்தற்குக் காரணமானால, இவளிடம செய்யதககது என்ன?

தன்னை உணர்த்தினும காயும பிறாக்குமநீர்
இநநீரர் ஆகுதீர என்று. (௧௩௧௯)

—"ஒன்றைச சொனனாலும பிழையாகின்றது; ஒன்றைச் செய்தாலும பிழையாகின்றது. எதையும் செய்யாமல் இருபபோம் என்றுவாளாஇருநதேன். இருநதபோது, அவள அவயவங்கள் ஒனறை ஒன்று ஒவவாமல அழகாயிருப்பதை நினைந்து அவற்றை நோக்கினேன். அது கண்டு, அவள் கண் சிவநதாள்.—"எல்லாம் பாரத்து ஆயிற்றா? நான், எல்லா அவயவங்களாலும ஒருத்தியோடு ஒத்திருக்க முடியாது! ஒவ்வொரு அவயவத்தால்

ஒவ்வொருத்தியை ஒத்திருப்பேன்! ஆகையால், என் பல உறுப்பையும் நீங்கள் பார்த்தபடியால் உங்கள் காதலிமார் பலரையும் நினைத்திருக்கவேண்டும! யாரையாரை உள்ளி என் எருதை நந்த உறுப்பை, நோககினீர்கள்? சொலலுங்கள்' என்று புலநதாள. நான் வாளா இருபபதும் குற்றமாயிறறு. நங்காய்! இவள் புலகக ஒரு காரணமும் வேண்டுமோ?''

நினைத்திருந்து நோக்கினும காயும அனைதபரீ
யாஉள்ளி நோக்கினீர் என்று (கஉ0)

ஆறும் ஆண்டு

இன்பப் பிரிவு—க. பரத்

களம:—தலைமகன் இலலம.
காலம் —பின்பனியில ஒரு பகல.
ஊததர் —தலைமகள, தோழி.

தலைமகனிடம புலதறகு ஒரு காரணமும் இலலாதிருந்தும தலைமகள புலக்கின்றாள் என்பதைத் தோழி கேட்டறிநதாள. அறிந்து, அவவாறு காரணமி இன்றியும புலத்தற்கும ஒரு காரணம இருக்கவேணடும! எனறு எண்ணி, தலைமகளை வினவித் தெளிதற்காக அவளிடம சென்றாள. சென்ற தோழியைத தனியே இருநத தலைமகள் மலர்ந்த முகததோடும கைகூட்டி ஏற்று, தன் அருகே இருக்கச் செய்தாள. பின்பு பள்ளியிடத்துத் தானும் தலைமகனும் கூடியிருந்ததும், அதுபோது அவனிடம் ஊடுதற்கு ஒருகார

னைமும் இல்லையாகவும காதல் கைமிகுதலால் தான் னியதோர காரணத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு, அதை அவன்மேல் ஏறறித தான் ஊடியதும், அவ வாறு ஊடியதனால் தான அடைநத இன்பமும, எல் லாம நிகழநது, தோழியோடு மொழிகின்றாள்.

தலை:—"தோழி! இதுகேட்டாயா? நேற்று என் நாய கரும் நானும பளனியிடததில் இருந்தோம். அப் போது அவரோடு ஊடிஉரையாடாது இருநதேன. உடனே அவர் ஒன்று செய்தார—எனன? தம்மி னர. எதற்காகத தெரியுமா?—தமமினால, 'நீடு வாழ்க' என்று நான் வாழததுவேன; வாழ்த்தும் போது அவரோடு பேசுவேன ஊடலும் நீங்கு வேன எனறு இவவளவும் எண்ணித தமமினர. அவர கள்ளதனதைக் கண்டாயா? அடி!"

ஊடி இருநதோமாத் தமமினர யாம்தம்மை
நீடுவாழ்கு என்பாக் கறிநது. (கருகஉ)

தோழி:—"என்னடி! அவருக்கு இயலபாக—இயற்கை யில், தம்மல வந்தே தமமியிருக்கலாம. உன ஊடலை ஒழிகவா தமமினர? உன குணம எனக் குத் தெரியுமே! காரணம இலலாமலே புலநது கொளவாய்.—ஏனடி அப்படி வீணே செய் கின்றாய்?"

தலை:—"ஆமடி! அவரிடம் தவறு இல்லாதிருநதும் நான் ஊடுகின்றேன்! அதறகுக் காரணம் தெரியு மா? அவர் எல்லோப் பாராட்டும் விதம தான்!—அவருடைய அன்பான பாராட்டை நானே பெறு

கின்றேன். அந்த அருமையான பாராட்டினாலே எனக்கு அளவிறந்த இன்பம் விளைகின்றது. அதைக் கண்டதும் இப்படியே வேறு மகளிரும் பெறுவாரே என்று எண்ணுகின்றேன். உடனே பொறுமை பிறக்கின்றது. அதனால், ஊடல் உண்டாகின்றது. வேறென்ன? அடி!"

இல்லை தவறவர்க்கு ஆயினும ஊடுதல்
வல்லது அவரளிக்கு மாறு. (கஙூஉக)

தோழி.—"ஊடாவிட்டாலும அவர பாராட்டை நீ பெறக்கூடாதா? அப்படி இருந்தும் நீ ஊடி ஊடி வருந்துவது என்ன? அமமா!"

தலை:—"அது வருந்துவது ஆகுமா? அடி! ஆகாது. காதலரிடம் தவறிலலாமலே உண்டாகின்ற ஊடல் விரைவிலே நீங்கும். அதனால உண்டான துன்பமும நில்லாது. அந்தத துன்பத்தினாலே காதலா செய்யும் பாராட்டும வாடாது. பொடுமாயினும் பின்னே பேரின்பம பயவாதோ? அதனால, அது வருந்த மெனப்படுமா?

ஊடலிற் றோன்றும சிறுதுனி நல்லளி
வாடினும பாடு பெறும். (கஙூஉ)

—"காங்கள் நிலதோடு நீர் கலந்தாற்போலிருகின்றோம். நிலதோடு இயைந்த நீரானது அந்த நிலத்தின் இயலபாகவே மாறும். எம்மோடு ஒறறுமையுடைய காதலரும் எம இயலபாகவே ஆயினர். அதுபற்றி அவரோடு புலவி நிகழ்கின்றது. அப்புலவி பின்னே பேரின்பத்தை விளைக்கின்றது

இந்த இன்பத்தைப்போல நமக்கு இன்பம் தருவதாகிய ஒரு விண்ணுலகமும் உண்டா? இல்லை. அடி!"

புலத்தலின் புத்தேள்நாடு உண்டோ நிலத்தொடு
நீர இயைந தன்னாரகதது (கஙஉங)

தோழி—"ஆமம்மா! நீ சொலலுகிறபடி அப்புலவி, இன்பமே ஆகட்டும. ஆயினும், அது எதனால் நீங்கும்?"

த-ள்:—"புலவி எப்படிப்பட்டது என்று தெரியுமே? காதலரைப் புல்லிக் கொளளவும் செய்யும்; பின் விடவும ஒட்டாது. இவ்வளவு நன்மையைச் செய்கின்ற அதனிடததே என உள்ளததை உடைககும படை உண்டாகின்றது; எப்படி தெரியுமா? நான் ஊடியிருக்கும்போது என்னைக காதலா பணிந்த மொழியாலும தணிநத செயலாலும பாராட்டுகின்றார். அந்த வணக்கமும வாரத்தையும் எனது ஊடிய நெஞ்சத்தை உடைத்துவிடுகின்றது. இப்பொழுது, புலவியை நீக்குவது எதுஎன்று கண்டாயா? அடி!"

புல்லி விடாப் புலவியுள் தோன்றுமென்
உள்ளம் உடைக்கும் படை. (கஙஉச)

ஆரும் ஆண்டு

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை

களம:—தலைமகன் இல்லம்.
காலம:—பின்பனியில் ஓர் இரவு
கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள்.

தலைமகன் மறுபடியும் பரத்தையர் சேரியில் உலாப்போய் வந்தான். அதனை அறிந்த தலைமகள், அவனிடம் அளவில்லாத ஊடலை அடைந்தாள். அவ ஊடலை, அவன், தோழியைக்கொண்டு பல காரணங் காட்டித் தெளிவித்தான். அவ்வாறு தெளிவிக்கப் பட்ட தலைமகள, ஒரு பள்ளியில் இருவருமாகக் கூடி மிருந்தபோது, காதல மிகுகின்றபடியால் அவனுடன் புலந்துகொள்கின்றாள்.

தலை:—"ஐய! நீங்கள் பரத்தையர் நேயம் படைத் தவர். அவரோ நாணமும் கற்பும முதலிய நற்குணங்கள் ஒன்றும் இல்லாதவர. பெண் இயற் கைமட்டும் உள்ளவர. அவர் யாவரும், நீங்கள் அவருடைய சேரியில் சென்றபோது, உங்களைக் கண்ணால் பொதுவாக உண்டிருப்பாரே! முறை இலலாமல் ஒரு காலத்து ஒருங்கே நோக்கி இன் புற்றிருபபாரே! அப்படி கண் எச்சிலாகிய உங்கள் மார்பை நான் கண்டேன். தீண்டாதீர். விடுங்கள்; விடுங்கள்!"

பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பர் கண்ணேன் பரத்தரின் மார்பு. (கஙக)

இவ்வாறு சொல்லிப் புலநதுகொண்ட தலைமகளைத தலைமகன் கைகூப்பித் தாழ்ந்தான்; தலைகாழ்ததி வணங்கினான; குளிர்ந்த மொழி கூறினான். எது செய்தும, அவள் ஊடல் உணர இல்லை, அது கண்டு, அவன் மனம் நொநது மொழிகினறான.

த-ன்—"ஓ! இவள் என் காதலி அல்ல. அவளாயின், என் நோவை அறிந்திருபபாள்.—'இவர் நம் பொருட்டாக நொநதார' என்று ஊடலை இனிது உணாநதிருபபாள என நோவை அறியாத இவளோடு புலககினறதனால பயன எனன? அனபுடையாரைப் பெறாதபோது ஒருவா நோகின்றதனால் பயன உண்டோ? இல்லை.

நோதல் எவன்மற்று நொநதாரென்று அவ்தறியும
காதலா இலலா வழி. (கந-0அ)

—"உயிருககு இன்றியமையாத நீரும நிழலிடததிருந்தால குளிரசசி மிகுநது தாகம தணிககும. அதுவே இனிதாகும்! வெபிலிடததுள்ளதும இனிது ஆகுமோ? அதுபோலக் கலவிககு இன்றியமையாத புலவியும் அன்புடையாரிடத்தே இனிதாகும். அவரே ஆற்றாமைக்கு நோவார். கூட்டத்தில் வேட்கையுடையாரும் ஆவார். ஐயோ! இவள் என்னிடத்தில், அநத இரண்டும் இல்லாமையால இப்புலவியும துன்பமாகின்றதே!

நீரும் நிழலதினிதே புலவியும
வீழுநர் கண்ணே இனிது. (கந-0கூ)

—"ஐயோ! என் நெஞ்சம் ஊடலில் இருந்துகொண்டு மெலிகின்றது. 'இவள அன்பும் அருளும் இல்லாத வள; விட்டிருக்கத் தக்கவள; இவளோடு கூட்டம் முடியாது' என்று எண்ண இல்லை. இவளை அன்பும் அருளும் உடையவளாகக் கருதி இவளோடு கூடு தற்கே முயலுகின்றதே! இப்படி முயலுகின்றதற் குக் காரணம் என்ன? இதன் அவா அல்லது வேறு உண்டா?"

ஊடல் உணங்க விடுவாரோடு என்நெஞ்சம்
கூடுவோம் என்பது அவா. (௧௩௧௦)

இவ்வாறு தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டதலை மகனைக்கண்டு தலைமகள், தான் கொண்ட ஊடல் நீங் கினாள். நீங்கியவளை அவன் அன்போடு முயங்கினான். முயங்கி, பேரின்பம் அடைந்தான் பின்பு, தான் அடைந்த இன்பத்தைத் தன்னுள்ளே சொல்லுகின் றான்.

த-ன்:—"ஓ! ஊடலில் உண்டாகின்ற இன்பத்திற்கு ஓர் அளவுண்டா?—மகளிரை ஆடவர் மட்டின்றி விரும்புவார். ஆனால், மகளிரோ 'நீர் தவறு உடை யீர்; உம்மைத் தீண்டோம்' என்று அடிக்கடி ஊடிக்கொள்வார். அப்போது அம்மகளிர் மெல் லிய தோளை மேவப் பெறாமல் ஆடவர் பெரிதும் அழுவார். அப்படி அழுகின்றதிலும் அவ ஆட வருக்கு ஓர் இன்பம் உண்டு. அதை இப்படிப் பட்டதென்று சொல்ல முடியுமோ? ஆடவர் பிழை யுடையரானால் தாம் உண்ட இன்பத்தோடுமேலும்

ஓர் இன்பம் அடைவர். பிழையிலராணும் அவருக்கும ஓர் இன்பம் வரும். என்மேல் பிழை இல்லாதிருந்தும் இவள் ஊடியது எனக்கு இன்பமே ஆயிற்றே!

தவறிலர் ஆயினும தாமவீழ்வார் மென்தோள்
அகறலின ஆங்கொன்று உடைத்து. (கருஉரு)

—"ஆமாம கூடுதலைக் காட்டினும ஊடுதலே இனிது! இதுவே பசித்து உண்பவன் சுவைபோலப் பெரிதும் இனபமதரும் ஒருவன் மேன்மேலும் உண்டால, நோயே அடைவான். பசித்து உண்டால் அதிகமும உண்ணுவான்; உண்ணும உணவும் இனசுவையாயிருக்கும் அதுபோல, மேனமேலும் கூடுதலைப பாராக்கினும ஊடிக் கூடுதலே உருசியாகும! ஊடியிருந்து பின் கூடும கூட்டம் எத்தனை இன்பம உடையது! எள்னைப்போல அதை உண்வரே அறிவார!

உணலினும உண்டது அறல்இனிது காமம்
புணர்தலின ஊடல இனிது. (கருஉரு)

—"இன்பம உண்ணுதற்குரிய இருவருள்ளே ஊடலில் தோற்றவரே வென்றவராவர். அது அப்பொழுது அறியப்படாது. பின்னே கூட்டத்தி லே அவராலே அறியப்படும்!—முன்னே இவள் என்னை முயங்காமல் ஊடிக்கொண்டாள். இவளுக்கு எதிர் நிற்க முடியாமல் அப்பொழுது இனித்

துப் போனேன். ஆயினும், இப்போது நானே வென்றவன் ஆயினேன். ஏனென்றால், நானே பேரின்பம் பெற்றேன்.

ஊடலின் தோற்றவர் வென்றார் அதுமனனும
கூடலிற் காணப படும். (கஙஉஎ)

—"ஓ! இன்னும ஒருதரம இபபடிபபட்ட இன்பம் எனக்கு அடையலாகுமோ? ஆ! இவள் நெற்றியும வெயர்த்தது; எனக்கு இனிமையும் எய்திற்று. கண்டும கேட்டும் உண்டும் தீண்டியும மோநதும அறிதலாலாகிய எலலா இனபமும ஒருஙகே அடைந்தேனே! இவவகையான இனிமையை இன்னும் ஒருகால் இவள் ஊடவும் நான் பெறவும வல்லனோ? இலலை! முடியாது!

ஊடிப் பெறுகுவம் கொலலோ நுதலவெயாப்பக்
கூடலில் தோன்றிய உபபு. (கஙஉஅ)

—"ஒளியிழையே! இன்னும் ஒருமுறை நீ ஊடிக் கொள்ளாயோ? ஊடிக்கொள. ஊடிக்கொள். உன்னை வேண்டிசகொள்கின்றேன். அபபொழுது இரவே! நீ விடியாமல் நெடுநேரம நீட்டிக்கவேண்டும். ஆம்! நீ நீட்டிக்கவேண்டும. நீ விரைவிலே விடிந்துவிட்டால், இவள் நெடுநேரம் என்னோடு ஊடி நிற்கவும் முடியாது; அதை உணர்த்தவேண்டி இவளைநெடுநேரம் நான் இரந்துநிற்கவும் முடியாது. ஆதலால், இரவே! நீ நீட்டிக்க வேண்டும்.

ஊடுக மனனே ஒளியிழை யாமஇரப்ப
நீடுக மன்னே இரா. (கருஉகூ)

—"காமதுகாரசிக்கு இனபம யாது? அக்காமத்தை உண்ணுதற்கு உரிய இருவருமு ஆராமைபற்றித் தமமுள் ஊடுதல அலலவோ? அநத ஊடுதற்கு இன்பம யாது? அவ்வூடலில அளவரிந்து நீங்கித் தம்முள கூடி முயஙகுதல கூடுமானல், அம்முயக்கம அல்லவோ?—ஊடலில ஒதத அளவினராக வேண்டுமம. முதிர்ந்த தனியானல துன்பம் பயக்கும முதிராத புலவியானல கலவி இன்பம பயவாது. இரண்டற்கும இடையாகிய அளவறிந்து நீஙகுதலே காதலர் கடமை; அதுவே ஊடுதற்கு இன்பம. ஓ! இவ்விரண்டு இன்பமும் என்னைப, போல பெற்றவர் யாவர்?

ஊடுதல் காமததிறகு இன்பம அதறகின்பம்
கூடி முயஙகப் பெறின். (கருஙு0)

கற்பியல முற்றும்.

திருக்குறள நாடகம் முற்றுப் பெற்றது

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

மயிலை க. மாணிக்கவேல் முதலியார்,
'கலாசிந்தாமணி' நிலையம்,
4, மலலீஸ்வரன் கோயில் தெருவு,
மயிலாப்பூர் போஸ்டு, மதராஸ்.